

DENNIS LEHANE ZINDAN ADASI

Oscarlı film Gizemli Râkâ, en başarılı suç romanlarından
bu kez tamamen koparılmış bir roman.
-San Francisco Chronicle-

ZİNDAN ADASI

DENNIS LEHANE

Çeviri: Mehmet Karaosmanoğlu

<http://eskikitaplarim.com>

...rüyalarımızı hayal edip de onları yaşamalı mıyız?

- ELIZABETH BISHOP
(Questions of Travel)

GİRİŞ

Dr. Lester Sheehan'ın Günlüğünden

3 Mayıs 1993

Adayı yıllardır görmedim. Ona son kez bir arkadaşımın limana giren teknesinden bakmıştım. Yaz pusunun altında, gökyüzüne öylesine savrulmuş bir boya lekesine benziyordu.

Yirmi yıldan uzun süredir oraya adımımı atmadığım halde, Emily -bazen şaka yollu, bazen ciddi- orayı terkettiğimden bile emin olmadığını söylüyor. Zamanın benim için, hayat hikâyemde ileri geri hareket etmek, geçmişte beni etkileyen olaylara tekrar tekrar dönmek için kullandığım bir dizi kitap ayracından ibaret olduğunu söylemişti bir keresinde. Ki bazı parlak meslektaşlarım bunu depresiflerin en tipik özelliği kabul eder.

Emily haklı olabilir. Çoğu zaman haklıdır.

Yakında onu da kaybedeceğim. "Birkaç ay içinde," dedi Dr. Axelrod perşembe günü. "O yolculuğa çık," diye tavsiyede de bulundu. "Her zaman bahsettiğin yolculuğa. Floransa ve Roma'ya, ilkbaharda da Venedik'e. Çünkü Lester," diye ekledi, "sen de çok iyi görünmüyorsun."

Sanırım iyi değilim. Şu sıralar sık sık eşyalarımı kaybediyorum, en çok da gözlüklerimi. Ve araba anahtarlarımı. Dükkanlara girip oraya niye geldiğimi unutuyorum, sinemadan hangi filmi izlediğimi hatırlamadan çıkıyorum. Eğer zaman benim için gerçekten bir dizi kitap ayracıysa, biri kitabı sallamış ve içindeki o sararmış kâğıt parçalarını, yırtılmış kibrit kutusu kartonlarını, kahve karıştırıcılarını yere dökmüş, kıvrılan sayfa kenarlarını düzeltmiş olmalı.

İşte bu yüzden yazmak istiyorum. Hayat hikâyemi değiştirip kendimi pohpohlamak için değil. Hayır, asla! O buna kesinlikle izin vermezdi. O, kendine has bir şekilde de olsa, tanıdığım diğer herkesten daha fazla nefret ederdi yalanlardan. Ben sadece bu hikâyeyi korumak, onu şu anda durduğu yerden -ki açıkça söylemek gerekirse orası artık rutubetlenmeye ve sızıntı yapmaya başladı- bu sayfalara aktarmak istiyorum.

Ashecliffe Hastanesi, adanın kuzeybatı tarafındaki düzlükte yer alıyordu. Üstelik tehlikesiz, neredeyse sevecen görünüyordu diye de ekleyebilirim. Suç işlemiş akıl hastalarının kaldığı bir hastaneye benzemiyor, daha önceleri askeri bir kışla olarak kullanıldığı da anlaşılmıyordu. Çoğumuza yatılı okulu hatırlatıyordu aslında. Ana ünitenin hemen dışarısındaki Victoria döneminden kalma, dik çatılı evde, hastanenin müdürü yaşıyordu. Karanlık, güzel, Tudor yapımı minik şatodaysa personel şefi kalıyordu. Bu şato bir zamanlar kuzeydoğu kıyı şeridi ittifak kumandanının da evi olmuştu. Ana üniteyi çevreleyen duvarların içindeyse personel

bölümleri vardı: Klinik tedavi uzmanları için eski tip, tahta kaplama kulübeler; hademeler, bekçiler ve hemşireler için de cüruf briketten yapılmış üç tane yatakhane. Hastane kompleksinin bahçesinde, çimenlikler, çalı çitleri, kocaman gölgeli meşeler, İskoç çamları, akçaağaçlar ve sonbaharda meyveleri duvarların üstüne veya çimlere düşen elma ağaçları bulunuyordu. Alanın ortasında, kömür taşlarından ve granitten inşa edilen hastane ve onun iki tarafında da kırmızı tuğladan yapılmış ikiz binalar duruyordu. Alanın ötesindeyse sarp kayalıklar, gelgitle oluşmuş bataklıklar ve uzun bir vadi vardı. Bu vadide bir kolektif çiftlik kurulmuş ve Amerikan Devrimi'nin hemen ardından batmıştı. Çiftçilerin ektiği ağaçlar -şeftali, armut vesaire- hala yaşıyordu ama artık meyve vermiyordu. Ve emin olun geceleri rüzgâr burada adeta uluyarak eser, kedi gibi ciyak ciyak bağırdı.

Ve tabii kale. İlk hastane personeli gelmeden önce de orada olan ve hala güney kayalıklarında bir çıkıntı gibi duran kale... Biraz ilerisinde, İçsavaş'tan beri kullanılmayan, Boston Feneri yapıldıktan sonra gereksiz hale gelen deniz feneri.

Ada, denizden bakıldığında pek bir özelliği yokmuş gibi gözükürdü. 1954 Eylül'ünün o sakin sabahında, Teddy Daniels'ın onu nasıl gördüğünü hayal edin. Dış limanın ortasında bir maki ovası. Ada demek bile zor diye düşünürsünüz, daha çok bir ada fikrine benziyor. Teddy de, Burada ne var ki, diye düşünmüş olmalı. Buranın amacı ne?

Adada en çok görülen hayvan sıçandı. Çalılıklarda eşelenir, geceleri sahilde çizgiler oluşturur, ıslak kayalara tırmanmaya çalışırlardı. Bazıları pisibalığı büyüklüğündeydi. 1954 yazının sonlarındaki o dört garip günden sonraki yıllarda, kuzey sahilini gören tepedeki bir yarıktan sıçanları incelemeye başladım. Sıçanların bazılarının Paddock Adası'na yüzmeye çalıştığını o zaman keşfettim. Paddock Adası her günün yirmi iki saatinde sular altında kalan, bir avuç kumun ortasındaki bir kaya parçasından ibaretti. Akıntının en az olduğu o bir-iki saatte ada ortaya çıktığında, bazen yüzerek ona ulaşmaya çalışırlardı. En fazla bir düzine kadar sıçan denerdi bunu ve her seferinde gelgit onları geri püskürtürdü.

Her seferinde dedim ama bu doğru değil. Bir tanesinin başardığını gördüm. Bir kere. 1956 Kasım'ının hasat dolunayı gecesinde. Bir sıçanın, siyah makosen bedeniyle kumlarda koştuğunu gördüm.

Ya da bana öyle geliyor. Adada tanıştığım Emily, Lester, onu görmüş olamazsın. Çok uzaktaydı, diyecek şimdi. Ve haklı olacak.

Yine de ne gördüğümü biliyorum. Şişman bir makosenin inci grisi kumlarda koştuğunu gördüm. Akıntı, Paddock Adası'nı yutmak için geri dönüyordu. Ve sanırım sıçanı da. Çünkü onu geri yüzerken görmedim.

Ama o anda, onu sahilde koştururken izlerken -evet, gördüm, mesafelerin canı cehennem- Teddy'yi düşündüm. Teddy ve zavallı ölmüş karısı Dolores Chanal'ı ve o ikiz belaları, Rachel Solando'yla Andrew Laeddis'i ve hepimize getirdikleri yıkımı. Eğer Teddy yanımda olsaydı, sıçanı o da görürdü. Kesinlikle görürdü.

Ve size bir şey daha söyleyeceğim:

Teddy ne yapardı biliyor musunuz?

Alkışlardı.

BİRİNCİ GÜN

RACHEL

I

Teddy Daniels'in babası balıkçıydı. 1931 yılında, Teddy on bir yaşındayken, babası teknesini bankaya kaptırdı ve hayatının geri kalanını, başkalarının teknesinde çalışarak geçirdi. Tekne işi olmadığıdaysa limanlarda yük taşıyıp sabah saat onda eve geri dönerdi. Evde uzun uzun gerinip gün boyunca bir koltukta oturur, ellerine bakıp arada bir kendi kendine bir şeyler fısıldayarak, gözlerinde karanlık ifadelerle zaman geçirirdi.

Babası, henüz ufak bir çocukken Teddy'yi adalara götürmüştü. Teknede bir yardımcı dokunamayacak kadar küçüktü, tek yapabildiği halatları çözmek ve bunları kancalara asmaktan ibaretti. Bunu yaparken birkaç defa kendini kesmiş, elleri kan içinde kalmıştı.

Karanlıkta yola çıkmışlardı. Güneş denizin kenarından soğuk bir fildişi gibi yükseldiğinde, dağılan alacakaranlıkla birlikte, adalar sanki körü bir şey yaparken yakalanmış gibi birbirine sarılmış halde karşıda belirdi.

Teddy adalardan birinin kıyısı boyunca uzanan pastel renkli kulübeleri farkettiler. Bir diğerindeyse harabeye dönmüş, kireçtaşından bir malikane vardı. Babası ona Deer Adası'ndaki hapishaneyi ve Georges Adası'ndaki görkemli kaleyi gösterdi. Thompson Adası'ndaki ağaçların yüksek dalları kuşlarla doluydu. Kuşların gevezeliği, pencereye çarpan yağmur sesini andırıyordu.

Bu adaları geçtikten sonra, bir İspanyol kalyonundan denize fırlatılmış gibi duran Zindan Adası'na ulaştılar. Ada, 1928 yılının ilkbaharında, bitki örtüsünün insafına terkedilmişti. En tepede boylu boyunca uzanan kale, üzüm bağlarına boğulmuş, heybetli yosun kümeleriyle örtülmüştü.

"Buraya neden Zindan Adası diyorlar?" diye sordu Teddy.

Babası omuz silkti. "Sen ve soruların... Hep soru soruyorsun."

"Eee, tamam... Ama neden?"

"Bazı yerlere bir isim verilir ve o isim onların üzerine yapışıp kalır. Belki de korsanlar yüzünden bu isim verilmiştir."

"Korsanlar mı?" Teddy bundan hoşlanmıştı. Tek gözü bantla kapatılmış, uzun çizmeli ve keskin kılıçlı adamları gözünün önüne getirebiliyordu.

"Eskiden buralarda saklanırlardı," dedi babası. Koluyla ufuk çizgisini baştan sona taradı. "Bu adalar... Korsanları ve onların altınlarını sakladı."

Teddy sandıklar dolusu altınları hayal etti. Sandıkların kenarından yerlere fişkırان çil çil altınları...

Sonra kustu. Defalarca ve şiddetli bir biçimde. Teknenin içine ve denize...

Babası şaşırmişti çünkü saatlerdir dümdüz ve kendi sessizliğiyle parlayan okyanusta yol alıyorlardı ve Teddy şu ana kadar kusmamıştı. "Sorun değil," dedi babası. "Bu daha ilk yolculuğun. Utanacak bir şey yok."

Teddy başıyla onayladı, babasının verdiği bezle ağzını sildi.

"Bazen böyle olur," dedi babası. "Bir hareket vardır ama içinden yukarı fişkırana kadar onu hissetmezsin bile."

Teddy yine başıyla onayladı. Midesini kaldıran şeyin hareket olmadığını babasına söyleyebilecek durumda değildi.

Denizdi midesini kaldıran. Önlerinde genişliyor, genişliyor, tüm dünyayı kaplıyordu. Teddy okyanusun gökyüzünü yutacağını sandı. O ana kadar, bu kadar yalnız olduklarını anlamamıştı.

Islak, kırmızı gözlerle babasına baktı. "Sorun değil," dedi babası. Teddy gülümsemeye çalıştı.

1938 yılının yazında babası balina avcılarıyla birlikte denize açıldı ve bir daha geri dönmedi. Ertesi ilkbahar, teknenin parçaları Teddy'nin büyüdüğü Hull kasabasındaki Nantasket kıyısına vurdu. Bir omurga kalıntısı, alt kısmında kaptanın adının kazılı olduğu metal bir plaka, domates ve patates çorbası konserveleri, yırtılmış ve biçimi bozulmuş birkaç ıstakoz ağı, dalgalarla birlikte sahile gelmişti.

Ölen dört balıkçı için, arkası -deniz, cemaatinden pek çok kişinin canını almıştı- denize bakan Azize Teresa Kilisesi'nde bir cenaze töreni düzenlendi. Teddy annesinin yanında durup kaptan, kaptan yardımcısı ve ikinci Dünya Savaşı'ndan parçalanmış bir topuk ve hafızasında iğrenç hatıralarla döndükten sonra gemici barlarında dehşet saçan kıdemli denizci Gil Restak için yapılan konuşmaları dinledi. Restak'ın canından bezdirdiği barmenlerden biri, ölümden sonra bu tür şeylerin affedilmesi gerektiğini söyledi.

Teknenin sahibi Nikos Costa, Teddy'nin babasını hemen hemen hiç tanımadığını, personelinden biri geminin direğinden düşüp bacağını kırdığı için onu son dakikada işe aldığını itiraf etti. Yine de kaptan onu övmüş, işini iyi yapan biri olduğunu söylemişti. Bir insan için bundan daha büyük bir övgü olabilir miydi?

Teddy kilisede öylece dururken babasının teknesinde geçirdikleri o günü hatırlamıştı. Bunu hatırlamıştı, çünkü sonrasında bir daha birlikte denize açılmamışlardı. Babası daima "Bir gün yine gideriz," diyordu ama Teddy babasının bunu gururu kırılmasın diye söylediğini biliyordu. Babasıyla o gün neler olduğu hakkında hiç açıkça konuşmamışlardı ama adaların arasından evlerine dönerken, Zindan Adası'nı geride bıraktıkları ve önlerinde Thompson Adası'nın bulunduğu ufuk çizgisinin elleriyle uzanabilecekleri bir cetvel gibi yakınlarında durduğu bir anda, aralarında her şeyi anlatan bir bakışma olmuştu.

Kayığın arkasına yaslanmış otururlarken babası uzanıp sırtını hafifçe sıvazlamış, "Deniz bu," demişti. "Bazıları onu yener, bazıları ona yenilir."

Sonra Teddy'ye öyle bir bakmıştı ki Teddy büyüdüğünde hangi gruba gireceğini anında

anlamıştı.

1954 yılında Zindan Adası'na gelmek için kentten, bir tekneye binerek bir dizi unutulmuş adayı -Thompson, Spectacle, Grape, Bumpkin, Rainford ve Long adalarını- geçtiler. Bu adalar sert kum yığınları, dallı budaklı ağaçlar, kemik kadar beyaz kayalarıyla denizin üzerinde birer çıkıntı oluştuyordu. Tekne, salı ve cumartesi günleri yakıt almak dışında düzensiz bir programa göre hareket ediyordu. Döşemeyi kaplayan metal levha ve pencerelerin altında duran iki çelik bank dışında bomboşturdu. Banklar kalın, siyah kazıklarla döşemeye tutturulmuştu. Bunları tutan zincirler spagetti yığınları gibi sarkıyordu.

Ama tekne bugün akıl hastanesine hastaları değil de Teddy'yle yeni partneri Chuck Aule'u taşıyordu. Onların yanı sıra teknede birkaç çuval mektup ve tıbbi malzeme kutuları da vardı.

Vapurun motoru gürültüyle çalışırken Teddy tuvaletin önünde dizleri üzerinde çökmüş, klozete öğürüyordu. Burun delikleri yağlı benzin kokusuyla ve denizin yaz mevsiminin sonunda büründüğü o kokuyla dolmuştu. Öğürürken ağızından ince bir su akıntısından başka bir şey gelmediği halde boğazı kasılıyor, midesi yemek borusunun ucuna şiddetle çarpıyordu. Gözlerinin önünde göz kırpan milyonlarca zerre uçuşuyor gibiydi.

Bir kere daha öğürdü, sonra sanki göğsünün bir parçasını da beraberinde getiren, içi sıkışmış oksijen dolu bir balonun ağızında patladığını hissetti. Metal döşemeye oturup yüzünü mendille sildi ve yeni iş ortağıyla tanışmak için bunun hiç de uygun bir zaman olmadığını düşündü.

Chuck'ın, eve dönünce karısına -tabii eğer bir karısı varsa, Teddy adam hakkında bu kadarını bile bilmiyordu- efsanevi Teddy Daniels'la ilk karşılaşmasını nasıl anlatacağını gözünde canlandırabiliyordu: Tatlım, adam beni o kadar çok sevdi ki kusup durdu.

Teddy çocukluğundaki o ilk yolculuktan beri denizden, karanın görünmemesinden, etrafında uzanıp da dokunabileceği bir şey olmaması hissinden hiç hoşlanmıyordu. İnsan böyle durumlarda kendi kendine, Sorun yok, falan derdi. Denizi aşmak için böyle demek zorundaydı. Ama o kadar kolay aşılmıyordu işte. Savaşta bile, sahilde düşman menziline girmeyi, karaya çıkarken aşması gereken birkaç metre denize tercih ederdi. Dizlerine kadar gelen suda yürümek, botlarının etrafında dolaşan acayip yaratıkları düşünmek onu ürpertiyordu.

Yine de güvertede, açık havada denizle yüzleşmeyi, bu leş gibi sıcak ve kapalı yerde sallanmaya yeğlerdi.

Mide bulantısının geçtiğine ve artık kusacak bir şey kalmadığına emin olduktan sonra elini yüzünü yıkadı, lavabonun üzerindeki duvara asılı olan küçük aynada kendine baktı. Deniz suyu aynanın büyük kısmını aşındırmıştı. Teddy yansımasını ancak aynanın merkezindeki küçük, bulutsu parlaklığın içinde görebiliyordu. Asker tıraşıyla hala genç bir adam sayılırdı. Ama yüzü savaşın izlerini taşıyan çizgilerle doluydu. Savaşın ve savaş sonrası vahşi kovalamacaların acısı, Dolores'in deyişiyle, "Köpeklere özgü bir hüznle dolu," gözlerine de yansımıştı.

Bu kadar sert görünmek için fazla gencim, diye düşündü Teddy.

Belindeki kemeri, tabanca ve kılıf kalçasına gelecek şekilde ayarladı. Tuvalet kapısının arkasındaki askıdan şapkasını aldı, şapkayı başına geçirdi, kasketi hafifçe sağa doğru eğilene kadar düzeltilti. Kravatını sıktı. Bir yıldır modası geçmiş, parlak renkli, çiçekli kravatlardan biriydi bu. Yine de takıyordu. Ne de olsa Dolores'in hediyesiydi. Teddy doğum gününde oturma odasındaki koltukta otururken Dolores ona arkadan yaklaşmış, kravatı başının üzerinden kaydırarak geçirmişti. Sıcak eliyle yanağına dokunurken onu boynundan öpmüştü. Dolores'in dilinde portakal kokusu vardı. Sonra gelip kucağına oturmuştu. Teddy gözlerini kapamıştı. Kokusunu duymak için. Onu hayalinde canlandırmak için. Zihninde onu tekrar yaratmak, onu oraya kazıyabilmek için.

Aynı şeyi şimdi de yapabiliyordu. Gözlerini kapattığında onu hala görebiliyordu. Ama son zamanlarda, kimi beyaz lekeler onun bazı yerlerini -kulak memesini, kirpiklerini, saçlarının biçimini- silikleştiriyordu. Tümünü silinip yok olmamıştı henüz. Ama Teddy zamanın onu tamamen almasından, kafasındaki görüntüleri öğütüp ezmesinden korkuyordu.

Seni özlüyorum, dedi teknenin mutfağından geçerek ön güverteye çıkarken.

Hava sıcak ve açıktı ama denizin üzerine, pasın koyu parlaklığı ve grinin solgunluğu sinmişti. Bu görüntü, denizin derinliği hakkında bir ipucu veriyordu.

Chuck matarasından bir yudum aldı, başını Teddy'ye doğru çevirdi, matarayı havaya kaldırdı. Teddy başını iki yana sallayınca, matarayı cebine koydu ve gömleğini düzelterip denizi izlemeye koyuldu.

"İyi misin?" diye sordu Chuck. "Solgun görünüyorsun."

Teddy omuz silkti. "İyiyim."

"Emin misin?"

Teddy başıyla onayladı. "Sadece dengeme kavuşmaya çalışıyorum."

Bir süre sessiz kaldılar. Deniz etraflarında dalgalanıyordu. Dalgaların girinti ve çıkıntıları kadife kadar karanlık ve ipeksiydi. "Biliyor musun, eskiden esir kampıymış," dedi Teddy. "

Ada mı?" diye sordu Chuck.

Teddy başıyla onayladı. "İçsavaş sırasında. Oraya bir askeri üs ve kışla kurmuşlar."

"Şimdi ne olarak kullanıyorlar kışlayı?"

Teddy omuz silkti. "Bilmiyorum. Farklı adalarda bunlardan birkaç tane daha var. Çoğu, savaş sırasında topçu atış talimleri için hedef tahtasıymış. Geriye çok şey kalmamış."

"Peki ya akıl hastanesi?"

"Anladığım kadarıyla akıl hastanesi için birliklerin eski kışlalarını kullanıyorlar."

"Bizim için askerliğe sıfırdan başlamak gibi olacak desene?" dedi

Chuck.

"Aman istemez," dedi Teddy, Chuck'a dönerek. "Bana biraz kendinden söz etsene."

Chuck gülümsedi. Teddy'den birkaç santim kısa, belki birazcık da genişti. Saçları gür, kıvrırcık ve siyah, teni esmerdi. Elleriye vücudunun geri kalanıyla tezat oluşturacak kadar ince ve narindi. Elleri, sanki mağazadan gerçeği gelene kadar geçici olarak ödünç alınmış gibi duruyordu. Sol yanağındaki derin yara izine işaretparmağıyla hafifçe vurdu.

"Kendimi tanıtmaya daima şu izi anlatmakla başlarım," dedi Chuck. "İnsanlar er geç bunu sorar. Savaşta olmadı. Kız arkadaşşıma kalsa, savaşta olduğunu söyleyip konuyu kapatmalıyım. Ama..." Omuz silkti. "Savaş oyunu oynarken oldu bu. Çocukken, başka bir arkadaşşımla birlikte korulukta birbirimize sapanla taş fırlatıyorduk. Çocuğun taşı beni ıskaladı, kurtuldum sandım ama hayır. Çocuğun attığı taş bir ağaca çarptı ve yanağıma bir ağaç kabuğu saplandı. Bu iz böyle oldu işte."

"Savaş oyunu oynarken, öyle mi?"

"Evet, savaş oyunu oynarken."

"Buraya Oregon'dan mı gönderildin?"

"Seattle'dan. Geçen hafta geldim."

Teddy bekledi ama Chuck daha ayrıntılı bir açıklama yapmadı. "Ne kadar süredir ajanlık yapıyorsun?" diye sordu Teddy. "Dört yıldır."

"Çok kısa bir süre değil mi?"

"Öyle. Nasıl olup da buraya gönderildiğimi öğrenmek istiyorsun, değil mi?" Sanki söylemeye karar vermişçesine kendi kendini başıyla onayladı. "Yağmurdan bıkmıştım desem?"

Teddy ellerini korkuluğa koydu. "Öyle diyorsan..."

"Ama dediğin gibi, çok kısa bir süre... Teşkilatta herkes birbirini tanır. Sonuçta, nasıl derler, dedikodu çıkacaktır."

"Evet, dedikodu. Tam doğru kelimeyi buldun."

"Brecki yakalamıştın, değil mi?"

Teddy başıyla onayladı.

"Nereye gittiğini nasıl bildin? Elli kişi onu Cleveland'da arıyordu. Sense Maine'e gittin."

"Çocukluğunda, bir keresinde ailesiyle birlikte orada bütün bir yaz kalmış. Kurbanlarına yaptıkları şeyler normalde atlara yapılır. Bir teyzesiyle konuştum. Mutlu sayılabileceği tek döneminin,

Maine'de kiraladıkları yazlık evin yakınındaki at çiftliğinde geçirdiği günler olduğunu söyledi. Ben de oraya gittim."

"Onu beş kere vurmuşsun," dedi Chuck denizin pruvada oluşturduğu köpüklere bakarak.

"Gerekirse beş el daha ateş ederdim," dedi Teddy. "Beş yetti."

Chuck başıyla onayladı ve korkuluğun üstünden aşağı tükürdü. "Kız arkadaşım bir Japon. Aslında burada doğmuş ama... Bir kampta büyümüş. Portland, Seattle ve Tacoma gibi yerlerde hala büyük bir gerginlik var. Onunla birlikte olmamdan kimse hoşlanmıyor."

"Seni bu yüzden transfer ettiler, öyle mi?"

Chuck başıyla onayladı, yine tükürdü, tükürüğünün denizde çalkalanan köpüklerin arasına düşüşünü seyretti. "Büyük olacakmış diyorlar," dedi Chuck.

Teddy dirseklerini korkuluktan çekip doğruldu. Yüzü ıslak, dudakları tuzluydu. Yüzüne dalga geldiğini hatırlamamasına rağmen yüzünün ıslanmasına şaşırıldı.

Ceketinin ceplerine vurdu, sigarasını arıyordu. "Ne büyük olacakmış? Kim diyor?"

"Gazeteler," dedi Chuck. "Büyük bir fırtına kopacağını yazıyorlar." Elini, pruvaya çarpan köpükler kadar solgun gökyüzüne doğru savurdu. Bu solgunluğa rağmen, güney tarafında mürekkep lekesi gibi ince bir morluk vardı.

Teddy havayı kokladı. "Savaşı hatırlıyorsun, değil mi Chuck?"

Chuck gülümseyince Teddy bu adamla frekanslarının tuttuğunu, birbirleriyle şakalaşacak samimiyete geldiklerini hissetti.

"Biraz," dedi Chuck, "yıkıntıları hatırlar gibiyim. Enkazı. İnsanlar yıkıntıları hor görür ama bence onların da kendine has bir güzelliği var. Güzellik görenin gözündedir derim ben."

"Ucuz romanlardaki gibi konuşuyorsun. Bunu kimden duydun?"

"Ağzımdan öyle çıkıverdi." Chuck pruvaya doğru yaslanıp sırtını gererek o belli belirsiz gülümsemesiyle denize doğru baktı.

Teddy pantolon ceplerini yokladı, ceketinin iç ceplerini karıştırdı. "Birliklerin konumlanışının hava raporlarına ne kadar bağlı olduğunu hatırlıyor musun?"

Chuck avcuyla, hafifçe uzamış olan sakalını sıvazladı. "Ah, evet, hatırlıyorum."

"Hava raporlarının ne sıklıkta doğru çıktığını hatırlıyor musun?"

Chuck bu konuya gereken önemi verdiğini Teddy'nin bilmesini istercesine kaşlarını çattı. "Sanırım yüzde otuz civarında," dedi dudaklarını şapırdatarak.

"En iyi ihtimalle."

Chuck başıyla onayladı. "En iyi ihtimalle."

"Ve artık savaş bitti, dünyaya geri döndük, öyle değil mi?"

"Evet, işte geri döndük," dedi Chuck. "Hatta rahatça yerleşip kurulduğumuz bile söylenebilir."

Teddy gülüşünü bastırdı, artık bu adamdan daha çok hoşlanıyordu. Yerleşmek. Aman Tanrım!

"Yerleştik," diye onayladı Teddy "Neden şimdi hava raporlarına eskisinden daha fazla güveniyorsun?"

"Güven duygusunun daha az veya daha çok gibi kıstaslarla ölçülebileceğinden emin değilim," dedi Chuck ufuk çizgisinin üzerinden küçük bir üçgenin tepesi görünürken. "Sigara ister misin?"

Chuck, yanağındaki yara izinin hemen altına yerleşen çarpık bir sırtıyla onu izliyordu.

"Denize açılırken yanımdaydı," dedi Teddy.

Chuck omuzlarının üzerinden geriye doğru baktı. "Devlet memurları. Adamı böyle soyarlar işte." Chuck kutuyu sallayarak kendi paketinden bir sigara aldı, bir tane de Teddy'ye verdi ve pirinç Zippo'suyla sigarasını yaktı. Tuzlu havada yükselen gazyağının ağır kokusu Teddy'nin genzini yaktı. Chuck çakmağı şaklatarak kapattı, sonra bir bilek hareketiyle yeniden açtı ve kendi sigarasını yaktı.

Teddy sigaradan bir nefes çekti. Adanın üçgen ucu, duman bulutu içinde bir anlığına kayboldu.

"Avrupa'da savaştayken, paraşütle indirme yapıldığında ya da sahile doğru bir çıkartma gerçekleştiğinde yapılan hava tahminlerinin yanlış olması ağır sonuçlar doğururdu," dedi Chuck.

"Doğru."

"Ama burada, hava raporuna keyfi bir güven duymak insana ne kaybettirebilir ki? Güvenmek derken, böyle bir güvenden bahsediyorum patron."

Tekne yaklaştıkça, adanın bir üçgenin tepesinden daha fazlası olduğu ortaya çıkıyordu. Giderek daha dolgun bir görünüm kazanıyor, önünde ve arka tarafında uzanan denizden onu ayıran noktalar belirginleşiyor, sanki bir fırça darbesi vurulmuş gibi renkler ortaya çıkıyordu. Bitki örtüsünün kontrolsüzce yayıldığı yerlerde açık yeşil hakimdi. Sahil şeridindeyse sarımsı bir kahverengi. Adanın kuzey ucundaki tepe, koyu sarıya boyanmış gibiydi. Yukarılara doğru binaların kare köşeleri de belli belirsiz seçilmeye başlamıştı.

"Ne kadar yazık," dedi Chuck.

"Nedir yazık olan?"

"İlerlemenin bedeli." Bir ayağını halatların üstüne koyarak Teddy'nin yanındaki parmaklığa yaslandı. Giderek belirginleşmeye başlayan adayı izlediler. "Akıl sağlığıyla ilgili gelişmelerle birlikte -sakin kendini kandırma, gelişmeler devam ediyor, hem de her gün- bu tür yerler artık kalmayacak. Yirmi yıl sonra burayı barbarca bulacaklar. Victoria döneminin talihsiz bir kalıntısı olarak bakılacak buralara. Bundan kurtulduğumuz iyi oldu denecek. Önemli olan birliktir, diyecekler. Birlik yeni düzenin en önemli sloganı olacak. Sürüye hoş geldiniz. Gelin, sizi sakinleştirelim. Size yeni bir biçim verelim. Aramızda ayrı gayrı yok. Yeni bir toplumuz, biz... Dışlamaya yer olmayan bir toplum"

Binalar ağaçların ardında yeniden kayboldu ama Teddy koni biçiminde bir kuleyi

seçebiliyordu. Kule belli belirsiz şekilde ortaya çıkmıştı. Sonra sert, keskin açılı bir yapı gördü ve bunun eski kale olduğuna karar verdi.

"Ama geleceğimizi garanti altına almak için geçmişimizi silmeli miyiz?" Chuck sigarasını köpüklere doğru fırlattı. "İşte soru bu. Yeri süpürdüğünde neyi yitirirsin Teddy? Kiri. Süpürmezsen ekmek kırıntıları karıncaları çeker. Ama ya o kadının haliya düşürdüğü küpeler ne olacak? Onları da çöpe mi atmak zorunda kalacağız?"

"Kim o kadın?" diye sordu Teddy. "Kadın da nereden çıktı Chuck?"

"Daima bir kadın vardır, değil mi?"

Teddy, arkalarında devir değiştiren motorun tiz sesini duydu, vapurun ayakları altında hafifçe sarsıldığını hissetti. Adanın batı kıyısına doğru dolanırlarken, güney yamaçtaki kaleyi şimdi daha iyi görebiliyordu. Toplar kaldırılmıştı ama küçük kuleleri seçebiliyordu. Arazi kalenin arkasındaki tepelere doğru uzanıyordu ve Teddy duvarların arka tarafta bir yerde olduğunu, manzaranın içinde bulanıklaştığını varsaydı. Ashecliffe Hastanesi kayalıkların ilerisinde, batı sahiline yukarıdan bakan bir yerde duruyordu.

"Sevgilin var mı Teddy?" dedi Chuck. "Evli misin?"

"Evliydim," dedi Teddy, Dolores'i düşünerek. Aklına birdenbire Dolores'in ona balayındayken bir bakışı gelmişti. Dolores, Teddy'ye doğru başını çevirmiş, bu sırada çenesi çıplak omuzlarına belli belirsiz değmiş, omuriliğinin yakınındaki kaslar hareket etmişti. "Karım öldü."

Chuck korkuluktan bir adım geri çekildi, yüzü kıpkırmızı oldu. "Aman Tanrım."

"Sorun değil," dedi Teddy.

"Hayır, hayır." Chuck ellerini Teddy'nin göğsüne doğru kaldırdı. "Şey, ben... Ben bunu duymuştum. Nasıl untabildim, bilmiyorum. İki yıl önceydi, değil mi?"

Teddy başıyla onayladı.

"Tanrım, Teddy. Kendimi salak gibi hissediyorum. Gerçekten. Çok üzgünüm."

Teddy, Dolores'i yeniden gördü; sırtı ona dönük hole doğru ilerliyordu. Üzerinde Teddy'nin eski üniformasına ait gömleklere biriyle mutfığa doğru dönerken bir şeyler mırıldanıyordu. Bildik bir bezginlik, kemiklerine doğru hücum etti. Dolores'in yeryüzünde otuz bir yıl kaldığı ve artık gittiği gerçeği hakkında, Dolores hakkında, konuşmaktansa her şeye razıydı. Hatta şu sulara yüzmeye bile. Otuz yıl sonra yok olmuştu. Aynen böyle. Teddy bir sabah işe giderken Dolores oradaydı. Öğle vakti yoktu.

Bu da Chuck'ın yüzündeki yara izi gibi bir şey, diye düşündü Teddy. Birlikte yola devam etmeden önce mutlaka konuşulması gereken şeylerdi bunlar. Konuşulmazsa daima aralarında durmaya devam eder, birbirlerine ilişkin kafalarındaki *nasıllar, nedenler* bitmezdi.

Dolores iki yıl önce ölmüştü ama geceleri rüyalarında canlanıyordu. Bazı sabahlar uyandığında, mutfakta gezindiğini veya Buttonwood'daki evlerinin ön verandasında

kahvesini içtiğini sanıyordu. Zihninin acımasız bir oyunuydu bu, evet, ama Teddy bunun mantığını çoktan kabullenmişti. Uyanmak, eninde sonunda, neredeyse bir doğum evresi gibidir. Tarihin yokmuşçasına uyanırsın, ardından geçmişini yeniden yerli yerine koymak için gözlerini kırıştırır ve esnersin. Güne başlamadan önce kırık parçaları birleştirip tarih sırasına dizersin.

Daha kötüsü, görünüşte alakasız gibi duran bir dizi şeyin, zihnine saplanıp kalan karısına ait anıları tetikleemesiydi. Bunlardan hangisinin anıları canlandırabileceğini önceden kestiremiyordu. Bir tuzluk, kalabalık caddede bir kadının yürüyüşü, bir Coca-Cola şişesi, bardağa bulaşmış bir ruj, hatta bir yastık bile aniden Dolores'i hatırlatabiliyordu.

Ama ona Dolores'i hatırlatan şeyler arasında sudan -musluktan damlayan sudan, gökyüzünden boşalan yağmurdan, yol kenarında biriken kirli sudan veya şimdiki gibi her yöne kilometrelerce yayılan denizden- daha korkuncu yoktu.

"Binada yangın çıkmış," dedi Teddy. "Ben işteydim. Dört kişi öldü. Eşim ölenlerden biriydi. Duman öldürdü onu Chuck. Yangın değil. Acı çekmeden öldü. Korkmuş mudur? Belki. Ama acı çekmedi. Bu önemli."

Chuck küçük içki şişesinden bir yudum daha içti, yine Teddy'ye uzattı.

"Bıraktım. Yangından sonra. Bu konuda endişeleniyordu, bütün askerlerin ve polislerin çok içtiğini söylerdi. Bu yüzden bıraktım." Chuck'ın yanı başında utançtan çöktüğünü hissedebiliyordu. "Böyle bir acıyı taşımayı öğreniyorsun Chuck.' Başka seçeneğin yok. Savaşta gördüğün bütün pislikleri taşıdığı gibi. Anlıyor musun?"

Chuck başıyla onayladı, gözleri bir anlık hatırayla küçüldü, uzaklaştı.

"Alışyorsun," dedi Teddy yumuşak bir sesle.

"Doğru," dedi Chuck. Yüzü hala kıpkırmızıydı.

Liman, sanki bir ışık oyunu gibi ortaya çıktı. Kumun arkasında uzanıyor, uzaktan hayali ve gri bir tepe gibi görünüyordu.

Teddy tuvalette kustuğundan bu yana kendini susuz kalmış hissediyordu ve şu son birkaç dakika yüzünden de bitkin düşmüştü.

Bu acıyı taşımayı ne kadar öğrenirse öğrensin, yine de zaman zaman bu duygusal yükün altında eziliyordu. Kör bir ağrı, sanki eski bir kaşığın yassı tarafıyla bastırılıyormuş gibi, başının sol yanına, gözünün tam arkasına yerleşti. Bunun susuz kalmanın sadece önemsiz bir yan etkisi mi, sıradan bir baş ağrısının başlangıcı mı, yoksa daha kötü bir şeyin, migrenin ilk belirtisi mi olduğunu söylemek için henüz erkendi. Migren buluş çağından beri başının belasıydı ve bazen bir gözünde geçici görme kaybı yaratacak kadar güçlü gelebiliyor, ışığı kızgın bir çivi fırtınasına çeviriyordu. Bir keresinde -Tanrı'ya şükürler olsun ki sadece bir kez- sol gözü bir buçuk gün boyunca kısmi felç geçirmişti. Migren ağrısı, en azından Teddy'nin migren ağrıları, baskı altındayken veya çalışırken başlamazdı. Her şey bittikten, silahlar sustuktan, kovalamaca son bulduktan sonra ortaya çıkardı. Kamptan, kışladan veya savaştan çıkıp da otel odasına döndüğünde veya arabayla eve giderken otobanda saldırıya geçirdi.

Teddy'nin uzun süre önce öğrendiği gibi, migrenden korunmada işin püf noktası oyalanmak, başka bir şeyle meşgul olmaktır. Koşmayı bırakmazsan seni yakalayamazlar.

"Burayla ilgili çok şey duydun mu?" diye sordu Teddy, Chuck'a. "Burası bir akıl hastanesi, tüm bildiğim bundan ibaret."

"Suç işlemiş akıl hastalarının kaldığı bir akıl hastanesi," dedi Teddy.

"Evet, öyle olmasaydı, biz burada olmazdık zaten," dedi Chuck.

Teddy yine Chuck'ın yüzündeki belli belirsiz gülümsemeyi sezdi. "Belli olmaz Chuck. Bana akıl sağlığı yüzde yüz yerinde biri gibi gelmedin."

"Hazır buradayken, gelecekte lazım olursa yerimi sağlama alayım diye tek kişilik yatak için kapora bırakırım belki."

"Fena fikir değil," dedi Teddy motor bir anlığına sustuğunda. Akıntıya uyumlu bir biçimde ilerliyorlardı. Döndüler, sancak ve pruva yer değiştirdi, motorlar yeniden çalıştı. Kısa süre sonra tekne limana kıçtan yanaştığında, Teddy ve Chuck açık denize doğru baktı.

"Bildiğim kadarıyla, radikal yaklaşımlar konusunda uzmanlar," dedi Teddy.

"Kızıklar konusunda mı?" diye sordu Chuck.

"Kızıklar demedim," dedi Teddy. "Sadece radikaller konusunda. Arada fark var."

"Son zamanlarda pek ayırt edilmiyor da."

"Haklısın," diye onayladı Teddy. "Peki ya şu kaçan kadın?"

"Onun hakkında pek bir şey bilmiyorum," dedi Teddy. "Geçen gece sıvıştıvermiş. Defterimde adı kayıtlı. Sanırım hikâyenin diğer kısmını orada anlatacaklar."

Chuck denize doğru baktı. "Kaçıp ne yapacak? Yüzerek evine mi gidecek?"

Teddy omuz silkti. "Anlaşılan buradaki hastaların çeşitli kuruntuları var."

"Şizofrenler mi?"

"Evet, sanırım. Burada sıradan moronları, kaldırımında çizgilere basmadan yürümeye çalışan adamları göremezsin. Tutanaklardan anladığım kadarıyla, buradaki herkes gerçekten kaçık."

"Acaba kaç numara yapıyordur?" dedi Chuck. "Hep merak etmişimdir. Savaşta Sekizinci Bölükten atılanları hatırlıyor musun? Acaba onlardan kaç gerçekten deliydi?"

"Ardennes'te adamın biriyle görev yapıyordum..."

"Oradaydın demek?"

Teddy başıyla onayladı. "Adamın biri sabah kalktı, her şeyi tersinden söylemeye başladı."

"Kelimleri mi, cümleleri mi?"

"Cümleleri," diye karşılık verdi Teddy. "Çavuş, döküldü kan çok burada bugün, diyordu

mesela. Öğleden sonra geç bir saatte onu bir siperde bulduk, başına bir taşla vuruyordu. Defalarca. O kadar şaşırılmıştık ki kendi gözlerini oyduğunu farketmemiz bir dakika falan sürdü."

"Benimle kafa buluyorsun."

Teddy başını iki yana salladı. "Birkaç yıl sonra, San Diego'da bir askeri hastanede bu kör adama rastlayan birinden duydum. Hala tersten konuşuyormuş. Adama, hiçbir doktorun nedenini teşhis edemediği bir çeşit felç inmiş. Bütün gün tekerlekli sandalyede pencerenin kenarında oturuyor, mahsullerden, hasada başlaması gerektiğinden söz ediyormuş. Adam Brooklyn'de büyümüş."

"Adama bak, hem Brooklyn'de büyümüş hem de bir çiftçi olduğunu sanıyor. Sanırım gerçekten deliymiş."

"Evet, bu bir delilik işareti."

II

Müdür Yardımcısı McPherson onları limanda karşıladı. Onun konumundaki biri için genç sayılırdı. Sarı saçları uzun kesilmişti. Hareketlerinde, uzun boylu ve zayıf birinin zarafeti vardı. Teddy böylesine bir zarafeti Teksaslılarda ve atların etrafında büyümüş insanlarda görmüştü.

McPherson'ın yanında duran hastabakıcıların çoğu siyahtı. Beyaz olan hastabakıcılarıma suratı çökmüştü. Sanki bebekken yeterince beslenmemişler de bodur ve ilgiye muhtaç bir halde öylece kalmış gibiydiler.

Beyaz gömleklili, beyaz pantolonlu hastabakıcılar düzgün bir sırayla yürüyordu. Teddy'yle Chuck'a hiç bakmadılar. Aslında hiçbir şeye bakmıyor, limandan tekneye doğru ilerleyip teknedeki yükün boşaltılmasını bekliyorlardı.

McPherson'ın isteği üzerine Teddy ve Chuck ona kimliklerini gösterdi. McPherson uzun uzun kimliklere ve ajanların yüzlerine gözlerini kısarak baktı.

"Daha önce ajan kimliği gördüğümü sanmıyorum," dedi.

"Şimdi iki tane birden görmüş oldun," dedi Chuck. "Bugün şanslı günündesin."

McPherson, Chuck'a tembel tembel gülümsedi ve kimlikleri geri verdi.

Plaj son günlerde denizden okkalı bir dayak yemiş gibi görünüyordu. Deniz kabukları, sürüklenmiş tahta parçaları, leş yiyen hayvanlar tarafından yarı yarıya yenmiş ölü balıklar etrafa saçılmıştı. Teddy çöplerin iç taraftan buraya kadar sürüklendiğini farketmişti; teneke kutular, ıslanmış kâğıt tomarları, orman sınırı için hazırlanmış ve güneşten numaraları silinmiş bej renkli bir plaka... Ağaçların çoğu ince çam ve akçağaç cinsiydi. Teddy ağaçların arasından baktığında, tepenin hemen üstündeki birkaç binayı görebiliyordu.

Dolores güneşlenmeyi severdi, büyük olasılıkla buraya da bayılırdı. Ama kesintisiz okyanus esintisini hisseden Teddy, denizin aslında böyle yaparak onları uyardığını, her an saldırabileceğini ve sahildekileri içine çekebileceğini biliyordu.

Hastabakıcılar, postalar ve içinde tıbbi gereçlerin yer aldığı çantalarla limandan geri döndü, onları el arabasına yükledi. McPherson teslim aldığı malzemeler için imza attı ve deften' teknedeki askerlerden birine teslim etti. "Gitme vaktimiz geldi," dedi asker.

McPherson güneşte gözlerini kırpiştırdı.

"Fırtına," dedi nöbetçi, "kim bilir ne kadar zarar verecek." McPherson başıyla onayladı.

"Buradan gitmek istersek sizinle temasa geçeriz," dedi Teddy.

Nöbetçi başıyla onayladı. "Fırtına," dedi yeniden.

"Tabii, tabii," dedi Chuck. "Bunu aklımızda tutacağız."

McPherson, ağaçların arasından usulca dikleşen patikada onlara rehberlik etti. Ağaçları geçince yolun iki yanında uzanan kaldırımları gördüler. Teddy, sağında ve solundaki evleri farkettiler. Soldaki kestane rengi, siyah işlemeli, Victoria tarzı ev, içlerinde en sade olanıydı. Nöbetçilerin bir kısmı burada kalıyor olmalıydı. Sağda kalan Tudor yapısı ise şatoya benzer haliyle kendi küçük tepesine hükmediyordu.

Dik ve yaban otlarıyla dolu yokuşu çıktılar. İlerledikçe bitki örtüsü yumuşadı ve daha yeşil bir hal aldı. Yukarı çıktıkça çimenlerin boyu kısaldı, sonunda birkaç yüz metre kareye yayılan tipik bir çim alanla karşılaştılar. Çimler, adayla beraber kıvrılan, turuncu tuğladan yapılmış bir duvarda son buluyordu. Duvar üç metreden biraz yüksekti. Üzeri tek sıra tel kabloyla örtülmüştü. Teddy birdenbire duvarın diğer tarafındaki insanlara acıdı. İçeridekiler bu ince teli görüyor ve dış dünyanın onları nasıl da ısrarla içeride tutmak istediğini hissediyor olmalıydı. Duvarın hemen dışında, başları öne eğik, araziye gözleyen, lacivert üniformalı bazı adamlar gördü.

"Bir akıl hastanesinde askeri muhafızlar. Kusura bakmayın ama bu tuhaf bir görüntü Bay McPherson," dedi Chuck.

"Biz ikili bir tüzüğe uygun faaliyet gösteriyoruz. Bunlardan biri Massachusetts Ruh Sağlığı Departmanı, diğeri ise Federal Hapishaneler Departmanı'na ait."

"Anlıyorum," dedi Chuck. "Sizin gibilerin yemek masasında konuşacak çok şeyinizin olup olmadığını hep merak etmişimdir!"

McPherson gülümsedi ve başını hafifçe iki yana salladı.

Teddy, diğer nöbetçilerle aynı üniformayı giyen, siyah saçlı bir adam gördü. Adamın üniforması sarı apoletleri, altın rozeti ve yukarı kalkık yakasıyla dikkat çekiyordu. Başını dik yürüyen tek kişi oydu. Uzun adımlarla insanların arasından geçerken bir eli belindeydi. Adamın adımları Teddy'ye, savaşta tanıdığı albayları hatırlattı. Göğsüne bastırıldığı küçük siyah bir kitap taşıyordu. Onları başıyla selamlayıp geldiği yamaçtan aşağıya yürüdü. Siyah saçları rüzgârda hiç kıpırdamıyordu.

"Müdür," dedi McPherson. "Onunla daha sonra tanışacaksınız."

Teddy neden şimdi tanışmadıklarını merak etse de başıyla onayladı. Müdür tepenin öteki tarafında gözden kayboldu.

Bir asker duvarın merkezindeki kapıyı anahtarla açtı, hastabakıcılar taşıdıkları el arabalarıyla içeri girdi. İki nöbetçi, McPherson'a yaklaştı ve onun iki yanında durdu.

McPherson vücudunu dikleştirdi, ifadesi ciddileşti. "Baylar, size buradaki temel prensipler hakkında bilgi vermem gerekiyor."

"Tabii."

"Burada rahatça hareket etmeniz için elimizden geleni yapacağız. Bununla birlikte, burada kalış süreniz boyunca -bu süre kısa da olsa- kurallara uymak durumundasınız. Anlaşıldı mı?"

Teddy başıyla onayladı. Chuck "Elbette," diye cevap verdi.

McPherson bakışlarını Teddy'yle Chuck'ın başlarının üzerinde bir noktaya sabitledi. "Dr. Cawley'nin protokole ait bazı incelikleri size anlatacağına eminim. Yine de şunun altını özellikle çizmek istiyorum: Bu kurumda hastalarla gözetimsiz temas kurmak yasaktır. Anlaşıldı mı?"

Teddy askerlikten kalma bir alışkanlıkla az kalsın Evet, komutanım, diyecekti. Ama son anda kendini tuttu ve sadece "Evet," demekle yetindi.

"Arkamda, sağ tarafımda kalan bina A Koğuşu, erkekler koğuşudur. Solumdaki B Koğuşu'ndaysa kadınlar kalır. Şu kayaların ilerisinde, ana binaların ve personel yatakhanelerinin tam arkasında kalan da C Koğuşu. Yazılı izin olmadan, Dr. Cawley ya da Müdür Bey olmaksızın C Koğuşu'na girilmesi yasaktır. Anlaşıldı mı?"

İkisi de başıyla onayladı.

McPherson bir avcunu sanki güneşten yardım dilermiş gibi yukarı doğru kaldırdı. "Silahlarınızı da teslim etmeniz gerekiyor." Chuck, Teddy'ye baktı. Teddy başını iki yana salladı.

"Bay McPherson, biz buraya Federal polis olarak atandık," dedi Teddy. "Hükümet emriyle, silahlarımızı her zaman taşımakla yükümlüüz."

McPherson'ın sesi çelik bir tel misali havada tınladı. "Suçlu Akıl Hastaları İçin Cezaevleri ve Kurumlar Yasası'nın üçüncü maddesi, birinci bendi, silahların güvenlik çalışanları tarafından, sadece üstleri tarafından doğrudan emir verildiği durumlarda veya görev gereği, cezai veya zihinsel sağlık imkanlarını koruma ve kollamayla sorumlu kişiler tarafından taşınabileceğini beyan eder. Baylar, bu istisnaya uymak zorundasınız. Bu kapıdan, silahlarınızla geçmenize izin verilmeyecektir."

Teddy, Chuck'a baktı. Chuck başını McPherson'ın yukarı uzanan eline doğru hafifçe eğdi ve omzunu silkti.

"İtirazımızın kayda geçmesini istiyoruz," dedi Teddy.

"Nöbetçi, polis Daniels ve Aule'un itirazlarını lütfen kayda geçirin."

"Geçirildi efendim," dedi nöbetçi.

McPherson'ın sağındaki nöbetçi, küçük ve deri bir torbayı açtı.

Teddy paltosunu geriye çekti, silahını kılıfından çıkardı. Kılıfı belinde tutan çıtçıttı bileğiyle hafifçe vurarak açtı ve silahı McPherson'a verdi. McPherson silahı nöbetçiye teslim etti, nöbetçi de alıp deri torbaya koydu. McPherson bu defa elini Chuck'a doğru uzattı.

Chuck silahını çıkarırken biraz daha ağır davrandı. Beceriksizce kılıfın çıtçıttını açmaya çalıştı. Ama McPherson sabırsızlanmadı, sadece Chuck'ın beceriksizce silahı eline vermesini

bekledi.

Sonra onu da nöbetçiye teslim etti. Nöbetçi ikinci silahı da deri keseye koyup kapıdan çıktı.

"Müdür'ün ofisinin hemen dışındaki malzeme odasına kaydedilecekler," dedi McPherson yavaşça. Sesi hışırdayan yapraklar gibi çıkıyordu boğazından. "Müdür'ün ofisi ana ünitenin ortasındaki hastane binasında bulunuyor. Ayrılacağınız gün silahlarınızı geri alacaksınız." McPherson'ın yılışık kovboy sırtışı aniden yüzüne yayıldı. "Evet, yapılması gereken resmi işler şimdilik bu kadar. Şimdi gidip Dr. Cawley'yi görmeye ne dersiniz?"

Döndü, kapıya doğru ilerledi. Hepsi geçtikten sonra kapı arkalarından kapandı. Duvarların iç kısmındaki çimenlik, duvarlarla aynı tuğladan yapılmış ana patikanın her iki yanını kaplıyordu. Ayak bilekleri kelepçeli bahçıvanlar, hastane binası boyunca yetişen çimenler, ağaçlar, çiçek tarhları, hatta gül bahçeleriyle ilgileniyordu. Bahçıvanlar, hastabakıcılar tarafından gözleniyordu. Teddy, tuhaf ve paytak adımlarla toprak alanda yürüyen diğer kelepçeli hastaları da gördü. Çoğu erkek, birkaçıysa kadındı.

"İlk klinik uzmanları buraya geldiğinde, her yer yosun ve çalı içindeymiş," dedi McPherson. "Fotoğrafları görmelisiniz. Ama artık, gördüğünüz gibi, her şey farklı." Hastanenin sağ ve sol yanında, parlak beyaz boyalı işlemeyle kırmızı tuğladan, birbirinin eşi iki sütun yer alıyordu, pencereler parmaklıkla kapatılmış ve pencere camları tuzdan ve deniz suyundan sararmıştı. Kurşuni renkte hastane binasının tuğlaları denizin etkisiyle parlıyordu. Bina, buldukları yerden açıkça gözükken çatı pencerelerine kadar altı kat yükseliyordu.

"Burası, İçsavaş'tan önce tabur karargahı olarak inşa edilmiş," diye açıkladı McPherson. "Görünüşe bakılırsa burayı bir eğitim ünitesi haline getirmeyi planlıyorlarmış. Sonra savaşın yaklaştığı anlaşılınca, dikkatlerini kaleye vermiş, ardından da burayı esir kampı haline getirmişler."

Teddy tekneden gördüğü kuleyi farketti. Kule en uçtan, adanın diğer yanındaki orman sınırının hemen üzerinden, adayı gözetler gibiydi.

"Bu kule nedir?"

"Eski bir fener," dedi McPherson. "1800'lerin başından beri kullanılmıyor. Ordu oraya gözcü nöbetçiler dikmiş. En azından ben böyle duydum. Ama şimdi arıtım ünitesi."

"Hastalar için mi?"

McPherson başını iki yana salladı. "Atıksu. Bu sulara neler olduğuna inanamazsınız. Tekneden güzel görünür ama neredeyse tüm nehirlerdeki her çöp parçası limanın ortasından içeri doğru akar ve sonunda bize ulaşır."

"Büyüleyici," dedi Chuck sigarasını yakarken. Gözlerini güneşte kırıştırdı, esneyebilmek için sigarayı ağzından çıkardı.

"Duvarın ötesindeki, şu taraftaki ev, buraya gelen ilk komutanın evi olarak yapılmış," dedi McPherson B Koğuşu'nun arkasını işaret ederek. "Yürürken muhtemelen görmüşsünüzdür. O zamanlar yapımı bir servete mal olmuş. Fatura, Sam Amca'ya gidince komutanı görevden

almışlar. Orayı mutlaka görmelisiniz."

"Şimdi orada kim yaşıyor?" diye sordu Teddy.

"Doktor Cawley," dedi McPherson. "Doktor Cawley olmasa, bunların hiçbiri olmazdı. Tabii bir de Müdür Bey. Gerçekten muhteşem bir iş çıkardılar."

Ana binaların arkasından daire çizerek dolaştılar. Karşılıklarına birçok kelepçeli bahçıvan ve hastabakıcı çıktı. Pek çoğu, arka duvarın önündeki verimli siyah toprağı çapalıyordu. Bahçıvanlardan biri -başında kalan tek bir tutam saçıyla orta yaşlı bir kadın- geçerken Teddy'yi süzdü. Parmaklarından birini dudaklarına götürdü. Teddy, kadının gırtlığına uzanan meyankökü kadar kalın, koyu kırmızı renkli yara izini farketti. Kadın gülümsedi. Parmağı hala dudaklarının üstündeydi. Sonra başını yavaşça salladı.

"Cawley, alanında bir efsanedir," dedi McPherson hep birlikte hastanenin önüne doğru gelirlerken. "Johns Hopkins ve Harvard'da sınıf birincisiymiş. Saplantı patalojisi hakkındaki ilk makalesini yirmi yaşındayken yazmış. Scotland Yard, MI5 ve OSS'de danışmanlık yapmış."

"Neden?" dedi Teddy.

"Neden mi?"

Teddy başıyla onayladı.

"Şey..." McPherson nasıl yanıt vereceğini bilemiyordu. "Neden bir psikiyatra danışsınlar ki?"

"Savaş çalışması," dedi McPherson.

"Doğru," dedi Teddy yavaşça. "Hangi türden peki?"

McPherson "Gizli türden," diye cevap verdi. "Ya da ben öyle varsayıyorum en azından."

"Madem gizli, nasıl oluyor da biz şu anda bunun hakkında konuşabiliyoruz?" diye sordu Chuck, durumla eğleniyordu.

McPherson bir ayağı ilk basamakta, hastanenin önünde durakladı. Kafası karışmıştı. Bir an, turuncu duvarın yaptığı kavise doğru bakışlarını kaçırdı. "Şey, sanırım bunu ona sorabilirsiniz. Toplantısı artık bitmiştir."

Mermer girişe doğru merdivenleri çıktılar. Üzerlerindeki tavan, kavisli bir kubbe görünümündeydi. Yaklaşırlarken kapı vızıldayarak açıldı ve geniş bir bekleme salonuna geçtiler. Buradaki bir masada, sağ ve sol tarafta birer asker oturuyordu. Arka tarafta, bir kapıda sonlanan uzun bir koridor uzanıyordu. Yüksekçe bir basamakta oturan askere rozetlerini gösterdiler. Rozetler ve kimlikler görevli tarafından kontrol edilirken McPherson üçünün de adını deftere yazdı. Görevlinin arkasında bir kafes vardı. Teddy kafesin içinde, Müdür'ün giydiğine benzer bir üniforma giymiş adamı görebiliyordu. Adamın hemen arkasındaki duvara bir sürü anahtar asılmıştı.

İkinci kata çıktılar ve ahşap sabunu kokan bir koridora doğru döndüler. Meşe döşeme ayaklarının altında parlıyor, en uzak köşedeki geniş pencereden giren beyaz ışık, koridoru aydınlatıyordu.

"Fazla güvenlik önlemi var," dedi Teddy.

"Her türlü önlemi alıyoruz," diye yanıtladı McPherson.

"Eminim, halk size minnettardır McPherson," dedi Chuck.

Kapıların hepsi kapalıydı ve küçük, gümüş levhaların üzerlerinde doktorların adları yazılıydı. Ofislerin önünden geçerlerken McPherson, Teddy'ye doğru döndü. "Şunu anlamanız gerek. Amerika Birleşik Devletleri'nde bunun gibi bir yer daha yok. Biz çok ciddi hasar görmüş hastaları kabul ediyoruz. Başka hiçbir kurumun baş edemediği hastaları."

"Gryce burada değil mi?" diye sordu Teddy.

McPherson başıyla onayladı. "Vincent Gryce, evet. C Koğuşu'nda."

"Gryce denilen... Hani şu..." diye sesli düşündü Chuck, Teddy'ye bakarak.

Teddy başıyla onayladı. "Tüm akrabalarını öldürdü, derilerini yüzdü ve bu derilerden kendine şapkalar yaptı."

Chuck başıyla anladığını belirtti. "Sonra da bu şapkaları takıp ortalıkta gezmişti, değil mi?"

"Gazetelerin yazdığı kadarıyla evet."

İki kanatlı bir kapının önünde durdular. Sağdaki kapının üzerine, *PERSONEL MÜDÜRÜ, D R J. CAWLEY* yazan pirinç bir levha monte edilmişti.

McPherson bir eli kapı tokmağında, arkasını dönerek anlaşılmaz bir gerginlikle Teddy'yle Chuck'a baktı.

"Daha karanlık çağlarda, Gryce gibi bir hasta idam edilirdi ama burada onu inceleyip hastalığı teşhis edebiliyorlar. Beynindeki, kabul edilebilir davranış biçimlerinden bu denli kopmasına neden olan anormalliği yok etmeye çalışıyorlar. Eğer bunu yapabilirlerse, bu tür sapkınlıkların toplumdan kökünün kazındığı günleri görmemiz mümkün."

Bir yanıt beklercesine bir süre kapıyı açmadı.

"Hayal edecek bir şeyler olması güzel," dedi Chuck. "Sizce de öyle değil mi?"

III

Doktor Cawley aşırı zayıftı. Teddy'nin Dachau Kampı'nda gördüğü adamlar gibi bütünüyle iskelet ve kıkırdaktan ibaret değilse de kesinlikle birkaç sağlam öğüne ihtiyacı var gibiydi. Çukurlarına kaçmış koyu renk küçük gözlerinden süzülen gölgeler, yüzünün geri kalanına boydan boya yayılmıştı. Yanakları o kadar oyuktu ki içeri göçmüş izlenimi veriyordu. Cildi sivilce doluydu. Dudakları ve burnu vücudunun diğer tarafları kadar zayıftı. Köşeli çenesi varla yok arasıydı. Saçından geriye kalanlarsa, en az gözleri ve gözlerinin altındaki gölgeler kadar koyu renkteydi.

Ama muhteşem bir gülümsemesi vardı. Özgüven dolu bir ışıltıyla gülümsüyordu. Bu ifadeyle masanın etrafından dolaştı ve elini uzattı.

"Komiser Daniels ve Komiser Aule," dedi. "Bu kadar çabuk gelebildiğinize sevindim."

Eli kuru ve mermer gibi pürüzsüzdü. Ama Teddy'nin elini öyle bir sıktı ki Teddy bu tokalaşmanın baskısını dirseğinde hissetti. Cawley'nin gözleri bir an için, Bunu beklemiyordun değil mi, dercesine parladı ve sonra Chuck'a doğru yöneldi.

"Tanıştığımıza memnun oldum bayım," diyerek Chuck'ın da elini sıktı. Sonra yüzündeki gülümseme silindi. McPherson'a döndü. "Bay McPherson, şimdilik hepsi bu kadar. Teşekkür ederim."

"Elbette efendim," dedi McPherson. "Baylar, tanıştığımıza memnun oldum." Odadan çıktı.

Cawley yeniden gülümsedi. Ama bu defaki daha da samimiydi. Onun bu gülümsemesi, Teddy'ye eski bir filmi hatırlattı.

"McPherson iyi biridir. Gayretlidir."

"Burada gayrete çok ihtiyaç var mı?" diye sordu Teddy bir koltuğa otururken.

Cawley'in gülümsemesi bir anda donuklaştı ve ifadesi bir süre öyle kaldı. "Nasıl? Anlamadım?"

"Gayretli dediniz de," dedi Teddy. "Ne için gayret gösteriyor?"

Cawley koltuğuna yerleşti, kollarını iki yana açtı. "İşi için. Yasalar, düzen ve klinik bakım arasında ahlaki bir bağlantı kuruyor. Sadece yarım yüzyıl önce, hatta bazı vakalar için daha yakın bir geçmişe kadar, burada ilgilendiğimiz türden hastalar hakkındaki görüşler, en iyi ihtimalle onların zincirlenmesi ve kendi pisliklerine ya da çöplüklerine terkedilmesi yönündeydi. Sistematik olarak dövülüyorlardı. Onları şeytanlaştırıyorduk. İşkence yapıyorduk. Evet, Filistin askısına asıyorduk onları. Beyinlerinde vidalar sıkıyorduk. Bazı durumlarda suda boğuyorduk."

"Ya Şimdi?" diye sordu Chuck.

"Şimdi, tedavi ediyoruz. Ahlaki açıdan. İyileŐtirmeye, çare bulmaya çalışıyoruz. Başarısız olsak bile, en azından yaŐamlarını bir ölçüde sakın geçirmelerini sağlıyoruz."

"Kurbanları ne olacak?" diye sordu Teddy.

Cawley bir kaşını yukarı kaldırıp Teddy'den sorusunu biraz açmasını bekledi.

"Bunların hepsi Şiddete baŐvurmuŐ suçlular," dedi Teddy. "Değil mi? Yani, insanların canını yakmıŐlar. Pek çok durumda da onları öldürmüŐler."

"Evet, doğru."

"Peki o zaman, kurbanlar açısından onların sakın bir hayat sürmelerinin ne önemi var?"

"Görevim kurbanları değil hastaları tedavi etmek. Kurbanları için bir Şey yapamam. Sınırları olan sıradan herhangi bir iş gibi, bu da bu işin doğası. İÇim bu. Sadece hastalarımla ilgileniyorum." Gülümsedi. "Senatör durumu açıkladı mı?"

Teddy'yle Chuck birbirine baktı.

"Senatör hakkında hiçbir Şey bilmiyoruz Doktor Cawley," dedi Teddy. "Biz Güvenlik Departmanı tarafından grevlendirildik."

Cawley dirsekleriyle yeşil renkli tutanak defterinden destek aldı ve ellerini birbirine kenetleyerek çenesinin üzerine yerleştirdi. Gözlüğünün üzerinden onları süzmeye başladı.

"O halde bu benim hatam. Peki, size ne söylendi?"

"Bir kadın tutuklunun kaybolduğunu biliyoruz." Teddy defterini dizinin üzerine koydu, sayfaları çevirdi. "Adı Rachel Solando."

"Hasta," diye düzeltilti Cawley donuk bir gülümsemeyle.

"Hasta" dedi Teddy. "zr dilerim. Anladığımız kadarıyla hasta son yirmi dört saat içinde firar etmiş."

Cawley çenesini hafifçe sallayarak onayladı. "Dün gece, saat on ile geceyarısı arasında bir vakitte."

"Ve hala bulunamadı?" dedi Chuck.

"Evet Ajan..." Cawley ismi hatırlayamadığı için özür dilercesine ellerini kaldırdı.

"Aule," dedi Chuck.

Cawley elleriyle yüzünü tuttu. Teddy arkasındaki pencereye bir damla su düŐtüėünü farketti. Suyun gökyüzünden mi, yoksa denizden mi geldiğini anlayamadı.

"On adınız Charles değil mi?" diye sordu Cawley.

"Evet," dedi Chuck.

"Charles ismini size yakıştırabiliyorum," dedi Cawley. "Ama Aule ismi size gitmiyor."

"O halde şanslı sayılırım."

"Nasıl yani?"

"İsimlerimizi kendimiz seçmeyiz," dedi Chuck. "Birinin, isimlerimden en azından birini bana uygun görmesi güzel."

"Peki sizin isminizi kim seçmiş?" diye sordu Cawley. "Ailem."

"Ya soyadınızı?"

Chuck omuz silkti. "Kim bilir? Yirmi kuşak geçmiş aradan."

"Bir olmasın?"

Chuck sandalyesinde öne doğru eğildi. "Nasıl?"

"Siz Yunansınız," dedi Cawley. "Ya da Ermeni. Hangisi?"

"Ermeniyim."

"O halde Aule soyadının ilk hali..."

"Anasmacıyan."

Cawley yan gözle Teddy'ye baktı. "Ya sizinki?"

"Daniels mi?" dedi Teddy. "Onuncu kuşak İrlandalıyım," dedi Cawley'ye sırtarak. "Ve, evet, soy zincirimi takip edebiliyorum Doktor Cawley."

"Peki ya ilk isminiz? Theodore muydu?"

"Edward."

Cawley ellerini çenesinden kurtararak koltuğunda arkasına yaslandı. Mektup açacağıyla masanın kenarına doğru hafifçe vurdu. Çıkan ses, dama düşen kar gibi yumuşak ve ısrarcıydı.

"Karımın adı Margaret," dedi Cawley. "Benden başka hiç kimse onu böyle çağırıyor. Bazı eski arkadaşları ona Margo der, bir dereceye kadar anlaşılır bir şey ama diğer herkes ona Peggy diyor. Bunu hiç anlayamıyorum."

"Nasıl yani?"

"Margaret isminden Peggy ismine nasıl ulaşıldığını. Yine de bu isimler, yaygın biçimde birbiri yerine kullanılır. Teddy ismiyle Edward ismi arasındaki alakayı da anlamam. Margaret isminde *p* harfi yok. Edward'da da *t* yok."

Teddy omuz silkti. "Ya sizin ilk isminiz?"

"John."

"Size Jack diyen oluyor mu?"

Cawley başını iki yana salladı. "Pek çok insan bana sadece Doktor, der."

Pencereye yine su geldi. Gözleri parlayan ve uzaklara dalan Cawley'in içten içe bu konuşmayı düşünür gibi bir hali vardı. "Bayan Solando'nun tehlikeli olduğu düşünülüyor mu?" diye sordu Chuck.

"Buradaki bütün hastalar şiddet eylemlerine girişmiş hastalardır," dedi Cawley. "Burada olmalarının nedeni de bu. Hem erkeklerin hem de kadınların. Rachel Solando savaş sonrasında dul kaldı. Uç çocuğunu evinin arkasındaki gölde boğdu. Birer birer ölene kadar başlarını suyun altında tuttu. Ardından onları eve getirerek kahvaltı masasının etrafına oturttu. Sonra evlerine bir komşuları geldi."

"Komşuyu da öldürmüş mü?" diye sordu Chuck.

Cawley hafifçe iç çekerek kaşlarını kaldırdı. "Hayır. Rachel adamı masaya beraber kahvaltı etmeye davet etmiş. Adam da doğal olarak teklifi reddetmiş ve polis çağırmış. Rachel çocuklarının hala yaşadığına ve onu beklediğine inanıyor. Bu onun neden firar etmeye çalıştığını da açıklıyor."

"Eve dönmek için mi?" diye sordu Teddy.

Cawley başıyla onayladı.

"Peki evi nerede?" diye sordu Chuck.

"Berkshires'daki küçük bir kasabada. Buradan yüz elli mil uzakta." Cawley başını eğerek arkasındaki pencereyi işaret etti. "Oraya doğru yüzerseniz on iki mil boyunca karaya ulaşamazsınız. Kuzey yönüne yüzerseniz ise Newfoundland'e kadar tek bir kara parçası bile bulamazsınız."

"Peki adayı aradınız mı?"

"Evet."

"Ayrıntılı bir biçimde aradınız mı?"

Cawley cevap vermeden önce bir süre masasının köşesinde duran gümüş bir at heykeliyle oynadı. "Müdür'ün adamları ve hastabakıcılar bütün bir gece ve ertesi sabah boyunca buradaki tüm binaları, hatta adayı baştan başa taradı. En ufak bir iz bile bulamadılar. İşin daha rahatsız edici olan kısmı, kadının odasından nasıl çıktığını dahi açıklayamıyor oluşumuz. Odanın kapısı dışarıdan kilitlenmişti ve odadaki tek pencere de parmaklıklıydı. Kilidin kurcalandığına dair iz bulamadık." Gözünü at heykeliçinden alarak Teddy'yle Chuck'a baktı. "Sanki buhar olup duvardan çıktı."

Teddy defterine 'buhar olmak' diye yazdı. "Işıklar söndüğü sırada odasında olduğuna emin misiniz?" . "Evet."

"Nasıl emin olabiliyorsunuz?"

Cawley elini attan çekerek dahili haberleşme düğmesine bastı. "Hemşire Marino?"

"Evet, Doktor."

"Lütfen söyler misiniz, Bay Ganton buraya gelsin."

"Hemen, Doktor."

Pencerenin yanındaki küçük masada dört bardak ve bir sürahi su duruyordu. Cawley masaya doğru gitti ve bardakların üçüne su doldurdu. Birini Teddy'nin, diğerini Chuck'ın önüne koydu, sonra kendi suyunu alarak masanın arkasına, yerine döndü. "Buralarda hiç aspirin bulunur mu acaba?" diye sordu Teddy.

Cawley gülümsedi, "Sanırım ararsak buluruz." Masasının çekmecesini altüst etti ve bir kutu Bayer çıkardı. "İki tane mi, üç tane mi?"

"Uç olsa daha iyi." Teddy gözünün arkasının zonkladığını hissedebiliyordu.

Cawley masanın üzerinden Teddy'ye hapları uzattı, Teddy hepsini ağzına attı ve aceleyle suyu içti.

"Baş ağrısına eğilimlisiniz galiba."

"Ne yazık ki beni deniz tutuyor."

"Anlıyorum," dedi Cawley. "Fazla su kaybettiniz."

Teddy başıyla onayladı. Cawley tahta bir sigara kutusu çıkarıp Teddy'yle Chuck'a uzattı. Teddy bir tane aldı. Chuck başını iki yana sallayarak istemediğini belirtip kendi paketini çıkardı. Cawley pencereyi açtı, ardından üçü de sigarasını yaktı.

Cawley yerine oturdu, masadan bir fotoğraf aldı. Genç, güzel bir kadının fotoğrafıydı bu. Kadının güzelliği gözlerinin altındaki siyah halkalarla gölgelenmişti. Gözleri fal taşı gibi açıktı. Sanki kafasının içine kızgın bir demir sokulmuş gibi. Fotoğraf makinesinin, fotoğrafçının ardında, hatta belki de tüm dünyanın ardında baktığı şey her neyse, pek de görülecek bir şey değildi.

Teddy bu kadında onu rahatsız edecek denli tanıdık bir şey sezdi ve sonunda bu tanıdık şeyin ne olduğunu bulur gibi oldu. Kafasında, kampta gördüğü küçük bir çocuk canlandı. Çocuk ona verilen yemekleri yemiyordu. Çocuğun gözlerinde, tıpkı fotoğraftaki kadının bakışları vardı. Nisan güneşinin altında, bir duvarın önüne çökmüş, gözkapakları kapanana dek öylece önüne bakmıştı. Sonra onu da tren istasyonundaki yığının üzerine atmışlardı.

Chuck alçak sesle bir ıslık çaldı. "Aman Tanrım." Cawley sigarasından bir nefes çekti. "Kadının güzelliğine mi, yoksa bakışındaki deliliğe mi şaşırdın?"

"Her ikisine de," dedi Chuck.

Bu gözler, diye düşündü Teddy, *zaman içinde donmuş bu halleriyle bile acı acı uluyor.* İnsanın içinden fotoğrafın içine girmek, "Sakin ol, sakın ol," demek geliyordu. Titremesi bitene kadar ona sarılmak ve her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyordu insan.

Ofisin kapısı açıldı ve kırılmış saçlarıyla, uzun boylu bir zenci içeri girdi. Üzerinde beyaz

hastabakıcı üniforması vardı.

"Bay Ganton," dedi Cawley. "İşte sana sözünü ettiğim beyler. Komiser Aule ve Daniels."

Teddy'yle Chuck ayağa kalkarak Ganton'un elini sıktı. Teddy adamın biraz korktuğunu hissetti. Sanki kanun adamlarıyla tokalaşırken kendini rahatsız hissediyor gibiydi. Belki de geldiği yerde hakkında arama emri çıkarılmıştı.

"Bay Ganton on yedi yıldır bizimle birlikte. Kendisi baş hastabakıcı. Bay Ganton, dün Rachel'a odasına kadar nezaret eden kişi. Bay Ganton?"

Ganton ayak bileklerini birleştirdi, ellerini dizlerine koydu, hafifçe öne eğildi, ayakkabılarına baktı. "Saat dokuzda bir grup vardı. Sonra ..."

"Grup dediği, Doktor Sheehan ve Hemşire Marino tarafından yönetilen bir grup terapi seansı."

Ganton yeniden başlamadan önce, Cawley'in sözünü bitirdiğinden emin olana kadar bekledi. "Böyle işte. Gruptaydılar ve saat on civarında bitirdiler. Bayan Rachel'a odasına kadar eşlik ettim. İçeri girdi. Kapıyı dışarıdan kilitledim. Işıklar söndükten sonra, iki saatte bir kontrol ederiz. Geceyarısı geri döndüm. İçeri baktım, yatağı boştu. Belki yerdedir diye düşündüm. Bunu çok yaparlar, hastalar sık sık yerde uyur. Kapıyı açtım.

Cawley yine söze karıştı. "Anahtarlarınızı kullanarak değil mi Bay Ganton?"

Ganton, Cawley'i başıyla onayladı, hala dizlerine bakıyordu. "İçeri girdim. Anahtarlarımı kullandım, evet, çünkü kapı kilitliydi. Bayan Rachel'ı hiçbir yerde bulamadım. Kapıyı kapattım, pencereyi ve parmaklıkları kontrol ettim. Onlar da sıkıca kilitlenmişti." Omuz silkti. "Nöbetçiyi çağırdım." Cawley'e baktı ve Cawley de babacan bir tavırla onu onayladı.

"Sorusu olan var mı baylar?"

Chuck başını iki yana salladı.

Teddy başını defterden kaldırdı. "Bay Ganton, hastanın orada olmadığına emin olmak için odaya girdiğinizi söylediniz. Buna ne gerek vardı?"

"Nasıl?"

"İçeride bir dolap mı var? Ya da yatağın altında saklanacağı başka bir yer mi bulunuyor?"

"Her ikisi de var."

"Ve buraları kontrol ettiniz."

"Evet efendim."

"O sırada kapı açık mıydı?"

"Efendim?"

"Odaya girdiğinizi, çevreye bakındığınızı ve hastayı bulamadığınızı söylediniz. Ancak bundan sonra kapıyı arkanızdan kapatmışsınız."

"Hayır, ben... Yani..."

Teddy durakladı, Cawley'in ona verdiği sigaradan bir nefes aldı.

Kendi içtiği Chesterfields'den daha yumuşak ve zengin aromalıydı. Dumanının kokusu da farklı, neredeyse tatlıydı.

"Her şey beş saniyede oldu efendim," dedi Ganton. "Dolapta kapı yok. Oraya baktım, yatağın altına baktım ve kapıyı kapattım. Saklanabileceği hiçbir yer yoktu. Oda çok küçük."

"Ya duvara doğru?" dedi Teddy. "Kapının sağında ya da solunda, saklanabileceği yer yok muydu?"

"Hayır," dedi Ganton başını iki yana sallayarak. Teddy ilk kez adamın öfkelenildiğini farkettiler. Eğik başının, *evet efendimlerin, hayır efendimlerin* altında yatan bir nefret hissediliyordu.

"Mümkün görünmüyor," dedi Cawley, Teddy'ye. "Ne demek istediğinizi anlıyorum Komiser ama önce odayı görün, eğer hasta dört duvar arasında herhangi bir yerde dursaydı, Bay Ganton'ın onu gözden kaçırmamasının mümkün olmadığını anlardınız."

"Doğru," dedi Ganton, Teddy'yi açıkça süzerek. Teddy adamın sorgulanırken aşağılandığını hissettiğini, işine duyduğu saygıya kusurdan doğan öfkeli gururunu görebiliyordu.

"Teşekkürler Bay Ganton," dedi Cawley. "Şimdilik hepsi bu kadar."

Ganton kalktı, bakışları birkaç saniye daha Teddy'ye takılı kaldı, ardından "Teşekkürler Doktor," diyerek odadan çıktı.

Bir süre sessizce sigaralarını içtiler. Sigaraları bittiğinde, "Odayı görsek iyi olur Doktor," dedi Chuck.

"Tabii," dedi Cawley. Kocaman bir çembere geçirilmiş anahtarları şingirdatarak masanın arkasından dışarı çıktı. "Beni takip edin."

Çelik kapının menteşeleri o kadar iyi yağlanmıştı ki kapı duvarın sağına doğru hızla kayarak açılıyordu. Solda alçak bir duvar, içinde plastik askılarda birkaç gömlek ve beli büzgülü bir pantolonun bulunduğu ahşap bir dolap vardı.

Cawley başıyla onayladı. "Bu kapıda duran birinden gizlenebileceği hiçbir yer yok."

"Ya tavan?" dedi Chuck ve üçü birden yukarı baktı ama Cawley bile buna gülümsedi.

Cawley arkalarından kapıyı kapattığında, Teddy iliklerine kadar hapsedilmişlik duygusunu hissetti. Buraya 'oda' diyor olabilirlerdi ama burası resmen bir hücreydi. Küçük yatağın arkasındaki havalandırma penceresi parmaklıkla kapatılmıştı. Duvarın sağına küçük bir şifoniyer konmuştu. Duvarlar ve zemin beyaz çimentodandı. Odada üç kişinin birbirine çarpmadan hareket edeceği kadar bile yer yoktu.

"Başka kim bu odaya girebilir?" diye sordu Teddy. "Gece vakti mi? Gece vakti kimsenin burada olmak için fazla bir sebebi yok."

"Doğru," dedi Teddy. "Ama o saatlerde kim burada olabilir?"

"Tabii ki hastabakıcılar."

"Doktorlarda bu odanın anahtarı yok mu?" diye sordu Teddy. "Var," diye karşılık verdi Cawley canı sıkılarak. "Ama akşam saat onda doktorlar buradan ayrılır."

"Peki anahtarları iade ederler mi?" Evet.

"Bunun bir kaydı var değil mi?" diye sordu Teddy. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Anahtarlar için önce imza atmaları ve sonra çıkış yapmaları gerekiyor mu Doktor? Merak ettiğimiz bu."

"Elbette."

"O halde, dün gecenin giriş kayıtlarını kontrol edebiliriz," dedi Teddy.

"Evet, evet. Elbette."

"Sanıyorum kayıtlar birinci katta gördüğümüz kafeste duruyor," dedi Chuck. "İçinde nöbetçi bekleyen ve arkasında bir duvar dolusu anahtarın durduğu koğuşu kastediyorum." Cawley, Chuck'ı başıyla hızla onayladı.

"Bir de personel dosyalarına bakacağız," dedi Teddy. "Tıbbi personelin, hastabakıcıların ve nöbetçilerin dosyalarına ulaşmamız gerekiyor."

Cawley, Teddy'ye yüzünden sinekler fırlıyormuşçasına şaşkın şaşkın baktı. "Neden?"

"Kilitli bir odadan bir kadın kaçıyor Doktor. Küçücük bir adada firar ediyor ve hiç kimse onu bulamıyor. Birinin ona yardım edip etmediğini dikkate almamız gerek."

"Bakarız..." dedi Cawley.

"Bakarız mı?"

"Evet Komiser, Müdür'le ve diğer bazı personelle konuşmam gerekiyor. Talebinizi buna bağlı olarak değerlendireceğiz..."

"Bu bir talep değil Doktor," dedi Teddy. "Biz devletin emriyle buradayız. Burası tehlikeli bir tutuklunun firar ettiği bir kurum..."

"Hasta."

"Tehlikeli bir hasta," dedi Teddy sesindeki sükuneti mümkün olduğunca koruyarak, "buradan firar etti. Amerikan polisine yardım etmeyi reddederseniz Doktor, bu hastayla ilgili tutumunuz ne yazık ki sizin... Chuck?"

"Adaleti engellediğiniz anlamına gelecek Doktor," diye Teddy'nin sözünü tamamladı Chuck.

"Evet, tamam," dedi Cawley donuk bir sesle. "İsteğinizi yerine getirmek için elimden geleni yapacağım, tek söyleyebileceğim bu."

Teddy'yle Chuck bir an göz göze geldi.

Muhtemelen Cawley, hoşnut olmadığını belli ettikten sonra devam eden sorulara alışık değildi, sakinleşmesi için ona bir dakika verdiler.

Teddy küçük dolaba baktı ve üç beyaz önlükle iki çift beyaz ayakkabı gördü. "Hastalara kaç tane ayakkabı veriliyor?"

"İki."

"Odadan çıplak ayakla mı kaçtı?"

"Evet." Cawley önlüğünün altındaki kravatını düzeltti ve sonra yatağın üzerinde duran büyük bir kâğıdı işaret etti. "Bunu şifoniyerin arkasında bulduk. Ne anlama geldiğini bilmiyoruz. Birinin bunu bize açıklayabilmesini umuyoruz."

Teddy kâğıdı aldı, görebilmek için ters çevirdi. Kağıdın diğer yüzünde hastane göz muayene grafiği vardı; harfler küçülüyor ve bir piramit biçiminde azalıyordu. Kağıdı tekrar çevirdi ve Chuck'ın görebileceği şekilde havaya kaldırdı:

4 YASASI

BEN 47'YİM

ONLAR 80'Dİ

SEN 3'SÜN

BİZ 4'ÜZ

AMA 67 KİM?

Teddy kâğıdı tutmaktan bile hoşlanmamıştı. Kağıdın kenarları parmaklarını ürpertiyordu.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Chuck.

Cawley Chuck'a iyice yaklaştı. "Bizim de bir fikrimiz yok."

"Biz üç kişiyiz," dedi Teddy. Chuck kâğıda eğilip baktı. "Ha?"

"Bu 'üç' biz olabiliriz," dedi Teddy. "Şu anda, bu odanın içinde duran bizler."

Chuck başını iki yana salladı. "Bunu da nereden bilecek?"

Teddy omuz silkti. "Sesli düşünüyordum."

"Anladım."

"Rachel son derece zeki biridir," dedi Cawley. "Sanrıları, özellikle de üç çocuğunun da hayatta olduğuna dair sanrıları, kafasında her ayrıntısına kadar kurgulamış. Bu yapıyı muhafaza edebilmek için tamamen kurgusal olan her türlü anlatımsal örüntüyü kullanıyor."

Chuck başını iki yana salladı, Cawley'e baktı. "Bu söylediklerini anlasaydım, meslektaş olurduk Doktor."

Cawley güldü. "Çocukken anne babanıza söylediğiniz yalanları düşünün. Ne kadar detaylı olduklarını. Neden okula geç kaldığınızı veya ufak tefek günlük işleri yapmayı neden unuttuğunuzu basitçe açıklamak yerine kendi düşüncelerinizi katarak süsler, düşsel bir hale sokardınız. Öyle değil mi?"

Chuck bunu bir süre düşündü ve başıyla onayladı.

"Kesinlikle," dedi Teddy. "Suçlular da aynı şeyi yapıyor."

"Tam anlamıyla öyle. Amaç kafa karıştırmak. Dinleyen kişiyi yorup doğruyu aramaktan vazgeçirmek. Şimdi, söylediğiniz tüm yalanların kendinize söylendiğini varsayın. Rachel'ın yaptığı da bu. Hiçbir zaman bir akıl hastanesinde olduğunu kabul etmedi. Ona göre burası bir akıl hastanesi değil Berkshire'daki evi. Bizler de postacı, sütçü, tamirci ya da yoldan geçen sıradan insanlarız. Gerçekliğe karşı yanılsamalarını güçlendirmek için iradesini kullanıyor."

"Ama gerçek nasıl olur da kendini kabul ettirmez?" diye sordu Teddy. "Yani, o bir akıl hastanesinde. Nasıl olur da zaman zaman bunu farketmez?"

"Ah, işte şimdi konu hastalığı ilerlemiş bir şizofrenin paranoyak yapısına geliyor. Beyler, eğer gerçeği sadece kendinizin bildiğinize inanırsanız, o zaman geri kalan herkes yalan söylüyordur. Ve herkes yalan söylüyorsa..."

"O halde söylenen doğruların hepsi birer yalan olmalı," dedi

Chuck.

Cawley başparmağıyla işaretparmağını tabanca gibi ona doğru yöneltti. "İşte anladın."

"Peki bütün bunların kâğıttaki sayılarla bir ilgisi var mı?" diye sordu Teddy.

"Olmalı. Bu sayılar bir şeyi temsil ediyor olmalı. Rachel için hiçbir düşünce boş veya ikincil değildi. Kafasındaki yapıyı yıkımdan korumak zorundaydı ve bunun için daima düşünüyor olması gerekiyordu." Cawley göz muayene grafiğini işaret etti. "Bu kâğıtta yazanların bize Rachel'ın nereye gittiğini açıklayacağına içtenlikle inanıyorum."

Bir anlığına, Teddy bu sayıların onunla konuştuğunu, netleştiğini zannetti. Kırk yedi ve seksen sayılarında bir şey vardı. Bu sayılar, radyoda farklı bir müzik çalarken insanın hatırlamaya çalıştığı bir melodi gibi belli belirsiz bir şeyler anlatıyordu ona. Kırk yedi sayısı en kolay olanıydı. Tam da Teddy'nin ulaşabileceği bir şeydi. Bu...

Sonra birden bütün mantık köprüleri ortadan kalktı, Teddy'nin zihni boşaldı. İpucunu, bağlantıyı, köprüyü kaçırdığını hissetti. Kağıdı yatağın üzerine bıraktı.

"Çıldırılmış," dedi Chuck.

"Efendim?" diye sordu Cawley.

"Kadın çıldırılmış," dedi Chuck, "En azından benim görüşüme göre."

"Evet, tabii ki," dedi Cawley. "Bunu zaten biliyoruz."

IV

Odanın dışında durdular. Koridor merkezdeki bir merdivenle kesiliyordu. Rachel'ın odası merdivenlerin solunda, sağ tarafta, ortalarda bir yerde kalıyordu. "Bu kattan çıkmanın tek yolu bu mu?" diye sordu Teddy. Cawley başıyla onayladı.

"Çatıya çıkış yok mu?" diye sordu Chuck.

"Yukarıyla tek bağlantı, yangın merdiveni. Merdiveni binanın güney yönünde görürsünüz. Kapısı vardır ama daima kilitlidir. Anahtarlar da tabii ki personelde, hastalarda değil. Çatıya çıkmak için önce aşağıya inmesi ve tekrar yukarı tırmanması gerekirdi."

"Ama çatı da kontrol edildi?"

Cawley bir kere daha başıyla onayladı. "Hapishanedeki tüm odalar gibi. Derhal. Firar ettiği anlaşılır anlaşılmaz."

Teddy, merdivenin önündeki küçük bir oyun masasında oturan hastabakıcıyı işaret etti. "Orada yirmi dört saat biri duruyor mu?"

"Evet."

"Yani, dün gece de orada biri vardı."

"Hastabakıcı Ganton oradaydı."

"O halde," dedi Chuck, "Bayan Solando kilitli odasından bu koridora çıktı, bu basamaklardan aşağıya indi." Basamakları indiler. Chuck ikinci katın sahanlığında kendilerini bekleyen hastabakıcıyı başparmağıyla işaret etti. "Orada başka bir hastabakıcının yanından geçti. Nasıl olduğunu bilmiyoruz ama diyelim ki kendini görünmez falan kıldı ve sonraki merdivenlerden indi. Ve nereye çıkmış oldu?"

Son merdivenleri döndüler ve duvara dayanmış geniş koltukların bulunduğu büyük -girişi serbest- bir odaya geldiler. Ortada katlanır sandalyelerle büyük katlanır bir masa vardı. Cumbalı pencerelerden giren ışık odayı aydınlatıyordu.

"Kafeteryaya," dedi Cawley. "Hastaların çoğu akşamları burada vakit geçirir. Dün geceki grup terapisi de burada yapıldı. Hemşire odası da hemen şurada, sütunlu girişin devamında. Işıklar kapanınca hastabakıcılar burada toplanır. Yerleri paspaslamak, pencereleri veya etrafı temizlemek falan zorundalar ama onları defalarca poker oynarken yakaladık."

"Peki dün gece?"

"Görev başında olanların söylediğine göre kâğıt oyunu tüm hızıyla devam ediyormuş. Yedi erkek, merdivenlerin girişine oturup poker oynamış."

Chuck ellerini kalçasına koydu, uzunca bir iç geçirdi. "Görünüşe göre yine görünmez olmuş ve sağa ya da sola doğru gitmiş."

"Sağ taraf onu yemek salonuna götürür, sonra da mutfağa. Onun da ötesinde parmaklıklı bir kapı vardır. Mutfak personeli mutfaktan ayrıldıktan sonra, yani akşam saat dokuzdan sonra alarm kurulur. Solda hemşire odası ve personel dinlenme salonu var. Dışarıya açılan hiç kapı yok. Dışarı çıkmamanın tek yolu, öteki tarafta bulunan kafeteryadaki kapıyı kullanmak veya merdivenin arkasındaki koridordan aşağı doğru yürümek. Dün gece her ikisinde de görevliler vardı." Cawley saatine göz attı. "Beyler, bir toplantım var. Sorularınız varsa personele sormaktan veya McPherson'ı ziyaret etmekten çekinmeyin lütfen. Soruşturmadan başından beri McPherson sorumlu. İhtiyaç duyduğunuz her türlü bilgi onda var. Personel yemeğini saat tam altıda, hastabakıcı yatakhanesinin bulunduğu bodrum katındaki yemekhanede yer. Sonra personel dinlenme salonunda toplanacağız. Dün akşam görev yapan herhangi biriyle konuşabilirsiniz."

Cawley aceleyle ön kapıdan dışarı çıktı. Teddy'yle Chuck, adam sola dönüp gözden kaybolana kadar onu izledi.

"Rachel'in içeriden yardım aldığı kanısını zayıflatan bir şey var mı?" diye sordu Teddy.

"Ben şahsen Rachel'in görünmez olduğu teorisinden yanayım. Belki de görünmezlik iksirini bir şişede falan tutuyordun Ne dersin? Kim bilir, belki de kadın şu anda bizi seyrediyordur Teddy." Chuck omzu üzerinden bir bakış attı ve yeniden Teddy'ye döndü. "Düşünmeye değer."

Öğleden sonra arama grubuna katıldılar ve esinti şiddetini artırıp daha da ısınırken arazinin iç kısımlarına doğru ilerlediler. Adanın bazı yerleri aşırı yeşillenmiş, her tarafı yabani otlar bürümüş, tarihi meşe ağacına sarmaşık filizleri dolanmış, dikenlerle kaplı yeşil asmalar etrafı sarmıştı. Çoğu yerden, bazı nöbetçilerin taşıdığı palaların yardımıyla bile geçmek olanaksızdı. Rachel Solando'nun palası yoktu ve eğer olsaydı bile, anlaşıldığı kadarıyla adanın doğal bitki örtüsü tüm ziyaretçileri sahile doğru geri püskürtüyordu.

Arama ekibinin gönülsüzlüğü, Teddy'nin dikkatini çekti. Kendisi ve Chuck dışında kimse bu işe istekli değildi. Başları önlerinde, kasvetli adımlarla sahilin üst kısmındaki iç hat boyunca kıvrılarak dolandılar. Bir noktada, siyah kaya tabakaları üzerindeki virajı döndüler ve yükselerek denize inen bir tepeyle karşılaştılar. Sol yanlarında, yosun kümesi, diken ve aşırı büyümüş bitki yığına sarılı kırmızı dağ çileklerinin ilerisinde, bazı alçak tepelerin dibinde kalan ufak bir açık alan uzanmaktaydı. Tepeler çentikli kayalığa yol verene kadar gittikçe yükseliyordu, her biri bir öncekinden daha yüksekti. Teddy tepedeki yarıkları ve kayalığın yanındaki dikdörtgen deliği görebiliyordu. "Mağara mı onlar?"

McPherson başıyla onayladı. "Orada birkaç mağara var."

"Onları kontrol ettiniz mi?"

McPherson iç geçirdi ve ince purosunu rüzgâra karşı yakmak için kibritin üzerine ellerini kapattı. "İki çift ayakkabısı vardı Komiser. İkisi de odasında bulundu. Bizim az evvel

geçtiğimiz yoldan ayakkabısız nasıl geçti? Şu taşların üzerinden kayalıklara nasıl tırmanmış olabilir?"

Teddy en alçak tepenin dibindeki açık alanı işaret etti. "Yolu batıdan yukarıya doğru uzatıyor," dedi.

McPherson parmağını, Teddy'nin işaret ettiği yere doğru uzatarak "Açık alan nerede bitiyor görüyor musun?" diye sordu. "Parmağının tam ucundaki bataklıkta. Şu tepelerin tabanında zehirli sarmaşıklar, meşe ağaçları, sumak, binlerce çeşit bitki var ve hepsi sikimin boyunda dikenlerle kaplı."

"Yani büyük mü, yoksa küçük mü?" Bunu söyleyen, onların birkaç adım önünden, omzu üzerinden geriye bakan Chuck'tı.

McPherson gülümsedi. "İkisinin arası bir şey."

Chuck başıyla onayladı.

"Benim tek söylemek istediğim beyler, Rachel'ın kıyayı takip etmek dışında başka hiçbir seçeneği yoktu. Ve hangi yöne giderse gitsin, bir aşamada kumsalın sona erdiğini görmüş olmalı." Kayalığı gösterdi.

* * *

Bir saat sonra, adanın öteki yanında, dikenli tellerle karşılaştılar. Dikenli teller, eski kalenin ve fenerin ilerisine uzanıyordu. Teddy fenerin etrafının da ayrıca çitle çevrilmiş olduğunu farketti. Çapraz pozisyonda tuttıkları tüfekleriyle, kapıda iki nöbetçi duruyordu.

"Demek burada atıksu arıtma işlemi yapılıyor?" dedi Teddy.

McPherson başıyla onayladı.

Teddy, Chuck'a baktı. Chuck kaşlarını kaldırdı.

"Vay canına, demek arıtma işlemi yapılıyor," diye tekrarladı Teddy.

* * *

Yemekte masalarına kimse oturmadı. Şiddetle yağan yağmurla birlikte, okyanusun kokusunu beraberinde taşıyan ılık esinti eşliğinde tek başlarına oturdular. Derken ada karanlıkta sallanmaya başladı, esinti rüzgâra çevirdi.

"Kilitli bir oda," dedi Chuck.

"Ayakları çıplak," dedi Teddy.

"Üç dahili kontrol noktasını geçiyor."

"Bir oda dolusu hastabakıcıyı."

"Çıplak ayakla."

Teddy yemeğini -ince kıyılmış etli bir çeşit çoban turtasını- karıştırdı. "Elektrikli teli olan bir duvarı aşılıyor."

"Bir de önünde askerlerin beklediği bir kapıyı."

"Kapının tam önünden geçiyor." Rüzgar şimdi binayı sallıyordu adeta.

"Çıplak ayakla."

"Hiç kimse onu görmüyor."

Chuck yemeğini yedi, kahvesinden bir yudum aldı. "Bu adada biri ölünce -böyle bir şey olmuştur herhalde, değil mi?- cesedini ne yapıyorlar acaba?"

"Gömüyorlardır."

Chuck başıyla onayladı. "Bugün bir mezarlık gördün mü?" Teddy başını iki yana salladı. "Belki bir yerlerde vardır, etrafı dikenli tellerle çevrilmiştir."

"Tabii, tıpkı arıtma tesisi gibi. Elbette!"

Chuck tabağını itti ve arkasına yaslandı. "Şimdi kiminle konuşacağız?"

"Personelle."

"Sence yardımcı olurlar mı?"

"Sence?"

Chuck sırttı, Teddy'ye bakarak bir sigara yaktı. Gülümsemesi yumuşak bir gülümsemeye dönüştü. Sigarasının dumanı, gülüşündeki nefesin biçimine bürünerek ilerledi.

Teddy odanın ortasında ayakta durdu, personel etrafında bir çember şeklinde oturuyordu.

Teddy ellerini metal sandalyenin üst kısmına koydu. Chuck, Teddy'nin yanında, elleri ceplerinde, arkasındaki kirişe yaslanmıştı.

"Neden burada olduğumuzu herkes biliyor herhalde," dedi Teddy. "Dün gece bir firar oldu. Tek söyleyebileceğimiz şu: Hasta ortadan kayboldu. Hastanın buradan, kimseden yardım almadan kaçtığına inanmamızı sağlayacak hiçbir delil yok. Aynı fikirde misiniz Bay McPherson?"

"Evet. Şimdilik akla yatkın görünüyor."

Teddy konuşmasına devam etmek üzereydi ki bir hemşirenin yanında oturan Cawley, "Önce kendinizi tanıtır mısınız beyler?" dedi. "Personelimden bazıları sizi tanımıyor."

Teddy doğruldu. "Federal Ajan Edward Daniels. Bu da benim partnerim, Polis Memuru Charles Aule."

Chuck gruba doğru hafifçe elini salladı, sonra elini tekrar cebine soktu.

"Siz ve adamlarınız tüm adayı aradınız," dedi Teddy, McPherson'a.

"Elbette."

"Ve ne buldunuz?"

McPherson sandalyesinde yaylandı. "Bir kadının kaçtığına dair tek bir iz bile bulamadık. Ne bir giysi parçası ne ayak izi ne de ezilmiş otlar... Dün gece akıntı çok güçlüydü. Yüzmüş de olamaz."

"Ama denemiş olabilir." Bunu söyleyen, Hemşire Kerry Marino'ydu. Zayıf bir kadındı, kızıl saçları alnına dökülüyordu. Kepi kucağındaydı. Yorgunluğunu gösteren tembel bir edayla parmaklarını kullanarak saçlarını düzeltiyordu. Parmaklarıyla saçlarını taraması, kadındaki uyuma isteğini yansıttığından olacak, odadaki tüm erkekler ona kaçamak bakışlar atıyordu.

"Ne demek bu?" diye sordu McPherson.

Marino saçlarını taramayı bıraktı, elini kucağına koydu.

"Yüzmeye çalışıp boğulmadığını nereden biliyoruz?"

"Öyle olsa, bu akıntıda şimdiye kadar kıyıya vururdu," dedi Cawley yumruğunun içine esneyerek.

Marino özür dilercesine elini kaldırdı. "Sadece bir fikirdi."

"Teşekkürler," dedi Cawley. "Komiser, lütfen sorularınızı sormaya devam edin. Hepimiz uzun bir gün geçirdik."

Teddy, Chuck'a baktı. Chuck da ona gözlerini yukarı doğru kaydırarak karşılık verdi. Daha önce şiddet eylemlerinde bulunan bir kadın, küçük bir adada kaybolmuştu ama garip biçimde buradaki herkes bir an önce yatmak istiyordu.

Teddy soru sormayı sürdürdü. "Bay Ganton geceyarısı Bayan Solando'yu kontrol ettiğini ve kaçtığını anladığını zaten söyledi. Odasındaki pencere ızgarasındaki kilit ve kapı zorlanmamış. Bay Ganton dün gece saat onla geceyarısına kadar geçen zaman zarfında, üçüncü kat koridorunda sizin görüş alanınıza girmeyen herhangi bir yer var mı?"

Pek çok kişi başını Ganton'a doğru çevirdi. Teddy, Ganton'a bakan bazı adamların suratındaki neşeli ifadeyi görünce biraz şaşırdı. Sanki Teddy bir öğretmendi ve sınıfın en yaramaz çocuğuna soru sormuştu.

Ganton ayaklarına bakarak konuştu. "O koridorda olmadığım tek an, odaya girip de Rachel'in orada olmadığını farketmişim andı."

"Bu da yaklaşık otuz saniye demek."

"On beş saniye." Gözlerini Teddy'ye dikti. "Neticede küçücük bir oda. Saat onda herkes odasına girmişti. Odasına en son giren Rachel oldu. Koridordaki sandalyeye oturdum. İki saat boyunca hiç kimseyi görmedim."

"Yerinizden hiç ayrılmadınız mı?"

"Hayır efendim."

"Bir fincan kahve almak için bile mi?" Ganton başını iki yana salladı.

"Tamam beyler," dedi Chuck kırıktan doğrularak. "Buradan, çok farklı başka bir konuya atlamak istiyorum. Sadece tartışmak adına ve Bay Ganton'a saygısızlık etmeden, Bayan Solando'nun bir şekilde tavanı sürünerek geçtiğini varsayalım."

Gruptan bazıları güldü.

"Ve ikinci kata inen merdivenlere vardığını. Orada kimi atlatmak zorundaydı?"

Kızıl saçlı, süt beyazı bir hastabakıcı elini kaldırdı. "Adınız nedir" diye sordu Teddy. "Glen. Glen Miga."

"Peki Glen. Bütün gece yerinde miydin?"

"Şey, evet."

"Glen?" dedi Teddy tekrar.

"Evet?" Glen koparmaya çalıştığı şeytantırnağından başını kaldırdı.

"Bize gerçeği söyle."

Glen, Cawley'e baktı, sonra tekrar Teddy'ye döndü. "Evet, oralıydım. "

"Glen," dedi Teddy, "Yapma!"

Glen, Teddy'nin bakışına karşılık verdi. "Bir ara tuvalete gitmiştim."

Cawley dizlerine doğru eğildi. "Nöbeti kim devraldı?"

"Fazla işemedim," dedi Glen. "Pardon, tuvalette fazla kalmadım efendim. Affedersiniz."

Glen omuz silkti. "Bir dakika. En fazla."

"Bir dakika. Emin misin?"

"Ben deve değilim."

"Değilsin tabii."

"Girdim ve çıktım."

"Protokolü çiğnedin," dedi Cawley. "Tanrım!"

"Efendim, biliyorum. Ben..."

"Kaçta gittin tuvalete?" diye sordu Teddy.

"On bir buçukta. Aşağı yukarı." Glen'in Cawley korkusu giderek Teddy'ye yönelik bir nefrete dönüşüyordu.

Birkaç soru daha sorarsa Glen saldırganlaşacaktı.

"Teşekkürler Glen," dedi Teddy. Başını eğerek Chuck'a döndü.

"On bir buçukta veya o civarlarda poker oynanıyor muydu?" diye sordu Chuck.

Herkes birbirine baktı, sonra bir siyah başıyla onayladı. Onu birkaç kişi izledi.

"Kimler poker oynuyordu?"

Dört siyah ve bir beyaz el kaldırdı. Chuck başıyla ilk onayı veren, elini ilk kaldıran elebaşını işaret etti. Tümüyle tıraşlı ve ışık altında parıldaayan başıyla, yuvarlak ve tombul bir adamdı.

"Adın ne?"

"Trey, efendim. Trey Washington."

"Tam olarak nerede oturuyordunuz?"

Trey döşemeyi işaret etti. "Hemen burada. Odanın ortasında. Tam da merdivenlere bakan bir yerde. Gözüm hep ön ve arka kapıdaydı."

Chuck, Trey'in yanına geldi, ön ve arka kapılarla merdivene baktı. "İyi bir konum."

Trey sesini alçaktı. "Söz konusu olan sadece hastaları gözetlemek değil efendim. Doktorları ve bizden hoşlanmayan bazı hemşireleri de gözetliyoruz. Poker oynamamız yasak. Bu yüzden kimin gelip gittiğini görmeliyiz. Biri gelince hemen paspası kapıyoruz."

Chuck gülümsedi. "Bahse girerim çok hızlı hareket ediyorsundur."

"Hiç ağustos ayında çakan bir şimşek gördünüz mü?"

"Evet."

"Şimşek, benim paspası kapış hızımın yanında yavaş kalır."

Bu sözler grubu kırdı geçirdi. Hemşire Marino bile güldüğünü gizleyemiyordu. Teddy birkaç zencinin birbirine parmağını salladığını farketti. Artık biliyordu ki, burada kaldıkları süre boyunca 'iyi polis'i Chuck oynayacaktı. Chuck kendini insanlara sevdirmeyi biliyordu. Rengi, dili ne olursa olsun toplumun her kesimiyle iletişim kurabiliyordu. Teddy, Seattle Ofisi'nin Japon sevgili veya başka bir nedenle Chuck'ın gitmesine nasıl izin verdiğine şaşıtı.

Diğer taraftan Teddy yapı olarak sert biriydi, o bir alfa erkekti. Diğer erkekler bunu bir kez kabul etti mi, mesela savaşta olduğu gibi, işler çabucak yoluna girerdi. Ama o zaman kadar biraz gerginlik yaşanabilirdi.

"Pekala, pekâlâ," dedi Chuck bir yandan gülümseyip diğer yandan oradakileri susturmak için elini kaldırırken. "Öyleyse Trey, hepiniz merdivenlerin altında kâğıt oynuyordunuz. Bir şeylerin ters gittiğini ne zaman anladınız?"

"İke, pardon, Bay Ganton 'Müdür'ü arayın, biri firar etti,' diye kıvırdığı zaman."

"Bu olay saat kaçta oldu?"

"On ikiyi iki dakika otuz dokuz saniye geçe." Chuck kaşlarını kaldırdı. "Saat misin sen?"

"Hayır efendim ama sorun çıktığı zaman saatime bakmam konusunda eğitildim. Olay

çıkıldığında hepimiz bir rapor doldururuz ve bu raporda bize sordukları ilk şey olayın saat kaçta gerçekleştiğidir. Siz de benzer raporlar yazmıyor musunuz? Bir sorun çıktığında saate bakmak bir süre sonra alışkanlık haline alıyor."

Birkaç hastabakıcı, o konuşurken başıyla onaylıyor, sanki kilise toplantısındaymiş gibi etraftan Doğru, diye mırıltılar yükseliyordu.

Chuck 'buna ne dersin' dercesine Teddy'ye baktı.

"Demek, on ikiyi iki geçe," dedi Chuck.

"Ve otuz dokuz saniye."

Teddy, Ganton'a döndü. "Geceyarısından sonraki fazladan iki dakika, Bayan Solando'nunkinden önce birkaç odayı kontrol ederken geçti, değil mi?"

Ganton başıyla onayladı. "Onun odası, koridordaki beşinci oda."

"Müdür olay yerine ne zaman geldi?" diye sordu Teddy.

"Önce Hicksville geldi," dedi Trey. "Hicksville ön kapıdaki ilk nöbetçi. Kapıdaydı sanırım. On ikiyi altı dakika yirmi iki saniye geçe geldi. Dört dakika sonra, Müdür Bey de altı adamla birlikte olay yerindeydi."

Teddy hemşire Marino'ya döndü. "Bütün bu kargaşayı duydunuz ve..."

"Hemşire odasını kilitledim. Hicksville'in ön kapıdan geldiği dakikalarda kabul salonuna çıktım." Omuz silkti ve bir sigara yaktı. Gruptaki birkaç kişi de bunu bir işaret sayıp kendi sigarasını çıkardı.

"Hemşire odasından hiç kimse geçmiş olamaz, değil mi?"

Marino elinin iç kısmıyla çenesini destek yaptı, ay biçimindeki sigara dumanına bakarak yanıt verdi. "Nereye geçecek? Hidroterapi bölümüne mi? Oraya giren kişi, bir sürü küvet ve birkaç küçük havuzla dolu bir çimento kutusunda hapis kalır."

"O oda kontrol edildi mi?"

"Edildi Komiser," dedi McPherson yorgun bir sesle. "Hemşire Marino," dedi Teddy, "siz dün akşam grup terapisindeydiniz, değil mi?"

"Evet."

"Sıradışı bir şey var mıydı?"

"Sıradışı derken neyi kastediyorsunuz?"

"Anlamadım, affedersiniz?"

"Burası bir akıl hastanesi. Suçlu akıl hastaları için yapılmış. Bizim günlerimiz pek 'sıradan geçmez."

Teddy başıyla onayladı ve utangaç bir şekilde gülümsedi. "Cümleyi yeniden kurmama izin

verin o halde. Dün geceki grup terapisinde, şey... Şeye göre daha çok hatırdaki kalacak bir şey oldu mu?"

"Normale göre mi?" dedi Marino.

Cawley gülümsedi, tek tük gülüşmeler duyuldu.

Teddy başıyla onayladı.

Hemşire sigarası sönene kadar bir süre düşündü. Sonra sigarasının söndüğünü farketti, külü hafifçe tablaya silkeledi ve başını kaldırdı. "Hayır, üzgünüm."

"Peki, dün akşam Bayan Solando konuştu mu?"

"Sanırım konuştu. Birkaç kez."

"Ne hakkında?"

Marino, Cawley'e baktı.

"Komiserler için hasta mahremiyetinden şimdilik feragat ediyoruz."

Marino başıyla onaylasa da Teddy onun bundan pek hoşlanmadığını farketti.

"Öfke yönetiminden bahsediyorduk. Yakın zamanda birkaç uygunsuz çıkış yaşamıştık."

"Ne türden çıkışlardı bunlar?"

"Hastalar diğer hastalara bağırıp kavga çıkarıyordu. Bu türden şeyler oldu. Alışılmışın dışında bir şey değil. Sadece son haftalardaki sıcak hava dalgasıyla ilgili küçük duygu patlamaları. Dün gece endişe ve hoşnutsuzluğun, uygun ve uygun olmayan biçimlerde gösterilmesi hakkında konuşuyorduk."

"Bayan Solando'nun yakın zamanda böyle öfke vakaları oldu mu?"

"Rachel'in mi? Hayır. Rachel sadece yağmur yağdığında ortalığı ayağa kaldırır. Onun dün geceki gruba katkısı şuydu: Yağmuru duyuyorum. Yağmuru duyuyorum. Henüz gelmedi ama geliyor. Yiyecek konusunda ne yapacağız?"

"Yiyecek mi?"

Marino sigarasını tablaya bıraktı ve başıyla onayladı. "Rachel buradaki yiyeceklerden nefret eder. Sürekli şikâyet eder."

"Bu şikâyetinde haklı mı?" diye sordu Teddy.

Marino yüzündeki gülümseme bir kahkahaya dönüşmeden önce kendini tutmayı başardı. Gözlerini yere indirdi. "En azından, anlaşılır bir şikâyet denebilir. Ama burada değerlendirme yaparken iyi ya da kötü gibi ölçütlere başvuracak durumda değiliz."

Teddy başıyla onayladı. "Dün gece burada Doktor Sheehan diye biri vardı dediniz. Grubu o yönetmiş. Şu anda burada mı?"

Hiç kimse yanıt vermedi. Birkaç adam sandalyeler arasındaki ayaklı kültablalarında

sigarasını söndürdü.

"Doktor Sheehan sabahki tekneyle buradan ayrıldı," dedi en sonunda Cawley. "Sizin geldiğiniz tekneyle."

"Uzun zaman önce planladığı tatiline çıktı."

"Ama onunla konuşmamız gerekiyor."

"Onun grup seansında aldığı notlar bende," dedi Cawley. "Bütün notları var. Dün gece ana binadan saat onda ayrılıp kendi konutuna çekildi. Sabah da, söylediğim gibi, buradan ayrıldı. Tatil zamanı çoktan gelmişti ve tarihi önceden planlanmıştı. Onu burada tutmak için bir nedenimiz yoktu."

Teddy, McPherson a baktı.

"Siz de bunu onayladınız mı?"

McPherson başıyla onayladı.

"Bu bir eyalet soruşturması," dedi Teddy. "Bir hasta firar etti. Nasıl oluyor da soruşturma sırasında herhangi birinin gitmesine izin veriyorsunuz?"

"O bir doktor," dedi Cawley.

"Tanrım," dedi Teddy sessizce. Bu, herhangi bir kurumda devam eden standart operasyon süreci sırasında karşılaştığı en önemli yasa ihlaliydi ve herkes bu durum hiç de önemli değilmiş gibi davranıyordu.

"Nereye gitti?"

"Anlamadım?"

"Tatilini nerede geçiriyor?" diye sordu Teddy.

Cawley tavana baktı, hatırlamaya çalıştı. "New York, sanırım. Şehre. Ailesi oralı. Park Bulvarı'nda oturuyor."

"Telefon numarasına ihtiyacım var," dedi Teddy. "Nedenini anlamıyorum."

"Doktor," dedi Teddy, "telefon numarasına ihtiyacım var."

"Sizin için numarasını buluruz Komiser," dedi Cawley bakışlarını tavandan indirmedi. "Başka herhangi bir şey var mı?"

"Var," dedi Teddy.

Cawley çenesini aşağı indirdi ve Teddy'ye baktı. "Bir telefona ihtiyacım var," dedi Teddy.

Hemşire merkezindeki telefon sinyal sesi değil sadece tıslama sesi veriyordu. Hapishanede, camekanın arkasında, kilitli dört telefon daha vardı. Camekan açıldı ve telefonlar benzer sesler çıkardı.

Teddy'yle Cawley ana hastane binasının birinci katındaki ana santrale doğru yürüdü. Onlar kapıdan girerken, siyah kulaklık seti boynuna dolanmış bir haberleşme uzmanı onları karşıladı.

"Bağlantımız kopuk efendim," dedi. "Hatta telsiz haberleşmemiz de."

"Hava o kadar da kötü değil," dedi Cawley.

Haberleşme uzmanı omuz silkti. "Denemeye devam edeceğim. Ama buradan yapabileceğim çok şey yok. Karşı taraftaki havaya da bağlı."

"Denemeye devam et," dedi Cawley. "Sistemi çalıştır ve bana haber ver. Bu bey çok önemli bir telefon görüşmesi yapacak."

Uzman başıyla onayladı ve işine geri dönüp kulaklığını taktı. Dışarıda boğuk bir hava vardı.

"Sizden haber alamazlarsa ne yaparlar?" diye sordu Cawley.

"Merkez Ofis mi?" dedi Teddy. "Gece tutanaklarına bunu kaydederler. Genellikle yirmi dört saat geçmeden merak etmeye başlamazlar."

Cawley başıyla onayladı. "Belki o zamana kadar fırtına diner."

"Diner mi?" dedi Teddy. "Bence daha da kötüleşecek."

Cawley omuz silkti ve kapıya doğru yürümeye başladı. "Evimde bir şeyler içeceğim. Belki bir-iki puro. Siz ve ortağınız uğramak isterseniz saat dokuzda gelin."

"Ah," dedi Teddy, "o zaman konuşabilecek miyiz?"

Cawley durdu; geriye, Teddy'ye doğru baktı. Duvarın diğer tarafındaki koyu ağaçlar şiddetle sallanıyor, ıslık gibi bir ses çıkarıyordu.

"Epeydir konuşuyoruz Komiser."

* * *

Chuck'la Teddy karanlık arazide yürüyordu. Isınarak genişleyen havadaki fırtınayı hissedebiliyorlardı. Sanki dünya gebemiş ve şişiyormuş gibiydi.

"Bu tam bir saçmalık," dedi Teddy.

"Evet."

"Her şey köküne kadar çürümüş."

"Bir Baptist olsaydım, sana 'Amin, kardeşim,' derdim."

"Kardeşim mi?"

"Mississippi'de bir yıl kaldım. Orada böyle konuşuyorlar."

"Öyle mi?"

"Amin, kardeşim."

Teddy, Chuck'ın sigarasından otlandı ve yaktı. "Merkezi aradın mı?"

Teddy başını iki yana salladı. "Cawley telefon santralinin arızalandığını söyledi." Elini kaldırdı. "Fırtına, biliyorsun."

Chuck dilindeki tütünü tükürdü. "Fırtına mı? Nerede?"

"Geldiği hissediliyor," dedi Teddy karanlık gökyüzüne bakarak. "Ama henüz merkezi haberleşmeyi yaptıkları yeri etkileyecek düzeyde değil."

"Merkezi haberleşme mi dedin?" dedi Chuck. "Hala ordudaki terimlerle konuşuyorsun."

"Telefon santrali," diye düzeltti Teddy sigarasını silkelirken. "Ne dersek diyelim. Bir de telsiz haberleşmeleri."

"Kahrolası telsiz de mi?" Chuck'ın gözleri şaşkınlıkla kocaman açılmıştı. "Telsizde mi arızalı?"

Teddy başıyla onayladı. "Evet, çok tatsız. Kilitli bir odadan firar eden bir kadını aradığımız adada bizi hapsettiler..."

"Başında nöbetçi bulunan dört kontrol noktasını geçen bir kadını."

"Bir de poker oynayan adamlarla dolu başka bir odayı."

"Ayrıca üç metre kırk sekiz santimlik bir duvarı."

"Hem de duvarın üzerinde elektrik telleri olmasına rağmen."

"On bir mil yüzmüş."

"Hem de güçlü bir akıntıya karşı."

"Karşı kıyıya. Azgın. Güçlü akıntıya karşı. Sevdim bunu. Üstelik soğuk. Suyun sıcaklığı on üç derece falan olmalı."

"En fazla on beş. Ama tabii, gecesi de var bunun."

"On üç derece diyelim," dedi Chuck ilk tahminine geri dönerek. "Teddy, bütün bunlar.. Anlıyor musun?"

"Bir de ortada olmayan bir Doktor Sheehan var."

"Bütün bu gariplikler insanı sarsıyor değil mi?" dedi Chuck. "Emin değilim. Cawley'in yeterince üstüne gidemedin anlaşılın patron. Adamın kış deliğini yeterince aralayamadık."

Teddy güldü. Akşam rüzgârının kapıp götürdüğü ve uzaktaki köpükler içinde dağılan kahkahasının sesini duydu. Kahkahası, sanki hiç var olmamış gibi anında yok oldu. Sanki ada, deniz ve tuz sahip olduğu tüm düşüncelerini alıp götürmüş gibi ve...

"Sakın biz başka bir işin üstü örtülsün diye buraya kasten getirilmiş olmayalım?" dedi Chuck.

"Ne?"

"Başka bir işin üstü örtülsün diye buraya kasten getirilmiş olmayalım? Bazı dosyaların kapanması için buraya getirmiş olmasınlar bizi?"

"Açık konuş Watson."

Chuck yine gülümsedi. "Pekala patron, aç kulağın."

"Açtım, açtım."

"Mesela, bir doktor bir hastaya deli gibi âşık olsun..."

"Bayan Solando'ya mı?"

"Fotoğrafi gördün."

"Çekici bir kadın."

"Evet Teddy, çok çekici. Askerlerin kilitli dolaplarına astıkları fotoğraflardaki kadınlar gibi. Diyelim ki kadın, adamımız Sheehan'ı ayamı... Şimdi anlıyor musun?"

Teddy sigarasını hafifçe silkti, korun yanışını ve rüzgârda tutuşmasını, sonra geriye doğru hızla hareketini seyretti. "Diyelim ki Sheehan ona tutuldu ve onsuz yaşayamayacağına karar verdi."

"Anahtar kelime şu: Yaşamak. Gerçek dünyada özgür bir çift gibi."

"Böylece adadan kaçtılar."

"Biz konuşurken onlar şu anda 'Fats Domino' şovundalar belki de."

Teddy personel yatakhanelerinin öteki ucunda durdu, turuncu duvara baktı. "Peki ama neden kendi adamlarını çağırmadılar?"

"Kurallara uymak için," dedi Chuck. Böyle bir yerden firar edilmesi halinde birini buraya getirmeleri gerekiyordu ve bizi çağırdılar. Ama personelin işin içine karıştığını örtbas etmek gerektiği için, bizim buraya gelerek onların teorisini desteklememiz, işi kitabına uydurmalarına yardımcı olmamız onlar için çok önemli."

"Pekala," dedi Teddy. "İyi de neden Sheehan'ı koruyorlar?"

Chuck ayak tabanını duvara dayadı, sigarasını yakarken dizini esnetti. "Bilmiyorum. Daha o kadar uzun boylu düşünmedim."

"Eğer onu buradan Sheehan götürdüyse, birilerine rüşvet vermiş olmalı."

"Buna mecburdu."

"Pek çok kişiye."

"En azından birkaç görevli memura. Bir veya iki nöbetçiye."

"Tekneden birine. Belki birden çok kişiye."

"Eğer tekneyle gitmediyse, kendi teknesi olmalı." Teddy bunu bir süre düşündü. "Cawley'den

duyduğuma göre paralı biri. Park Bulvarı'nda oturuyor."

"Tamam o zaman. Kendi teknesiyle gitmiştir." Teddy duvara, tepedeki elektrik teline baktı.

"Ama bu açıklama yeni sorular da doğuruyor," dedi Teddy bir süre sonra.

"Nasıl yani?"

"Rachel Solando'nun odasındaki şifreler neyin nesi?"

"Boşver, deli işte."

"Peki Cawley neden bunu burnumuza soksun? Yani eğer bu gizli kapaklı bir işse, neden soruşturmayı tamamlayıp eve gitmemizi kolaylaştırmasın? Memur uyuyakaldı veya biz farkında değilken penceredeki kilit kurcalanmış diyebilirdi."

Chuck elini duvara bastırdı. "Belki de yalnızlıktan canları sıkılmıştı. Dışarıdan birilerine ihtiyaçları vardı."

"Ne demezsin. Bir hikâye uydurdular ve bizi ancak bu şekilde buraya getirebildiler. Sayemizde biraz muhabbet edip kafa dağıtmış oluyorlar. Çok komik."

Chuck döndü ve Ashecliffe'e baktı. "Şaka bir yana..."

Teddy de döndü ve orada durup birlikte Ashecliffe'e baktılar.

"Ben biraz endişelenmeye başlıyorum Teddy."

V

Cawley, parke döşeli girişten geçerek ananas büyüklüğünde pirinç tokmaktan olan çift kanatlı meşe kapıya geldi. "Buraya 'Muhteşem Oda' diyorlardı," dedi Teddy ve Chuck'a. "Ciddiyim. Karım tavanarasında buranın ilk sahibi Albay Spivey'e ait, gönderilmemiş bazı mektuplar buldu. Mektuplarda, inşa ettirdiği Muhteşem Oda'dan bahsedip duruyor."

Cawley ananas biçimli tokmalardan birini çekti ve çevirerek kapıyı açtı.

Chuck alçak sesle ısıklık çaldı. Teddy ve Dolores'in Buttonwood'da, büyüklüğüyle arkadaşlarını kıskandıran bir daireleri vardı; dairenin ortasını bir futbol sahası uzunluğunca devam edecekmiş gibi görünen bir koridor kesiyordu. Ama bu oda Teddy'lerin dairesini ikiye katlayacak kadar büyüktü.

Zemin mermerdi, yer yer oryantal halılarla kaplıydı. Şömine çoğu insanın boyundan daha yüksekti. Sadece perdeler -dokuz pencere vardı ve pencere başına ortalama üç metre, koyu mor, kadife perde takılmıştı- Teddy'nin bir yılda kazandığından çok ediyor olmalıydı. Belki de iki yılda kazandığından. Köşede bir bilyardo masası vardı; etrafındaki duvarlardan birinde mavi askeri üniformalı bir adamın, bir başkasında fırfırlı beyaz elbiseli bir kadının, bir diğerindeyse ayaklarının dibinde bir köpekle ve arkalarında odadaki devasa şömineyle adamla kadının birlikte yağlıboya tabloları asılıydı.

"Albay, şu tablodaki adam mı?" diye sordu Teddy.

Cawley, Teddy'nin baktığı yere baktı, başıyla onayladı. "Bu tabloların bitmesinden kısa bir süre sonra görevden alındı. Tabloları; bilyardo masası, halılar ve sandalyelerle birlikte bodrum katında bulduk. Bodrum katını görmelisiniz Komiser. Aşağıya bir polo sahası kurabiliriz."

Teddy'nin burnuna bir pipo tütünü kokusu geldi. Chuck'la birlikte aynı anda arkalarını döndüler ve odada başka bir adamın varlığını farkettiler. Yüksek arkalı ve kolçaklı bir sandalyede yüzü şömineye, arkası onlara dönük bir halde oturuyordu. Bacak bacak üstüne atmıştı. Kucağında açık duran bir kitabın kenarı görünüyordu.

Cawley onları şömineye doğru çağırdı, içki dolabına doğru geçerken şömineye dönük sıralanmış sandalyeleri işaret etti. "Ne içersiniz beyler?"

"Varsa viski alayım," dedi Chuck.

"Sanırım bulup çıkarabilirim. Ya siz, Komiser Daniels?"

"Soda ve biraz buz."

Yabancı onlara doğru baktı. "Alkole pek yüz vermiyorsunuz, öyle mi?"

Teddy adama döndü. Küçük kırmızı başı, tıknaz bir vücudun tepesine konmuş kiraz tanesi

gibiydi. Adamın her yanıyla kırılğan bir hali vardı. Teddy onun sabahları banyoda pudra ve esans yağlarıyla kendini şımartarak upuzun saatler geçirdiği hissine kapıldı.

"Siz kimsiniz?" dedi Teddy.

"Meslektaşım," dedi Cawley. "Doktor Jeremiah Naehring."

Adam gözleriyle selam verdi ama elini uzatmadı. Teddy ve Chuck da ellerini uzatmadılar.

"Merak ettim," dedi Naehring, Teddy'yle Chuck, Naehring'in sol yanına kavisli olarak yerleştirilmiş iki sandalyeye otururken.

"Neyi?" diye sordu Teddy.

"Neden alkol almadığınızı. İçmek sizin meslekten insanlar arasında yaygın değil midir?"

Cawley adama içkisini verdi. Teddy ayağa kalktı, karşıya, şöminenin sağında duran kitap raflarına doğru yürüdü. "Yaygın sayılır," diye cevap verdi. "Ya sizin meslekte?"

"Anlayamadım?"

"Meslektaşlarınızın arasında pek çok alkolik olduğunu duydum," dedi Teddy.

"Ben öyle birini tanımıyorum."

"Yeterince dikkatli bakmıyorsunuzdur belki, ne dersiniz?"

"Sizi anladığımı sanmıyorum."

"Bardağınızda ne var? Soğuk çay mı?"

Teddy kitaplardan uzaklaştı, Naehring'in gözlerini bardağına çevirdiğini gördü. Adamın dudakları, belli belirsiz bir gülümsemeyle seğirdi. "Mükemmel, Komiser. Çok iyi bir savunma mekanizmanız var. Sorgulama konusunda çok yetenekli olduğunuzu tahmin ediyorum."

Teddy başını iki yana salladı. Cawley'in, en azından bu odada pek tıp kitabı tutmadığını farkettiler. Odada birkaç tane kitap vardı ama bunlar genelde romandı. Birkaç tane de ince kitap gördü ve bunların büyük ihtimalle şiir kitabı olduğunu düşündü. Birçok rafsa tarih ve biyografi kitaplarıyla doluydu.

"Bu konuda yetenekli değil misiniz yani?" dedi Naehring.

"Ben eyalet polisiyim. Biz suçluları bulur getiririz. Onlarla görüşme yapan biz değiliz."

"Ben sorgulama' elemişim, siz 'görüşme' diyorsunuz. Evet Komiser, şaşırtıcı bir savunma mekanizmanız var." Sanki alkışlıyormuş gibi viski bardağının altını birkaç kez masaya değdirerek tıkrırdattı. "Şiddetle haşır neşir olan insanlar beni daima büyülemiştir."

"Hangi insanlar?" diye sordu Teddy, Naehring'in sandalyesine doğru yürüyerek. Küçük adama baktı ve o da bardağındaki buzları tıngırdattı.

Naehring başını geriye doğru eğdi ve viskisinden bir yudum aldı. "Şiddetle haşır neşir olan insanlar."

"Ne kadar boktan bir niteleme bu böyle?" Chuck araya girmişti. Teddy onu daha önce hiç böyle açıkça öfkeli görmemişti.

"Niteleme değil, niteleme değil."

Teddy bitirmeden önce bardağını bir kez daha tıngırdattı, Naehring'in sol gözüne yakın bir yerde bir seğirme farketti. "Ben de partnerime katılıyorum," dedi ve yerine oturdu.

"Hayır," dedi Naehring sözcüğü ağzında yayararak. "Ben sizin şiddete haşır neşir olduğunuzu söyledim. Sizi saldırgan olmakla suçlamakla aynı şey değil bu."

Teddy kocaman gülümsedi. "Bu konuda bizi aydınlatın o zaman."

Cawley arkalarındaki pikapa bir plak koydu. İğne cızırtısı yerini bir bangırtıya ve hemen ardından da Teddy'ye daha önce kullanmaya çalıştığı telefonları hatırlatan bir tıslamaya bıraktı. Sonra bu tıslamanın yerini yaylı çalgılar ve piyano aldı. Prusya ezgileri. Bu ezgiler Teddy'ye denizaşırı kafeleri ve Dachau'daki ikinci komutanın ofisinde gördüğü plak koleksiyonunu hatırlattı. Adam tüfeğini ağzına dayayıp kendini vurduğunda bunu dinliyordu. Teddy ve dört asker odaya girmiş, adamın hala yaşadığını görmüşlerdi. Adamdan oluk gibi kan boşalıyordu. Kendini ikinci kez vurmak için silahına uzanmaya çalışıyor ama bunu başaramıyordu. Bu sırada pikapta çalan yumuşak müzik odada örümcekler gibi geziyordu. Adamın ölmesi yirmi dakika falan sürmüştü. İki asker odanın altını üstüne getirirken adama canının yanıp yanmadığını soruyorlardı. Teddy, karısı ve iki çocuğunun çerçevesi fotoğrafını onun kucağından aldı. Teddy çerçeveyi alınca adamın gözleri kocaman açıldı. Teddy geri çekilmiş, önce fotoğrafa, sonra adama bakmıştı. Bir fotoğrafa, bir adama; bir fotoğrafa, bir adama... Adam ölene kadar. Bu sırada müzik çalıyor, çalıyordu...

"Brahms mı bu çalan?" diye sordu Chuck.

"Maliler." Cawley, Naehring'in yanına oturdu.

"Aydınlatılmaktan bahsettiniz," dedi Naehring.

Teddy dirseğini dizlerine koydu, ellerini açtı.

"Okuldan bu yana," dedi Naehring, "bahse girerim, ikiniz de fiziksel çatışmadan hiç kaçmadınız. Bundan hoşlandığınızı söylemiyorum, sadece kaçmak gibi bir seçenek yoktu önünüzde. Öyle değil mi?"

Teddy, Chuck'a baktı. Chuck hafifçe utanarak belli belirsiz gülümsedi.

"Kaçmak için yetiştirilmedim Doktor Naehring."

"Ah, evet, yetiştirilmek. Sizi kim yetiştirdi?"

"Ayılar," diye cevap verdi Teddy.

Cawley'in gözleri parladı ve Teddy'yi başıyla onaylar gibi bir hareket yaptı.

Buna karşın Naehring bu şakadan pek hoşlanmış görünmüyordu. Pantolonunun dizlerini düzeltilti. "Tanrı'ya inanır mısınız?" Teddy güldü.

Naehring öne doğru eğildi. "Ciddi misiniz?" diye sordu Teddy. Naehring bekledi.

"Hiç ölüm kampı gördünüz mü Doktor?" Naehring başını iki yana salladı.

"Görmediniz demek." Teddy ileri doğru vücudunu kamburlaştırdı. "İngilizceniz çok iyi, neredeyse kusursuz. Yine de hala seslilere az vurgu yapıyorsunuz."

"Yasal göç suç mu Komiser?"

Teddy gülümsedi, başını iki yana salladı.

"Tanrı'ya dönelim o halde."

"Bir toplama kampı görün bir kere. Bakalım Tanrı hakkındaki duygularınız aynı kalacak mı?"

Naehring gözkapaklarını yavaşça indirip yeniden açarak söylenenleri anladığını belirtti ve sonra uzun uzun Chuck'a baktı.

"Ya siz?"

"Ben hiç toplama kampı görmedim."

"Tanrı'ya inanır mısınız?"

Chuck omuz silkti. "Uzun zamandır üzerinde çok düşünmedim."

"Babanız öldüğünden beri, değil mi?"

Şimdi şaşkınlıkla ileri doğru eğilme sırası Chuck'taydı. Chuck küçük adamı bir süre süzdü.

"Babanız öldü, değil mi? Sizininki de öyle Memur Daniels. İşin aslı, bahse girerim on beşinci doğum gününüzden önce hayatınızdaki baskın erkek figürünü kaybettiniz."

"Bravo," dedi Teddy.

"Bravo mu?" dedi Naehring öne doğru eğilerek.

"Sıradaki numara nedir?" dedi Teddy. "Hangi kartı tuttuğumu söyleyin. Veya, hayır, bir dakika, daha iyi numaralar da olmalı. Bir hemşireyi ikiye kesin ve Doktor Cawley'in kafasından bir tavşan çıkarın."

"Bunlar 'numara' değil."

"Değil mi?" dedi Teddy adamın kiraz kafasını koparma arzusuyla yanıp tutuşarak. "Peki şuna ne buyrulur? Bir kadına duvarların arasından yürümeyi, bir bina dolusu hastabakıcı ve hapisane personeli üzerinden uçmayı ve boğulmadan denizi geçmeyi öğretiyorsunuz."

"İyi hamleydi," dedi Chuck.

Naehring yavaşça gözlerini kırpiştırdı. Teddy onun bu halini, karnı doyduktan sonra mayışan bir ev kedisine benzetti. "Savunma mekanizmanız, yine..."

"Of, yine mi şu savunma mekanizması hikâyesi?"

"Etkileyici. Ama asıl mesele..."

"Asıl mesele, bu kurumun dün gece ortalama dokuz güvenlik kuralını ihlal etmesi," dedi Teddy. "Kayıp bir kadın var ve hiç kimse onu aramıyor..."

"Arıyoruz."

"Gerçekten mi?"

Naehring arkasına yaslandı. Teddy gerçekten kimin sorumlu olduğunu merak ettiğini ima eden bir bakış attı Cawley'e. Cawley, Teddy'nin bakışını yakaladı ve çenesi utançtan hafifçe kızardı. "Doktor Naehring, diğer görevlerinin yanı sıra teftiş kurulumuza da başkanlık ediyor. Bu gece onu buraya, taleplerinizi kendisine iletmek üzere çağırdım."

"Hangi talepleri?"

Naehring piposunu canlandırmak için bir kibritle karıştırdı. "Klinik çalışanlarının personel dosyalarını size vermeyeceğiz."

"Peki ya Sheenan'ın dosyalarını?" diye sordu Teddy. "Hiçbirini."

"Böyle yaparak işimizin önüne taş koymuş oluyorsunuz."

"Bu terime yabancıyım."

"Daha çok seyahat edin de İngilizceniz gelişsin."

"Komiser, soruşturmanıza devam edin ve mümkün olan her durumda size yardım edelim ama..."

"Hayır."

"Anlamadım?" Cawley de öne doğru eğildi, dördünün de omuzları öne doğru eğilmiş, başları ileriye uzanmıştı.

"Hayır," diye tekrarladı Teddy. "Bu soruşturma bitmiştir. İlk tekneyle şehre dönüyoruz. Raporlarımızı dosyalayacağız ve tahminime göre, konu Hoover'ın adamlarına devredilecek. Ama biz artık bu işte yokuz."

Naehring'in piposu elinde yanmaya devam ediyordu, Cawley içkisinden bir yudum aldı, pikapta hala Mahler çalıyordu. Odadaki saatin tik takları duyuldu. Dışarıda yağmur şiddetini artırdı.

Cawley boş bardağını sandalyesinin yanındaki sehpa bırakmıştı.

"Nasıl isterseniz Komiser."

Cawley'in evinden ayrıldıklarında yağmur sağanak şeklinde yağıyor; arduvaz çatı, taş avlu ve bekleyen aracın siyah tavanı yağmurun hışmına uğruyordu. Teddy yağmur suyunun eğik duran gümüş rengi levhadaki siyahlıktan hızla akıp geçtiğini gördü. Cawley'in sundurmasından arabaya kadar sadece birkaç adım olmasına rağmen yağmur hepsini sırlıslam etti. McPherson öne doğru geldi, tek ayakla sıçrayarak direksiyona geçti, içeri

girerken gösterge panelini ıslattı ve hemen ardından arabayı çalıştırdı.

"Güzel bir gece." Sesi, cama hafifçe vuran sileceklerin ve ritim tutan yağmurun sesini aşarak yükseldi.

Teddy arka camdan geriye doğru baktı, Cawley ve Naehring'in, sundurmadan onları seyreden siluetlerini belli belirsiz görebiliyordu.

Rüzgarın şiddetiyle kopan ince bir dal ön camı yalayıp geçti. "Buralar ne insanlara ne de hayvanlara göre," dedi McPherson.

"Ne zamandır burada çalışıyorsunuz Bay McPherson?"

"Dört yıldır."

"Daha önce hiç firar olayı yaşandı mı?"

"Kahretsin, hayır."

"Peki ya daha küçük türden olaylar? Hani olur ya, birkaç saatliğine birini bulamazsınız."

McPherson başını iki yana salladı. "O kadarı bile olmadı. Buradan kaçmaya çalışmak için iyice kafayı yemiş olmak gerek. Kaçsan nereye gideceksin?"

"Peki ya Doktor Sheehan?" diye sordu Teddy. "Onu tanır mıydınız?"

"Elbette."

"O ne zamandır burada?"

"Benden bir yıl önce gelmiş sanırım."

"Yani beş yıldır."

"Doğru."

"Bayan Solando'yu uzun süredir mi tedavi ediyordu?"

"Bildiğim kadarıyla hayır. Asıl terapisti, Doktor Cawley'di."

"Başhekimin hastaların terapisti olması sık rastlanan bir şey midir?"

"Şey..." diyebildi McPherson.

Beklediler. Silecekler çalışmaya devam etti ve ağaçların karanlık gölgesi üzerlerine doğru sarktı.

"Duruma bağlı," dedi McPherson ana kapıdan geçerken nöbetçiye el sallayarak. "Doktor Cawley, C Koğuşu'ndaki pek çok hastayla yakından ilgileniyor. Sonra, evet, diğer koğuşlarda da teşhis ve tedavisini üstlendiği bazı hastalar var."

"Bayan Solando dışında başka hangi hastaların terapistliğini yapıyor?"

McPherson erkek yatakhanesinin dış kısmında durdu. "Kapınızı açmak üzere sizinle gelmezsem sorun olmaz, değil mi? Biraz uyuyun. Doktor Cawley'in yarın sabah tüm

sorularınızı cevaplayacağına eminim."

"McPherson," dedi Teddy kapıyı açarken.

McPherson koltuğundan ona baktı.

"Bu konuda çok iyi değilsin," dedi Teddy.

"Hangi konuda?"

Teddy sertçe gülümsedi ve arabanın kapısını kapattı.

* * *

Trey Washington ve Bibby Luce adlı iki hastabakıcıyla aynı odayı paylaşıyorlardı. Oda yeterince büyüktü, içinde iki ranza ve bir de oturma bölümü vardı. Teddy'yle Chuck odaya girdiğinde, Trey'le Bibby oturma bölümünde kâğıt oynuyordu. Birinin onlar için ranzalardan birine bıraktığı malzemelerin içinden beyaz havluları alıp saçlarını kuruladılar ve kendilerine birer sandalye çekip oyuna katıldılar.

Trey ve Bibby poker oynuyordu. Gerektiğinde sigara da para yerine geçebiliyordu. Teddy yedi el boyunca durmadan kazandı, sinek floşa beş dolar ve on sekiz sigarayla oyunu aldı, sigaraları pakete koydu ve bu noktadan sonra daha tedbirli oynamaya başladı.

Chuck da mükemmel bir oyuncuydu. Her zamanki gibi neşeli haliyle eline gelen kâğıtlar hakkında hiç renk vermiyordu. Bu sayede paralan ve sigaraları topluyor, kazandığı her elden sonra bu kadar çok şeyi nasıl kazandığına şaşar gibi masanın üzerindeki yığına bakıyordu.

"Röntgen ışını gibi gözlerin var Komiser," dedi Trey. "Sadece şanslıyım."

"Saçma. Hangi orospu çocuğu bu kadar şanslı olur? Büyücü gibi bir şeysin sen herhalde."

"Belki de orospu çocuğunun birinin kulak memesini çekiştirmemesi gerekiyordur."

"Ne?"

"Kulağını çekiyorsun Bay Washington. Elin kötü olunca kulağını çekiyorsun." Bibby'yi işaret etti. "Bu orospu çocuğu ise..." Üçü birden kahkaha attı.

"Bu herifse... Blöf yapacağı zaman gözlerini kocaman açıp gözünü herkesin önündeki paralara dikeyiyor. Ama eli iyiyse sakın ve huzurlu oluyor."

Trey gürültülü bir kahkaha attı ve masaya vurdu. "Peki ya Komiser Daniels? O kendini nasıl ele veriyor?"

Chuck sırtıttı. "Bunu açıklayıp ortağımı satacağımı mı sandın? Hayır, hayır, hayır."

"Ooooo!" Bibby parmağını onlara doğru salladı.

"Bunu yapamam."

"Anladım, anladım," dedi Trey. "Bu beyaz adamlar arasında bir şey olsa gerek."

Chuck somurttu ve odada soğuk bir hava esene kadar Trey'e baktı.

Trey yutkundu, özür dilemek için elini kaldıracak oldu. Ama Chuck buna fırsat vermeden lafa girdi. "Tabii ki öyle, ne sandın," dedi yüzünde kocaman bir tebessümle.

"Orospu çocuğu!" dedi Trey, Chuck'ın parmaklarına bir şaplak indirerek.

"Orospu çocuğu!" dedi Bibby.

"Orospu çocuğu!" dedi Chuck ve üçü birden yine küçük kız çocukları gibi kıkırdadı.

Teddy bir an kendisi de denemek istedi ama siyahların dilini konuşmayı beceremeyeceğine karar verip bu fikirden hemen caydı. Siyahlar gibi konuşmaya çalışan bir beyaz gülünç olabilirdi. Ya Chuck... Chuck bir şekilde bu işi kıvırıyordu.

"Ben pokerde elimi nasıl belli ediyorum?" diye sordu Teddy karanlıkta uzanırlarken. Odanın diğer tarafında, Trey ve Bibby horlama konusunda birbiriyle yarışıyor adeta. Yağmur son yarım saattir dinleniyordu. Yeni bir saldırı için güç topluyor gibiydi.

"Pokerde mi?" diye sordu Chuck alttaki ranzadan. "Unut gitsin."

"Hayır, bilmek istiyorum."

"Çok iyi bir poker oyuncusu olduğunu düşünüyordun, değil mi? İtiraf et."

"Fena değilim diye düşünüyordum."

"Değilsin."

"Cebimi boşalttın."

"Birkaç dolar kazandım sadece."

"Baban kumar oynar mıydı?"

"Babam hıyarın tekiydi."

"Affedersin."

"Senin suçun değil. Seninkiler?"

"Babam mı?"

"Yok, eben. Tabii ki baban!"

Teddy karanlıkta babasını gözünde canlandırmaya çalıştı. Sadece yara izleriyle dolu elleri geliyordu aklına.

"O bir yabancıydı," dedi Teddy. "Herkes. Anneme bile. Kahretsin, kendisinin bile kim olduğunu bildiğinden şüpheliyim. Teknesi her şeyiydi. Tekneyi kaybedince, o da yok oldu."

Chuck bir şey söylemeyince, bir süre sonra Teddy onun uykuya daldığını düşündü. Aniden gözünün önünde babası belirdi. Tüm canlılığıyla. İş olmadığı günlerde koltuğunda oturan; duvarların, tavanın, odanın yuttuğu adamı gördü.

"Hey, patron."

"Sen hala uyanık mısın?"

"Gerçekten çekip gidecek miyiz?"

"Evet. Şaşırdın mı?"

"Seni suçlamıyorum. Sadece, bilmiyorum..."

"Neyi?"

"Daha önce hiçbir şeyi yarım bırakmadım."

Teddy bir süre sessizce uzandı, sonunda sessizliği bozdu. "Gerçeği söylemiyorlar. Ve gerçeğe ulaşmamızın başka bir yolu yok. Başvuracağımız başka bir yöntem yok. Bu insanları konuşturmamız mümkün değil."

"Biliyorum, biliyorum," dedi Chuck. "Kulağa mantıklı geliyor ama..."

"Ama?"

"Ama ben daha önce hiçbir şeyi yarım bırakmadım."

"Rachel Solando kilitli bir odadan çıplak ayakla yardımsız kaçmadı. Bayağı bir yardım aldı. Tüm kurumun yardımını. Tecrübem bana şunu söylüyor. Senin vereceğin kararı duymak istemeyen koca bir topluluğu konuşturamazsın. En iyi senaryo şu: Gitme tehdidimiz işe yaramıştır, Cawley şimdi evinde oturuyor ve bize yönelik tavrını gözden geçiriyordur. Belki sabah..."

"Demek blöf yapıyordun."

"Öyle söylemedim."

"Az önce beraber poker oynadık patron." Sessizce yattılar. Teddy bir süre okyanusu dinledi.

"Dudağını büküyorsun," dedi Chuck uykulu bir sesle.

"Ne?"

"Elindeki kâğıtlar iyiye, sadece bir anlığına bile olsa, dudağını büküyorsun. Her zaman."

"Hımm."

"İyi geceler patron."

"İyi geceler."

VI

Kadın koridor boyunca ona doğru ilerliyor. Dolores. Gözleri çok öfkeli. Evin bir tarafında, belki de mutfakta, Bing Crosby *Cennetin Batı Yakası*'ni mırıldanıyor. "Tanrım, Teddy," diyor Dolores. "Tanrı aşkına!" Elinde boş bir viski şişesi tutuyor. Teddy'nin şişesi. Teddy zulalarından birinin patladığını anlıyor.

"Sen artık hiç ayık gezmeyecek misin? Bana cevap ver." Teddy cevap veremiyor. Konuşamıyor. Vücudunun nerede olduğundan bile emin değil. Dolores'in koridordan geldiğini görebiliyor ama kendini göremiyor, hatta hissedemiyor bile. Dolores'in arkasında, koridorun diğer ucunda bulunan aynada yansımasını görmüyor.

Dolores sola, oturma odasına dönüyor. Eteğinin arkasında yanık var ve bir parça is bulaşmış. Şişe artık elinde değil. Saçlarında dumandan küçük kurdeleler.

Bir pencerenin önünde duruyor. "Bak, böyle ne kadar güzeller. Suyun üzerinde yüzüyorlar."

Teddy pencerede, onun arkasında. Dolores artık yanmıyor. Tersine sıırılsıklam. Teddy kendini, elini onun omzuna koyarken görebiliyor, parmakları Dolores'in köprücük kemiğini örtüyor. Dolores başını çeviriyor ve Teddy'nin parmaklarına çabucak bir öpücük konduruyor.

"Ne yaptın?" diye soruyor ama bunu neden sorduğunu kendisi de bilmiyor. "Dışarı bak."

"Bebeğim, neden sıırılsıklamsın?" diye soruyor ama Dolores'in cevap vermemesine şaşırıyor.

Pencerenin dışında umduğu manzarayı bulamıyor. Buttonwood'daki evlerinin manzarası değil bu. Daha önce bir kez kaldıkları başka bir yerin, bir kulübenin manzarası. Dışarıda küçük bir göl ve içinde yüzen küçük kütükler var. Teddy onların çok yumuşak olduğunu fark ediyor. Ayın altındaki su, kendi oyuğunda, neredeyse hissedilmeyecek kadar hafifçe sallanıyor ve beyaza kesiyor.

"Güzel bir taraça," diyor Dolores. "Öylesine beyaz ki. Taze boya kokusunu alıyorsun."

"Güzel."

"Öyle," diyor Dolores.

"Savaşta bir sürü adam öldürdüm."

"Bu yüzden mi içiyorsun?"

"Belki."

"O burada."

"Rachel mı?"

Dolores başıyla onaylıyor. "O hiç gitmedi. Onu neredeyse gördün. Neredeyse."

"4 Yasası."

"Şifre."

"Evet ama neyin şifresi?"

"O burada. Buradan gidemezsin."

Arkadan kollarını ona doluyor, yüzünü ensesine gömüyor. "Gitmeyeceğim. Seni seviyorum. Seni çok seviyorum."

Göbek deliğinden su sızıyor ve su Teddy'nin ellerine akıyor.

"Ben bir tabuttaki kemiklerden başka bir şey değilim artık Teddy."

"Hayır."

"Ölüyüm ben. Uyanmalısın."

"Buradasın."

"Hayır, değilim. Bununla yüzleşmeksin. O burada. Sen buradasın. O da burada. Yatakları say. O burada."

"Kim?"

"Laeddis."

İsim vücudunda ağır ağır sürünüyor ve kemiklerine tırmanıyor. "Hayır."

"Evet." Başını geriye atıyor, gözlerini kaldırıp Teddy'ye bakıyor. "Biliyordun."

"Bilmiyordum."

"Biliyordun. Gidemezsin."

"Hep gerginsin." Teddy, Dolores'in omuzlarını ovuyor. Dolores hafifçe inliyor. Bu inleme Teddy'yi tahrik ediyor.

"Artık gergin değilim," diyor Dolores. "Evdeyim."

"Burası evimiz değil," diyor Teddy.

"Elbette öyle. Benim evim. Çocuklar burada."

"Laeddis."

"Laeddis," diye tekrarlıyor Dolores. "Gitmem gerek."

"Hayır." Teddy ağlıyor. "Hayır. Kal."

"Ah, Tanrım!" Dolores, Teddy'ye yaslanıyor. "Gitmeme izin ver. Gitmeme izin ver."

"Lütfen gitme." Teddy'nin gözyaşları kadının vücudundan aşağı dökülüyor, göbeğinden akan sıvıya karışıyor. "Sana biraz daha sarılmak istiyorum. Biraz daha. Lütfen."

Kadının ağzından küçük bir ses kabarcığı çıkıyor; yarı iç çekme, yarı yakarma. Kendi kederi içinde öyle parçalanmış ve öyle güzel ki. Dolores, Teddy'nin parmaklarını eklem yerlerinden öpüyor.

"Tamam. Sıkı sarıl. Sarılabildiğin kadar sıkı."

Teddy karısına sarılıyor, sarılıyor, sarılıyor...

Saat sabahın beşinde, yağmur toprağı döverken Teddy ranzadan aşağı indi, paltosundan defterini aldı. Poker oynadıkları masaya oturdu ve Rachel Solando'nun 4 Yasası'nı kaydettiği sayfayı açtı.

Trey ve Bibby en az yağmur kadar gürültülü bir biçimde horlamaya devam ediyordu. Chuck sessizce yüzükoyun uyuyordu. Sanki birinden bir sır dinler gibi, bir elini kulağına koymuştu.

Teddy sayfaya baktı. Bir kere okumayı söktün mü kolaydı. Aslında çocukça bir şifreydi. Yine de şifreyi çözmesi saat altıyı buldu.

Başını kaldırdığında, Chuck'ın yattığı yerden onu izlediğini gördü. Hafifçe doğrulmuş, yumruğuna çenesine dayamıştı.

"Gidiyor muyuz patron?"

Teddy başını iki yana salladı.

"Bu bok yığınının hiç kimse hiçbir yere gitmiyor," dedi Trey ranzasından inerken. Perdeyi çekti. İnci renginde bir manzara çıktı ortaya. "Asla."

Rüyayı canlı tutmak giderek zorlaşıyor, Dolores'in kokusu uzaklaşıyordu; açılan perdenin, Bibby'nin öksürüğünün, Trey'in uzun ve yüksek sesli esnemesinin ardından tamamen kayboldu.

Teddy, Dolores'e duyduğu özlemin ağırlığına daha fazla dayanamayıp çökeceği gün bugün mü diye merak etti. Bu soruyu kendine ilk kez sormuyordu. O yangın sabahına geri dönebilse ve onun bedenini kendininkiyle değiştirebilecek olsa, bir dakika düşünmezdi.

Bundan emindi. Bundan hep emindi. Ama yıllar geçtikçe onu daha iyi değil, daha çok özliyordu. Ona duyduğu hasret; izi asla kaybolmayacak, kanaması hiç durmayacak bir yaraya dönüşmüştü.

Chuck, Trey ve Bibby'ye Ona sarıldım, demek istedi. Mutfaktaki radyoda Bing Crosby çalarken ona sarıldım. Onun, Buttonwood'daki dairemizin ve o yaz kaldığımız göl evinin kokusunu aldım. Dudakları parmaklarıma değdi.

Ona sarıldım. Dünya bana bunu veremiyor. Bu dünya bana sadece sahip olmadıklarımı, bir daha hiç sahip olamayacaklarımı, yeteri kadar sahip olmadıklarımı hatırlatıyor.

Birlikte yaşlanmalıydık Dolores. Çocuklarımız olmalıydı. Yaşlı ağaçların arasında uzun yürüyüşlere çıkmalıydık. Vücuduna kazınan çizgileri seyretmeyi ve gün be gün onların ortaya çıktığını farketmeyi istiyordum. Birlikte ölmeliydik.

Böyle olmamalıydı! Böyle olmamalıydı!

Ona sarıldım, demek istedi Teddy. Ona yeniden kavuşabilmek için tek yapmam gerekenin ölmek olduğunu bilsem, hiç tereddütsüz silahı kafama sıkardım, demek istedi.

Chuck gözlerini dikmiş ona bakıyor, bekliyordu.

"Rachel'ın şifresini çözdüm."

"Öyle mi?" dedi Chuck. "Hepsi bu mu?"

İKİNCİ GÜN

LAEDDIS

VII

Cawley Teddy'le Chuck'ı B Koğuşu'nun girişinde karşıladı. Giysileri ve yüzü sırlıydı, bütün geceyi otobüs durağındaki bankta geçirmiş bir adam gibi görünüyordu. "İşin sırrı ayakta değil, yatakta uyumakta Doktor," dedi Chuck. Cawley yüzünü bir mendille sildi. "Demek işin sırrı bu, Komiser. Ben de bir yerlerde bir hata yapıyorum diye düşünüp duruyordum. Uyumak gerek. Doğru." Sarı merdivenleri çıkarken birinci kattaki görevli hastabakıcıya başlarıyla selam verdiler.

"Doktor Naehring bu sabah nasıldı?" diye sordu Teddy. Cawley yorgun bir şekilde kaşlarını kaldırıp indirdi. "Onun adına özür dilerim. Jeremiah bir dâhidir ama terbiyeden pek nasibini almamıştır. Aklında, tarih boyunca erkek savaşçı kültürü hakkında bir kitap yazma fikri var. Bu takınıtı bütün konuşmalarına yansıyor. İnsanları kendi uydurduğu kurgusal kalıplara yerleştirmeye uğraşiyor. Tekrar özür dilerim."

"Siz bunu sık sık yapar mısınız?"

"Neyi Komiser?"

"İçki masasına oturup insanları incelemeyi?"

"Bu bir tür mesleki deformasyon sanırım. Bir ampul takmak için kaç tane psikiyatr gerekir?"

"Bilmiyorum. Kaç tane?"

"Sekiz."

"Neden?"

"Ah, her şeyi analiz etmeyi bırakın." Teddy, Chuck'a baktı, güldüler.

"Psikiyatr mizahı," dedi Chuck. "Kimin aklına gelirdi?"

"Ruh sağlığı uzmanlığının bugünlerdeki durumu hakkında bilginiz var mı beyler?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Teddy.

"Savaş var," dedi Cawley ıslak mendiline esneyerek. "İdeolojik, felsefi ve evet, hatta psikolojik savaş."

"Siz doktorsunuz," dedi Chuck. "Uslu durmanız ve oyuncaklarınızı paylaşmanız gerek."

Cawley gülümsedi. İkinci kattaki hastabakıcıyı da geçtiler. Aşağılarda bir yerde bir hasta çığlık attı. Çığlığın yankısı merdivenlerden yukarı çıkıp onlara kadar ulaştı. Ağlamaklı bir iniltiydi bu. Teddy bu çığlıktaki umutsuzluğu hissetti. Bu çığlıkta, çığlığı atan kişi her ne talep ediyorsa, istediği şeyi elde edemeyeceğini bilmenin ümitsizliği vardı.

"Eski ekol; şok tedavisine, kısmi lobotomiye, uysal hastalar için kaplıca tedavisine inanır. Biz buna beyin cerrahisi diyoruz. Yeni ekol ise psikofarmakolojiye düşkün. Gelecek orada, diyorlar. Belki öyledir. Bilmiyorum."

Cawley bir eli tırabzanda, ikinciyle üçüncü kat arasındaki sahanlıkta durakladı. Teddy adamın yorgunluğunun adeta vücut bulup aralarında dolaşan dördüncü bir kişiye dönüştüğünü hissetti.

"Psikofarmakoloji nasıl uygulanıyor?" diye sordu Chuck.

"Bazıları henüz onaylanan 'lityum' adlı ilacın, psikopat hastaları gevşettiğini, onları dize getirdiğini söylüyor," diye cevap verdi Cawley. "Kelepçeler geride kalacak. Zincirler, kelepçeler... Hatta bazı iyimserlere göre parmaklıklar bile. Eski ekol hiçbir şeyin beyin cerrahisinin yerini alamayacağını iddia ediyor şüphesiz ama sanırım yeni ekol daha güçlü ve arkalarında para var."

"Nereden gelen para?"

"İlaç şirketlerinden elbette. Beyler, ilaç şirketlerinin hisse senetlerini toplamaya başlayın, emekliliğinizde kendi adanıza sahip olursunuz. Eski ekol, yeni ekol... Tanrım, bazen ne çok konuşuyorum."

"Siz hangi ekoldensiniz?" diye sordu Teddy nazikçe.

"İster inanın ister inanmayın ama ben konuşma terapisine inanıyorum Komiser. İnsanlar arası temel ilişkilere. Bir hastayı ancak saygıyla tedavi ederseniz ve size söylemeye çalıştığı şeyi dinlerseniz, ona ulaşabileceğinize dair radikal bir görüşüm var."

Bir başka inilti daha duyuldu. Teddy bunun yine az önce bağırان kadından geldiğine emindi. Merdivenlerde duran Cawley'le aralarından kayıp geçen ses, Cawley'in de dikkatini dağıtmış gibiydi.

"Bu hastalara da mı konuşarak ulaşılır?" diye sordu Teddy.

Cawley gülümsedi. "Bu hastaların çoğunun ilaç tedavisi görmesi ve bazılarının kelepçelenmesi gerekiyor. Buna şüphe yok. Ama kaygan bir yokuş bu. Bir kez kuyuya zehri attıktan sonra onu sudan nasıl ayırırsınız?"

"Ayıramazsınız," dedi Teddy.

Cawley başıyla onayladı. "Doğru. Son çare olarak başvurulması gereken şey, yavaş yavaş standart uygulamaya dönüşüyor. Biliyorum, şu anda metaforları birbirine karıştırıyorum. Uyumak," dedi Chuck'a dönerek, "gelecek sefer bunu deneyeceğim."

"Uykunun harikalar yarattığını duydum," dedi Chuck. Son katın merdivenlerini tırmanmaya koyuldular.

Rachel'ın odasına girdiklerinde, Cawley yatağın köşesine çöktü ve Chuck da kapıya dayandı. "Hey, bir ampülü değiştirmek için kaç tane sürrealist gerekir?" diye sordu Chuck.

Cawley onu inceledi. "Kaç tane?"

"Yakalandın!" dedi Chuck ve bir kahkaha attı.

"Bir gün büyüyeceksiniz Komiser," dedi Cawley. "Değil mi?"

"Bundan pek emin değilim."

Teddy göğüs hizasındaki kâğıdı kaldırdı ve dikkat çekmek için üzerine hafifçe vurdu. "Şuna bir kez daha bakın."

-
4 YASASI

BEN 47'YİM

ONLAR 80'Dİ

SEN 3'SÜN

BİZ 4'ÜZ

AMA 67 KİM?

"Çok yorgunum Komiser," dedi Cawley bir süre kâğıda baktıktan sonra. "Şu anda tüm bunlar bana çok anlamsız geliyor. Üzgünüm."

Teddy, Chuck'a baktı. Chuck başını iki yana salladı.

"Şu artı işaretine bak. Beni devam etmeye ve bunu çözmeye iten şey artı işaretiydi. Onlar 80'di satırının altına bak. İki satırı toplamamız gerekiyor. Ne çıktı?"

"Yüz yirmi yedi."

"Bir, iki ve yedi," dedi Teddy. "Evet. Şimdi üçü ekleyin. Ama bu ayrılmış. Rachel, tam sayıları ayrı tutmamızı istiyor. O zaman, bir artı iki, artı yedi, artı üç. Ne etti?"

"On üç," dedi Cawley yatağa oturarak.

Teddy başıyla onayladı. "On üç sayısının Rachel Solando'yla herhangi bir ilgisi var mıydı? On üçünde mi doğdu? Yoksa on üçünde mi evlendi? Veya çocuklarını ayın on üçünde mi öldürdü?"

"Kontrol etmem lazım," dedi Cawley. "Ama on üç, şizofrenler için önemli bir sayıdır."

"Neden?"

Omuz silkti. "Çoğu insanla aynı nedenlerden. On üç uğursuz sayıdır. Çoğu şizofren korku içinde yaşar. Bu neredeyse tüm hastalarda görülür. Bu yüzden pek çok şizofren aynı zamanda batıl inançlıdır. On için böyle bir anlamı var."

"Mantıklı" dedi Teddy. "Diğer sayıya bakın. Dört. Üçe bir ekleyin dört eder. Ama bir ve üçü yan yana okursak?"

"On üç." Chuck duvardan uzaklaştı ve başını kâğıda doğru eğdi.

"Ve son sayı," dedi Cawley. "Altmış yedi. Altı artı yedi, on üç eder."

Teddy başıyla onayladı. "4 Yasası değil, 13 Yasası. Rachel Solando isminde on üç tane harf var." Teddy kafalarında harfleri sayan Cawley'le Chuck'ı izledi. "Devam edin," dedi Cawley.

"Eğer bunu böyle kabul edersek, Rachel'in takip etmemiz için bir sürü ekmek kırıntısı bıraktığını görürüz. Şifre, temel bir prensiple, sayıdan harfe varma ilkesiyle yazılmış. Bir, A; iki, B; üç, C... Anlıyorsunuz, değil mi?"

Cawley başıyla onayladı, birkaç saniye sonra Chuck da anladığını belirtti.

"Adının ilk harfi R. R, on sekizinci harf. A, birinci harf. C, üçüncü. H, sekizinci. E beşinci. L on ikinci. On sekiz, bir, üç, sekiz, beş, on iki. Toplayın çocuklar, ne buldunuz?"

"Tanrım," dedi Cawley sessizce.

"Kırk yedi," dedi Chuck gözlerini kocaman açıp kâğıda bakarak.

"Ben 47'yim, dediği bu demek," dedi Cawley. "İlk adı. Şimdi anladım. Peki 'onlar' dediği ne?"

"Soyadı," dedi Teddy. "Onların soyadı."

"Kimlerin?"

"Kocasının ailesinin ve onların atalarının. Bu onun kızlık soyadı değil. Veya çocuklarını işaret ediyordur. Her iki durumda da 'nedenler çok önemli değil. Önemli olan Solando sözcüğü. Harfleri alıp karşılık gelen sayılarla topladığınızda, inanın bana sekseni elde edeceksiniz."

Cawley yataktan indi, Chuck da kapıdan odaya doğru birkaç adım attı ve ikisi birlikte Teddy'nin önünde tuttuğu şifre kâğıdına bakmak için yaklaştı.

Bir süre sonra Chuck başını kaldırıp Teddy'nin gözlerine baktı. "Nesin sen, Einstein falan mı?"

"Daha önce hiç şifre çözmüş müydünüz Komiser?" diye sordu Cawley gözlerini kâğıttan ayırmadan. "Savaşta bu işi mi yaptınız?"

"Hayır."

"Peki nasıl oluyor da..." dedi Chuck.

Teddy kâğıdı önünde tutmaktan yorulmuştu, onu yatağa bıraktı.

"Bilmiyorum. Çok bulmaca çözerim. Bulmacalara bayılırım." Omuz silkti.

Cawley "Ama Ordu İstihbaratı'ndaydınız değil mi?" dedi. Teddy başını iki yana salladı. "Normal ordu. Ama siz, Doktor, Stratejik Hizmetler Ofisi'ndendiniz."

"Hayır," dedi Cawley. "Sadece bir süre danışmanlık yaptım."

"Ne tür bir danışmanlık bu?"

Cawley kısa süreliğine hafifçe gülümsedi. "Asla -hakkında- konuşulmayan türden bir danışmanlık."

"Ama bu şifre çok kolay," dedi Teddy.

Chuck "Kolay mı?" diye sordu. "Çözümünü dinlemek bile başımı ağrıttı."

"Ya sizin için, Doktor?"

Cawley omuz silkti. "Ne diyebilirim ki Komiser? Ben şifre çözücü değilim."

Cawley başını eğdi ve sanki dikkatini şifreye vermiş gibi çenesini sıvazladı. Chuck tıpkı kendisi gibi soru işaretleriyle dolu olan Teddy'nin gözlerine baktı.

"Böylece biz, daha doğrusu siz, kırk yedi ile seksenin ne anlama geldiğini buldunuz. Bütün ipuçlarının on üçün permütasyonları olduğunu anladınız. Peki 'üç' nedir?"

"Ya bizden söz ediyordur, ki bu durumda kadının kahin olduğunu kabul etmek durumundayız..." dedi Teddy.

"Mantıklı değil."

"Ya da üç çocuğunu kastediyordur."

"Mümkün."

"Bu 'üç' e Rachel'ı ekleyince..."

"Bir sonraki satıra varıyorsun," dedi Cawley. "Biz 4'üz."

"Peki altmış yedi kim?"

Cawley ona baktı. "Fazla süslü konuşmuyor musunuz?" Teddy başını iki yana salladı.

Cawley parmağını kâğıdın sağ yanından aşağıya doğru kaydırды. "Sayıların hiçbirisi altmış yedi etmiyor."

"Etmiyor."

Cawley bir avcunu başının üzerine koydu ve gerindi. "Hiç varsayımınız yok mu?"

"Tek çözemediğim bu," dedi Teddy. "Bahsettiği şey benim tanımadığım bir şey olmalı. Bu da bana Rachel'ın adada bulunan bir şeyi kastettiğini düşündürüyor. Ya siz, Doktor?"

"Ne olmuş bana?"

"Herhangi bir varsayımınız var mı?"

"Hiç yok. Ben birinci satırı bile geçemezdim."

"Evet bunu söylemişsiniz, yorgunsunuz."

"Çok yorgunum Komiser." Bunu gözlerini Teddy'nin gözlerinden ayırmadan söyledi. Pencerenin önünde durdu, yağmurun camdan süzülüşünü seyretti. Hava öyle ağırdı ki, sanki karşı taraftaki topraklarla ada arasına duvardan bir set çekilmişti. "Dün gece gideceğinizi söylemişsiniz."

"İlk tekneyle," dedi Teddy blöfü sürdürerek.

"Bugün tekne yok. Buna eminim."

"O halde biz de yarın gideriz. Veya ertesi gün," dedi Teddy. "Rachel'ın hala adada olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Hayır," dedi Cawley. "Düşünmüyorum."

"Peki sizce nerede?"

Cawley iç geçirdi. "Bilmiyorum Komiser, o kısım benim uzmanlık alanıma girmiyor."

Teddy kâğıdı yataktan aldı. "Bu bir şablon. Gelecekteki şifreleri çözmek için bir rehber. Bir aylık maaşıma bahse girerim."

"Eğer öyleyse..."

"O zaman, demek ki Rachel kaçmaya çalışmıyordu Doktor. Bizi buraya getirdi. Bence başka şifreler de var."

"Bu odada değil," dedi Cawley.

"Değil. Ama belki bu binada. Veya, adada, dışarıda bir yerde."

Cawley bir elini pencerenin pervazına sabitleyerek odadaki havayı burun deliklerinden içeriye çekti. Teddy bu adamı dün gece neyin uyutmadığını merak etti.

"Diyelim ki sizi buraya o getirdi," dedi Cawley. "Peki niye?"

"Siz söyleyin."

Cawley gözlerini kapattı ve öyle uzun bir süre sessiz kaldı ki Teddy onun uykuya daldığını sandı.

Cawley sonunda yeniden gözlerini açtı ve ikisine baktı. "Yoğun bir gün beni bekliyor. Personelle toplantılarım var, müfettişlerle bütçe toplantılarım var, bu fırtınanın bize gerçekten zarar verme ihtimalini konuşacağımız acil durum toplantılarımız var. Size, firarın gerçekleştiği gece Bayan Solando'yla grup terapisine katılan hastalarla bir görüşme ayarladım. Buna memnun olacağınıza eminim. Görüşmeler on beş dakika sonra başlayacak. Beyler, burada olmanızdan çok memnunum. Gerçekten. Size elimden geldiğince yardım edeceğim, öyle görünse de görünmese de."

"Öyleyse Doktor Sheehan'ın personel dosyasını verin."

"Bunu yapamam. Kesinlikle yapamam." Başını duvara doğru yasladı. "Komiser, santral memuru durmadan numarasını çeviriyor ama şu ana kadar kimseye ulaşamadık Bildiğimiz tek şey, batı sahilinin tümüyle sular altında olduğu. Sabırlı olun beyler. Sizden tek ricam bu. Rachel'ı bulacağız veya ona ne olduğunu öğreneceğiz." Saatine baktı. "Geç kaldım. Başka bir şey var mı? Yoksa biraz bekleyebilir mi?"

Teddy hastanenin dışında bir tentenin altında durdu, yağmur görüş alanını bir baştan bir

başa, tren lokomotifi büyüklüğünde tabakalar halinde silip süpürüyordu.

"Sence altmış yedinin anlamını biliyor mu?" diye sordu Chuck.

"Evet."

"Senden önce şifreyi çözdüğünü mü düşünüyorsun?"

"Sanırım o bir Stratejik Hizmetler çalışanıydı. O departmandan bir ya da iki ödül almış olabilir."

Chuck yüzünü sildi, parmaklarını kaldırırma doğru silkeledi. "Burada kaç hasta var?"

"Az," dedi Teddy. "Evet."

"Ne kadardır? Yirmi kadın, otuz erkeği geçer mi?"

"Geçmez." *Geçmez.*

"Yine de altmış yediyi bulmaz."

Teddy dönüp ona baktı. "Ama..."

"Evet," dedi Chuck. "Ama?"

Orman sınırına, onun ilerisine, sağanağın arkasına sıkışmış kaleye doğru baktılar. Kale, dumanlı bir odada, kömür kalemiyle yapılmış bir desen gibi bulanıklaşmıştı.

Teddy, Dolores'in rüyasında söylediği şeyi hatırladı. Yatakları say.

"Sence orada kaç kişi var?"

"Bilmiyorum," dedi Chuck. "Yardımsever doktora sormamız gerek."

"Ah, evet. 'Ben yardımımı esirgemem,' diye bağıyor, değil mi?"

"Hey, patron!" Evet.

"Daha önce hiç bu kadar eyalet arazisinin boşa harcandığına tanık oldun mu?"

"Nasıl yani?"

"Şu iki koğuştaki yaklaşık elli hasta var. Bu binalar kaç hasta alır sence? Birkaç yüz hasta alır mı?"

"En azından."

"Peki ya hasta başına düşen hastabakıcı oranı? Oran bire iki. Hiç böyle bir şey gördün mü?"

"İtiraf etmeliyim ki görmedim."

Suyun altında cızırdayan toprağa baktılar.

Chuck öfkeyle konuştu. "O zaman, bu kahrolası yer gerçekte ne?"

Chuck ve Teddy görüşmeleri kafeteryadaki bir masanın en gerisinde, uçta oturarak yaptı. İki hastabakıcı uzakta oturuyordu. Trey Washington da hastaları onlara yönlendirmekle ve işi bitenleri geri götürmekle görevlendirilmişti.

İlk görüştükleri kişi kirli sakallı, tikli, gözlerini sürekli kırpan bir adamdı. Adam kollarını kaşıyor, Teddy ve Chuck'la göz göze gelmekten kaçınıyor, kamburunu çıkararak yengeç gibi oturuyordu.

Teddy, içinde hastalarla ilgili bilgilerin bulunduğu dosyaya baktı. Hastanenin hastalarla ilgili resmi raporları değildi bunlar, Cawley'in çiziktirdiği birkaç özet bilgiydi sadece. Listenin başında da, şu anda karşılarında oturan adam vardı ve adı Ken Gage'di. Burada olmasının nedeni, bir marketin koridorunda bir yabancıya saldırıp bir bezelye konservesiyle kurbanın başına vurmuş olmasıydı. Ken Gage adama saldırırken kısık bir sesle "Mektuplarımı okumayı bırak," deyip durmuştu.

"Evet Ken," dedi Chuck, "nasılsın?"

"Üşüyorum. Ayaklarım üşüyor."

"Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Evet, yürürken acıyor." Ken kolundaki yara kabuğunun kenarını nazikçe kaşdı.

"İki gece önce grup terapisinde bulunmuş muydun?"

"Ayaklarım üşüyor ve yürürken acıyor."

"Çorap ister misin?" diye sordu Teddy. İki hastabakıcının onları süzerken kıs kıs güldüğünü farkettti.

"Evet, çorap istiyorum, çorap istiyorum, çorap istiyorum, çorap istiyorum." Ken aynı şeyi fısıldıyor, başı hafifçe aşağı yukarı sallanıyordu.

"Peki, sana hemen bir çift getireceğiz. Sadece bilmek istediğimiz şey, evvelki gece..."

"Ayaklarım öyle üşüyor ki. Ayaklarım üşüyor ve yürürken acıyor."

Teddy, Chuck'a baktı. Chuck gülme sesleri artık masaya kadar ulaşan hastabakıcılara gülümsedi.

"Ken," dedi Chuck. "Ken, bana bakabilir misin?"

Ken başını aşağıda tutmaya devam etti, şimdi başını daha hızlı sallıyordu. Tırnağıyla yara kabuğunu kaldırdı ve kolundaki tüylere ince bir kan sızdı.

"Ken?"

"Yürüyemiyorum. Böyle olmuyor, böyle olmuyor. Çok soğuk, soğuk, soğuk."

"Hadi Ken, bana bak."

Ken yumruklarını masaya koydu.

Aynı anda hastabakıcılar ayağa kalktı ve "Canım yanmamalı. Yanmamak. Ama onlar yansın istiyor. Havayı soğutuyorlar. Diz kapaklarımı soğutuyorlar," dedi Ken.

Hastabakıcılar masanın öteki tarafına geçip Ken'le Chuck'ı süzdü. "Bu kadarı yeterli mi, yoksa ayakları hakkında daha fazlasını mı duymak istiyorsunuz?" diye sordu beyaz olanı.

"Ayaklarım üşüyor."

Siyah hastabakıcı bir kaşını kaldırdı. "Her şey yolunda Kenny. Seni kaplıcaya götürüp ısıtacağız."

Beyaz olanı araya girdi. "Beş yıldır buradayım. Hep aynı terane."

"Başka hiçbir şeyden bahsetmez mi?" diye sordu Teddy. "Yürürken acıyor."

"Hiç."

"Yürürken acıyor. Çünkü ayaklarım üşüyor..."

* * *

Bir sonraki hasta Peter Breene yirmi altı yaşında, sarışın ve tıknazdı. Parmaklarını çıtlatıyor, tırnaklarını yiyordu. "Sen neden buradasın Peter?"

Peter masanın öteki tarafındaki Teddy'yle Chuck'a sabit, ıslak gözlerle baktı. "Her zaman korkuyorum."

"Neden?"

"Şeylerden."

"Pekala."

Peter sol ayak bileğini sağ dizinin üzerine koydu, bileğini tuttu ve geriye yaslandı. "Size aptalca gelebilir ama saatlerden korkuyorum. Saatin tik taklarından. Kafamın içine giriyor bu tik taklar. Bir de sıçanlar ödümü patlatıyor."

"Benim de," dedi Chuck.

"Öyle mi?" diye sordu Peter yüzü aydınlanarak.

"Evet, lanet olası ciyaklayan yaratıklar. Sadece bir tanesini görmek bile tüylerimi diken diken ediyor."

"Geceleri dışarıya, duvarın öte yanına çıkma o zaman," dedi Peter. "Orada geziyorlar."

"Bunu bildiğim iyi oldu. Teşekkürler."

"Kalemler," dedi Peter. "Kurşunkalemler, anlarsın ya? Kağıdın üzeri çizik çizik. Senden korkuyorum."

"Benden mi?"

"Hayır, ondan," dedi Peter çenesiyle Teddy'yi işaret ederek. "Neden?" diye sordu Teddy.

Peter omuz silkti. "İrisin. Asık suratlı, asker tıraşlısın. Kendini idare edebilirsin. Ellerinde yara izleri var. Babam da senin gibiydi. Ellerinde yara izi yoktu, elleri yumuşaktı ama asık suratlıydı. Erkek kardeşlerim de öyle. Beni döverlerdi."

"Ben seni dövmeyeceğim," dedi Teddy.

"Ama istersen dövebilirsin. Anladın mı? O gücün var. Bu beni savunmasız kılıyor. Savunmasız olmak beni korkutuyor."

"Peki, korktuğun zaman ne oluyor?"

Peter ayak bileğini tuttu, ileri geri sallandı, saçları alınına düştü.

"Güzel kadındı. Kötü niyetim yoktu. Büyük göğüsleriyle beni korkuttu. O beyaz önlüğünün içinde zıplayan göğüsleri... Her gün evimize geliyordu. Bana şey gibi baktı... Anlarsın ya, bir çocuğa gülümser gibi. Bana öyle gülümserdi. Benim yaşımdaydı. Şey, pekâlâ, belki birkaç yaş daha büyüktü ama yine de yirmilerindeydi. Ve cinsellik hakkında çok şey biliyordu. Gözlerinden belliydi. Çıplak olmayı severdi. Çok alet emmişti. Ve sonra, benden bir bardak su istedi. Mutfakta benimle yalnızdı, sanki bu çok da heyecan verici bir şey değilmiş gibi davranıyordu."

Teddy, Cawley'in notunu görebilsin diye dosyayı Chuck'a uzattı.

Hasta, babasının hemşiresine kırık bir cam parçasıyla aniden saldırdı. Kurban ciddi şekilde yaralandı, kalıcı yaralar aldı. Hasta, yaptığı bu hareketin sorumluluğunu üstlenmemekte direniyor.

"Beni korkutmuştu," dedi Peter. "Şeyimi çıkarmamı istedi, böylece onunla alay edebilecekti. Bana nasıl asla bir kadınla olamayacağımı, asla çocuk sahibi olamayacağımı, asla bir erkek olamayacağımı söyleyecekti. Yoksa, yüzümden de anlayabileceğiniz gibi, ben bir sineği bile incitemem. İçimde şiddet yok benim. Ama korktuğumda... Ah, şu zihin."

"Ne olmuş ona?" diye sordu Chuck teskin edici bir ses tonuyla.

"Onu hiç düşündün mü?"

"Zihnimi mi?"

"Genel olarak insan zihnini," dedi Peter. "Benimkini, seninkini, bir başkasınınkini. Zihin, özünde bir makine. İşte bu kadar. Çok kırılgan ve karmaşık bir makine. Bütün parçaları; dişlileri, cıvataları ve menteşeleriyle. Onların yarısının bile ne yaptığını bilmiyoruz. Ama eğer bir dişli, sadece bir dişli kayarsa... Bunu hiç düşündünüz mü?"

"Yakın zamana kadar pek düşünmemiştim."

"Düşünmelisiniz. Aynen bir araba gibi. Hiç farkı yok. Bir dişli kayar, bir cıvata kırılır ve bütün sistem karışır. Bunu bilerek yaşanır mı?" Şakaklarına hafifçe vurdu. "Bunların hepsi burada kapana kısılmış. Ona ulaşamazsınız, onu gerçek anlamıyla kontrol edemezsiniz. Ama o sizi kontrol eder, değil mi? Eğer bir gün çalışmamaya karar verirse ne olur?" Öne doğru eğildi, boyun kasları gerilmişti. "İşte o zaman başınız dertte demektir, öyle değil mi?"

"İlginç bir yaklaşım," dedi Chuck.

Peter aniden bitkin bir halde sandalyesine yaslandı. "Beni en çok korkutan şey de bu."

İnsanın zihnini kontrol edemediği iddiası, migreni yüzünden Teddy'nin kafasına yatmıştı, Peter'a bu konuda hak verebilirdi ama işin aslı, o pisliği gırtlığından yakalayıp kafeteryanın gerisindeki fırınlara doğru fırlatmak ve doğradığı zavallı hemşireye yaptıklarının hesabını sormak istiyordu.

Kızın adını bile hatırlamıyorsun, değil mi Peter? Ne düşünüyorsun, sence korktu mu? Söylesene. Dürüst bir iş yaparak hayatını kazanmak istiyordu. Belki de kocası, çocukları vardı. Belki bir gün, çocuklarından birini üniversiteye göndermek, ona daha iyi bir hayat vermek için yeterince para biriktirmeye çalışıyordu. Bir hayali vardı.

Ama hayır; ana kuzusu, zengin bir it, onun bu hayalinin gerçekleşemeyeceğine karar vermişti.

Üzgünüm, ama hayır, senin normal bir hayatın olamaz. Bir daha asla.

Teddy, masanın öteki ucundaki Peter Breene'e baktı ve yüzüne öyle bir yumruk atmak istedi ki bu yumruktan sonra doktorlar adamın yüzünde tek bir kemik bile bulamayacaktı... Ona öyle sert vurmak istiyordu ki yumruğun sesi beyninden hiç çıkmayacaktı.

Bunun yerine dosyayı kapattı ve sordu: "Evvelki gece Rachel Solando'yla grup terapisindeydin. Doğru mu?"

"Evet efendim, oradaydım."

"Onu odasına giderken gördün mü?"

"Hayır, önce erkekler ayrıldı. O hala Bridget Kearns, Leonora Grant ve şu hemşireyle birlikte oturuyordu."

"Şu hemşire mi dedin?"

Peter başıyla onayladı. "Kızıl saçlı. Bazen ondan hoşlanıyorum. Samimi biri gibi görünüyor. Ama diğer zamanlarda, anlarsın ya..."

"Hayır," dedi Teddy sesini Chuck'ın sesi kadar yumuşak tutmaya özen göstererek. "Anlamam."

"Onu gördün, değil mi?"

"Elbette. Adı neydi?"

"Onun bir ada ihtiyacı yok," dedi Peter. "Öyle bir kadın için isim gerekmez. Yaramaz kız. Onun adı bu."

"Ama Peter, ondan hoşlandığını söylemiştin," dedi Chuck.

"Ne zaman dedim bunu?"

"Bir dakika önce."

"Yaa. O bir pislik. Cıvık bir pislik."

"Sana başka bir şey soracağım."

"Pislik, pislik, pislik."

"Peter?"

Peter, Teddy'ye baktı.

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Ah, elbette."

"O gece grupta sıradışı bir şey oldu mu? Rachel Solando sıradışı herhangi bir şey söyledi mi? Ya da garip bir davranışta bulundu mu?"

"Tek kelime etmedi. O bir fare. Sadece orada oturdu. Biliyorsunuz, çocuklarını öldürmüş. Üçünü de. Buna inanabiliyor musunuz? Bir insan nasıl böyle bir şey yapar? Söylememin bir sakıncası yoksa eğer beyler, dünya Tanrı'nın cezası hasta insanlarla dolu."

"İnsanların sorunları var," dedi Chuck. "Bazılarının sorunları diğerlerine oranla daha derin. Senin de dediğin gibi, hasta onlar. Yardıma ihtiyaçları var."

"Gaza ihtiyaçları var," dedi Peter.

"Anlamadım?"

"Gaz," dedi Peter, Teddy'ye. "Zihinsel özürülleri gaz odasına sokun. Katilleri de. Çocuklarını mı öldürdü? Atın kaltağı gaz odasına."

Bir sessizlik oldu. Peter son sözleriyle Teddy ve Chuck'ın dünyalarını aydınlatmışçasına kibirli kibirli oturuyordu. Bir süre sonra masaya vurdu ve ayağa kalktı.

"Sizlerle tanıştığım memnun oldum beyler. Ben artık geri dönüyorum."

Teddy dosyanın kapağına kurşunkalemle karalamalar yapıyordu. Peter durdu, geri dönüp ona baktı. "Peter," dedi Teddy. "Evet?"

"Ben..."

"Keser misin şunu?"

Teddy uzun ve yavaş darbelerle adamın adının baş harflerini dosyaya karalıyordu. "Merak ediyorum, acaba..."

"Lütfen, lütfen, lütfen kes şunu..."

Teddy bakışlarını kaldırıp ona baktı, hala kurşunkalemle dosya kapağına bir şeyler çiziktiriyordu.

"Neyi?"

Şunu.

"Neyi?" Teddy ona ve dosyaya baktı. Sonra bir kaşını kaldırdı, kurşunkalemi kâğıdın üstünden çekip gösterdi. "Evet, lütfen, onu."

Teddy kurşunkalemi dosya kapağının üzerine bıraktı. "Oldu mu?"

"Teşekkür ederim."

"Andrew Laeddis isimli bir hasta tanıyor musun?"

"Hayır."

"Öyle mi? Burada o isimde bir hasta yok mu?"

Peter omuz silkti. "A Koğuşu'nda değil. C'de olabilir. Onlarla hiç ilgimiz yok. Oradakiler kafayı yemiş."

"Pekala, teşekkür ederim Peter," dedi Teddy. Sonra kurşunkalemi alıp karalamaya devam etti.

Peter Breene'den sonra Leonora Grant'le görüştüler. Leonora Grant kendisinin Mary Pickford, Chuck'ın Douglas Fairbanks, Teddy'ninse Charlie Chaplin olduğuna inanıyordu. Kafeteryanın Sunset Bulvarı'nda bir ofis olduğunu ve artistlerin hisse senetlerinin halka arzını konuşmak üzere buraya geldiğini sanıyordu. Chuck'ın elini okşayarak toplantı notlarını kimin alacağını soruyordu.

Sonunda hastabakıcılar onu götürmek zorunda kaldı. Kadın "Adieu, mon cheri, adieu," diye ağlıyordu giderken.

Ama yolun yarısında hastabakıcıların elinden kurtuldu, atılıp Chuck'ın eline sarıldı.

"Kediye yemek vermeyi unutma," dedi.

"Unutmam," dedi Chuck kadının gözlerine bakarak.

Daha sonra kendisine 'Joe' denmesi için ısrar eden Arthur Toomey'le tanıştılar. Joe geçen geceki grup terapisi boyunca uyumuştı. Joe bir narkolepsi hastasıydı. Görüşme sırasında da iki kez uyuyakaldı.

Teddy artık yorgunluktan ense kökünü hissediyordu. Bu his, saçlarının kaşınmasına yol açıyordu. Breene dışında tüm hastalara acıyordu. *Bir insan burada nasıl çalışır?* diye sordu kendine.

Hastabakıcı Trey bu defa yanlarına, yüz şekli pandantife benzeyen, sarı saçlı, minyon bir kadın getirdi. Kadının gözleri berraktı. Deliliğin berraklığı değil, kendinden daha az zeki insanlarla dolu bir dünyada yaşayan zeki bir kadının gözlerindeki berraklığı bu. Gülümsedi, otururken onlara utangaç, küçük bir selam verdi.

Teddy, Cawley'in notlarını kontrol etti. Bridget Kearns.

"Buradan asla çıkamayacağım," dedi kadın oturduktan birkaç dakika sonra. Sigarasının sadece yarısını içti, sonra sigarayı söndürdü. Yumuşak ve kendinden emin bir sesi vardı. On yılı aşkın bir süre önce kocasını baltayla doğramıştı.

"Çıkmam gerekir mi, bundan da emin değilim gerçi," dedi kadın.

"Neden emin değilsiniz?" diye sordu Chuck. "Böyle söylediğim için kusura bakmayın Bayan Kearns ama..."

"Madam Kearns."

"Madam Kearns. Kusura bakmayın ama bana... Şey... Normal biri gibi görünüyorsunuz."

Kadın sandalyesine yaslandı. Burada tanıştıkları pek çok kişi gibi rahat davranışları vardı. Hafifçe güldü. "Bence de. Buraya ilk geldiğimde böyle değildim. Ah Tanrım, o zaman bir fotoğrafımı çekmedikleri için çok memnunum. Manik depresif tanısı konmuştu ve bunun doğru teşhis olduğundan hiç şüphem yok. Kötü günlerim olmuştur. Sanırım herkesin olmuştur böyle günleri. Tabii herkes bu kötü günlerinde kocasını baltayla öldürmüyor. Bana babamla ilgili derin ve çözülmemiş çatışmalarım olduğu söylendi. Doğru söylüyorlar. Dışarı çıkarsam yine birini öldürür müyüm? Sanmıyorum. Ama belli de olmaz." Sigarasının ucuyla onları işaret etti. "Adamın biri sizi sürekli döver, gördüğü kadınların yarısını becerir ve hiç kimse sizin ondan kurtulmanıza yardım edemezse, onu baltayla doğramak pek de anlaşılabilir bir şey değil sanırım."

Gözleri Teddy'nin gözleriyle buluştu ve kadının gözbebeklerindeki bir şey, belki de okul çocuklarındaki çekingen sersemlik, Teddy'yi güldürdü.

"Ne?" dedi kadın onunla birlikte gülerek. "Belki de buradan çıkmasan iyi olur," dedi Teddy. "Böyle söylüyorsunuz çünkü siz de bir erkeksiniz."

"Çok haklısın."

"Tamam o zaman, seni suçlayamam."

Peter Breene'den sonra gülmek ferahlatıcı gelmişti. *Acaba kadınla gerçekten biraz flört ettim mi*, diye düşündü. *Bir akıl hastasıyla. Baltalı bir katille. Ne hale geldik, gördün mü Dolores?* Ama her şeye rağmen bu konuda kendini kötü hissetmedi, sanki yaşla geçen uzun ve karanlık iki yıl, ona arada bir gönül eğlendirme hakkı vermişti.

"Dışarı çıkarsam ne mi yaparım?" dedi Bridget. "Dışarıda olup bitenler hakkında artık hiçbir fikrim yok. Bombalar duyuyorum. Bütün şehirleri küle dönüştüren bombalar. Bir de televizyon çıkmış. Adı bu, değil mi? Her koğuştta bir tane olacakmış, böyle bir söylenti var. Böylece bir kutuya bakıp eğlenecekmişiz. Sevip sevmeyeceğimi bilmiyorum. Bir kutudan sesler geliyor, içinde yüzler olan bir kutu. Ben her gün yeterince ses duyuyor ve yeterince yüz görüyorum zaten. Daha fazla gürültüye ihtiyacım yok."

"Rachel Solando hakkında bir şeyler söyleyebilir misiniz?" diye sordu Chuck.

Kadın duraksadı. Bir terslik var gibiydi. Teddy kadının sanki beynindeki doğru dosyayı arıyormuş gibi hafifçe yukarı kaydıracağı gözlerini izledi. Defterinin üzerine, bükük bileğiyle 'Yalan söylüyor' diye not etti.

Kadın sözcüklerini seçiyor ama ezberden konuşuyor izlenimi veriyordu.

"Rachel hoş biridir, içine kapanıktır. Yağmurdan çok söz eder ama çoğunlukla konuşmaz. Çocuklarının hala Berkshires'da yaşadığına inanıyor ve bizi komşu, postacı, dağıtımçı ve sütçü sanıyordu... Onu tanımak gerçekten zordu."

Bunları başını öne eğerek anlatmıştı. Sözü bitirdiğinde Teddy'nin gözlerine bakmadı. Bir anlığına Teddy'nin yüzüne kaçamak bir bakış attı, masanın üzerini inceledi, bir sigara yaktı.

Teddy kadının son söylediklerini düşündü, Rachel'ın saplantıları konusunda yaptığı tanımlamalar, Cawley'in dün onlara söyledikleriyle neredeyse kelimesi kelimesine aynıydı.

"Ne zamandır burada?"

"Efendim?"

"Rachel. Ne zamandır B Koğuşu'nda sizinle birlikte?"

"Üç yıl. Sanırım o kadardır. Zaman kavramını yitirdim. Burada, böyle olması son derece doğal."

"Daha önce neredeydi?" diye sordu Teddy.

"C Koğuşu diye duydum. Buraya gönderdiler sanırım."

"Ama emin değilsiniz."

"Hayır. Ben... Dediğim gibi, insan burada zaman kavramını yitiriyor."

"Onu en son gördüğünüzde sıradışı herhangi bir şey oldu mu?"

"Hayır."

"Grup terapisi."

"Ne?"

"Onu en son geçen gece, grup terapisinde gördün?"

"Evet, evet." Birkaç defa başıyla onayladı, kültablasının kenarındaki bir parça külü eliyle süpürdü. "Gruptaydı."

"Peki odalarınıza hep birlikte mi gittiniz?"

"Evet, Bay Ganton'la birlikte."

"Doktor Sheehan o akşam nasıldı?"

Kadın başını kaldırdı. Teddy kadının yüzündeki şaşkınlığı gördü. Belki bir parça da dehşet vardı. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Doktor Sheehan o gece orada mıydı?"

Bridget dişleriyle üst dudağını ısırarak Chuck'a, sonra da Teddy'ye baktı. "Evet. Oradaydı."

"Nasıldı?"

"Doktor Sheehan mı?" Teddy başıyla onayladı. "İyi. Hoş biri o. Yakışıklı."

"Yakışıklı mı?"

"Evet. Annemin deyişiyse, bakışları beni rahatsız etmiyor!"

"Sizinle hiç flört etti mi?"

"Hayır."

"Size yaklaşmaya çalıştı mı?"

"Hayır, hayır, hayır. Doktor Sheehan iyi bir doktordur."

"Ya o gece?"

"O gece mi?" Düşündü. "O gece sıradışı hiçbir şey olmadı. Öfke... Şey... Öfke yönetimi hakkında konuştuk. Rachel yağmurdan yakındı. Ve Doktor Sheehan grup dağılmadan az önce gitti. Bay Ganton bize odalarımıza kadar eşlik etti ve yattık. Hepsi bu."

Teddy defterine 'Yalan söylüyor' notunun hemen altına, 'Yönlendirilmiş' yazdı ve dosyayı kapattı.

"Hepsi bu kadar mı?"

"Evet. Ertesi sabah, Rachel gitmişti."

"Ertesi sabah mı?"

"Evet. Uyandım ve kaçtığını öğrendim."

"Ya o gece? Geceyarısı civarında, sesleri duymadınız mı?"

"Hangi sesleri?" diye sordu Bridget sigarasını söndürüp havadaki dumanı savurarak.

"Kargaşayı. Kaçtığı anlaşıldığında çıkan kargaşayı."

"Hayır. Ben..."

"Seslenenler, bağıranlar, koşuşan nöbetçiler, çalan alarmlar vardı."

"Rüya sandım."

"Rüya mı?"

Hızlıca başıyla onayladı. "Evet. Kabus gördüğümü sandım." Kadın Chuck'a baktı. "Bir bardak su alabilir miyim?"

"Tabii."

Chuck ayağa kalktı ve çevresine bakındı, kafeteryanın arkasında, çelik ecza dolabının yanında bir bardak istifi gördü.

Hastabakıcılardan biri oturduğu yerden doğruldu. "Komiser?"

"Biraz su getiriyorum. Sorun yok."

Chuck makinenin başına geçti, bir bardak seçti ve hangi musluktan süt, hangisinden su aktığını anlaması bir-iki dakika sürdü.

Chuck musluğu, metal bir toynak gibi duran kalın tokmağı kaldırdığı sırada Bridget Kearns, Teddy'nin defterini ve kalemını kaptı. Teddy'nin gözlerinin içine baktı, temiz bir sayfaya geçti, bir şeyler karaladı, sonra dosyanın kapağını kapattı, defteri ve kalemını geri koydu.

Teddy, Bridget'e şaşkın şaşkın bakıyordu ama kadın gözlerini yere çevirmiş, sigara paketini tembel tembel okşamaya koyulmuştu bile.

Chuck suyu getirip yerine oturdu. Bridget'in suyun yarısını içişini seyretti. "Teşekkür ederim," dedi Bridget. "Başka sorunuz var mı? Biraz yorgunum da."

"Andrew Laeddis adında bir hastayla tanıştınız mı hiç?" diye sordu Teddy.

Kadın ifadesizce baktı. Sıfır ifadeyle. Yüzü taştan oyulmuş gibiydi. Ellerini masanın üstüne sıkıca bastırıyordu. Sanki ellerini kaldırırca masa tavana doğru havalanacakmış gibi.

Teddy sebebini anlamadı ama kadının ağlamak üzere olduğuna yemin edebilirdi.

"Hayır," dedi Bridget. "Bu ismi hiç duymadım."

"YÖNLENDİRİLDİĞİNİ Mİ DÜŞÜNÜYORSUN?" diye sordu Chuck.

"Sen öyle düşünmüyor musun?"

"Pekala, bir parça zoraki konuşur bir hali vardı."

Şimdi dayanıklı Ashecliffe'i B Koğuşu'na bağlayan geçitte, yağmurdan ve su damlalarından korunuyorlardı.

"Bir parça mı? Yer yer Cawley'le bire bir aynı kelimeleri kullandı. Gruptaki konunun ne olduğunu sorduğumuzda durakladı, sonra öfke yönetimi olduğunu söyledi ama emin değilmiş gibiydi. Sanki sınavdaymış ve dün geceyi inekleyerek geçirmiş gibi."

"Ne anlama geliyor bu peki?"

"Kahretsin, bir bilsem," dedi Teddy. "Sorulardan başka bir şey yok elimde. Her yarım saatte bir de aklıma otuz kadar yeni soru ekleniyor."

"Sana katılıyorum," dedi Chuck. "Hey, işte sana bir soru. Andrew Laeddis de kim?"

"Demek gözünden kaçmadı?" Teddy pokerde kazandığı sigaralardan birini yaktı.

"Konuştuğumuz her hastaya sordun."

"Ken ve Leonora Grant'e sormadım."

"Teddy, onlar hangi gezegende olduğunu bile bilmiyordu."

"Doğru."

"Ben senin ortağınım patron." Teddy taş duvara yaslandı. Chuck da aynı duvara dayandı. Teddy başını çevirip Chuck'a baktı. "Yeni tanıştık," dedi. "Demek bana güvenmiyorsun."

"Sana güveniyorum Chuck, güveniyorum. Ama ben burada bazı kuralları ihlal ediyorum. Bu davayı özellikle istedim. Merkez'e telefon geldiği an."

"Yani?"

"Buraya beni hiç ilgilendirmeyen bir konuyu çözmek üzere geldiğim söylenemez."

Chuck başıyla onayladı ve bir sigara yaktı, bu konu üzerine bir süre düşündü. "Sevgilim Julie, Julie Takomi... Adı bu. En az benim kadar Amerikalı. Bir kelime bile Japonca bilmez. Kahretsin, ailesi iki nesildir bu ülkede. Ama Julie'yi bir kampa yerleştirmişler ve sonra..." Başını iki yana salladı, sigarasını yağmura fırlattı, tişörtünü kaldırdı, sağ kalçasının gösterdi. "Bak, Teddy. Öbür yara izimi gör."

Teddy baktı. İzin rengi koyuydu ve başparmağı kalınlığındaydı.

"Bu yara da savaşta olmadı. Teşkilat için çalışırken oldu. Tacoma'da bir kapıyı kırıp içeri girdik. Peşinde olduğumuz adam beni kılıçla doğradı. İnanabiliyor musun? Lanet olası bir kılıçla. Bağırsaklarımı bir araya getirip diktiler. Uç hafta hastanede yattım. ABD Polis Teşkilatı için, Teddy. Ülkem için yattım orada. Ve sonra beni, teni ve gözleri Doğulu olan bir Amerikalıya âşık olduğum için doğduğum yerden sürdüler." Tişörtünü içeri soktu. "Canları cehenneme!"

"Seni iyi tanımasaydım," dedi Teddy bir süre sonra, "bu kadını gerçekten sevdiğine yemin ederdim."

"Uğrunda ölecek kadar seviyorum," dedi Chuck. "Hiç de pişman değilim."

Teddy onayladı. Aşktan daha saf bir duygu bilmiyordu.

"Peşini bırakma ahbap."

"Bırakmayacağım Teddy. İşte mesele bu. Ama niye burada olduğumuzu söylemen gerekiyor. Şu Tanrı'nın cezası Andrew Laeddis de kim?"

Teddy izmariti taş yola attı, sonra topuğuyla toprağa doğru itti. Dolores, dedi içinden, ona söylemem gerekiyor. Bunu yalnız, yapamam.

Bütün günahlarımdan -içki içmemden, seni çok uzun sürelerle yalnız bırakmamdan, hayal kırıklığına uğratmamdan, kalbini kırmamdan- sonra, eğer bunlardan herhangi birini telafi edebileceksem, işte şimdi bunun tam zamanı. Bu belki de son fırsatım.

Doğru olanı yapmak istiyorum tatlım. Gönlünü almak istiyorum. Siz, hepiniz, bunu anlayacaksınız.

"Andrew Laeddis," dedi ve kelimeler boğazına takılıp kaldı. Yutkundu, biraz ağzını ıslattı, yeniden denedi...

"Andrew Laeddis oturduğumuz apartmanın kapıcısıydı."

"Anlıyorum."

"Kasten yangın çıkarmaya eğilimli bir kaçıktı."

Chuck bunu düşünürken gözleri Teddy'nin yüzüne takılı kaldı.

"Ve?"

"Andrew Laeddis yangına sebep olan kibriti çaktı..."

"Aman Tanrım."

"Karım o yangında öldü."

VIII

Teddy geçidin sonuna kadar yürüdü, yüzünü ve saçlarını ıslatmak üzere başını çatının altından dışarı çıkardı. Çarpar çarpmaz eriyip giden damlalarda, Dolores'i görebiliyordu.

O sabah Teddy'nin işe gitmesini istememişti. Dolores yaşamının son yılında, anlatılması zor bir biçimde sorumsuzlaşmıştı, onu titrek ve sersem bırakan uykusuzluğa meyilli hale gelmişti. Saatin alarmı çaldıktan sonra Teddy'yi gıdıklamış, sonra panjurları kapatıp doğan güneşe aldırmadan yataktan hiç çıkmamayı önermişti. Ona çok sıkı ve uzun bir süre sarılmıştı. Teddy onun kollarındaki kemikleri, boynunda hissedebiliyordu.

Duş alırken Dolores geldi ama Teddy'nin çok acelesi vardı, zaten geç kalmıştı ve o günlerde sıkça başına geldiği gibi akşamdan kalmaydı. Başı aynı anda hem jölemsiydi hem de çivilerle doluydu. Dolores vücudunu onunkine doğru bastırıldığı sırada vücudu zımpara kâğıdı gibiydi. Duştan akan su ise saçmalar kadar şiddetliydi.

"N'olur kal," dedi Dolores. "Sadece bugünlük. Bir gün neyi değiştirir ki?"

Teddy onu nazikçe uzaklaştırırken gülümsemeye çalıştı ve sabuna uzandı. "Tatlım, yapamam."

"Neden?" Elini Teddy'nin bacaklarının arasına soktu.

"İşte burada. Bana sabunu ver. Onu ben yıkayacağım." Avcunu testislerinin altına kaydırıyor, Teddy'nin göğsünü dişlerinin arasına kısıtırıyordu.

Teddy onu itmeye çalıştı. Elinden geldiğince nazikçe omuzlarından yakaladı ve geriye doğru bir-iki adım itti. "Hadi ama," dedi, "gerçekten gitmem lazım."

Dolores biraz daha güldü, ona burnuyla sürtünmeye çalıştı yine. Ama Teddy kadının gözlerinin çaresiz bir özlemle büyüdüğünü görebiliyordu. Özlem. Mutlu olmak için. Yalnız bırakılmamak için. Teddy'nin çok çalışıp çok içmesinden önceki, bir sabah uyandığında Dolores'in dünyayı çok gürültülü, çok soğuk bulmasından önceki eski günleri geri getirmek için.

"Peki, peki." Su, Dolores'in omuzlarından sıçrayıp vücudunu ıslatırken Dolores yüzünü Teddy'nin görebileceği kadar geriye yasladı. "Seninle bir anlaşma yapacağım. Bütün gün değil bebeğim. Sadece bir saat. Sadece bir saat geç kalacaksın."

"Ben zaten geç kaldım.

"Bir saat," dedi Dolores. Teddy'yi okşuyordu, elleri sabunluydu şimdi. "Bir saat. Ondan sonra gidebilirsin. Seni içimde hissetmek istiyorum." Onu öpmek için parmaklarının ucunda yükseldi.

Teddy onu dudaklarından aceleyle öptü. "Tatlım, yapamam," dedi ve yüzünü duşa çevirdi.

"Seni yeniden çağıracaklar mı?" diye sordu Dolores.

"Efendim?"

"Savaşman için seni yeniden çağıracaklar mı?"

"İçine sıçtığımın ülkesine mi? Tatlım, ben botlarımın bağcıklarını bağlayamadan önce savaş bitecek."

"Bilmiyorum," dedi. "Neden oradayız onu bile bilmiyorum. Yani..."

"Çünkü Kuzey Kore Halk Ordusu böyle silahlan başka bir yerden bulamaz tatlım. Silahlarını Stalin'den aldılar. Hitler'i o zaman durdurmamız gerektiğini, Münih'ten öğrendiğimizi kanıtlamamız gerekiyor. Bu yüzden Stalin'i ve Mao'yu durduracağız. Ve şimdi işimiz Kore'de."

"Çağırırsalar giderdin, değil mi?"

"Eğer çağırırlarsa gitmek zorundayım. Ama çağırmayacaklar tatlım."

"Bunu nereden biliyorsun?" Saçlarını şampuanladı.

"Komünistlerin bizden neden bu kadar nefret ettiğini hiç merak ettin mi?" diye sordu Dolores. "Neden bizi kendi halimize bırakmıyorlar? Dünya havaya uçacak ve ben sebebini bile bilmiyorum."

"Havaya uçmayacak."

"Evet uçacak. Gazetelerde yazıyor..."

"Gazeteleri okumayı kes o zaman."

Teddy saçlarını duruladı, kadın yüzünü adamın sırtına bastırıp, ellerini karnına doladı. "Seni Grove'da ilk gördüğüm zamanı hatırlıyorum. Üniformalıydın."

Teddy, Dolores'in bu davranışından nefret ediyordu. Hatıralar. Hep hatıralar. Bir türlü bugüne adapte olamıyor, kendini ısıtmak için geçmişin dolambaçlı dar sokaklarında dolaşıp duruyordu.

"Öyle yakışıklıydın ki. Linda Cox 'Onu önce ben gördüm,' dedi ama ona ne dedim biliyor musun?"

"Geç kaldım tatlım."

"Neden öyle cevap verdim acaba? Şöyle dedim: 'Onu önce sen görmüş olabilirsin Linda ama son gören ben olacağım.' Linda senin yakından asık suratlı göründüğünü düşünüyordu ama ona dedim ki, 'Tatlım, gözlerine baktın mı? Orada huysuz hiçbir şey yok.'"

Teddy duşu kapadı, arkasını döndü, karısına sabun bulaştığını farketti.

"Suyu açmamı ister misin?"

Dolores başını iki yana salladı.

Sabun Dolores'in vücudunda bembeyaz kururken Teddy beline bir havlu sardı ve lavaboda tıraş oldu. Dolores duvara dayanıp Teddy'yi seyretti.

"Neden kurulanmıyorsun?" diye sordu Teddy. "Bornozununu giysene."

"Gitti artık," dedi Dolores.

"Hayır, gitmedi. Bütün vücuduna beyaz sülükler yapışmış gibi görünüyor."

"Sabundan söz etmiyorum."

"Neden söz ediyorsun o zaman?"

"Cocoanut Korusu'ndan. Sen oradayken araziye ateşe verdiler."

"Evet tatlım, duydum."

"Oradayken..." diye hafifçe mırıldandı havayı yumuşatmak için. "Sen oradayken..."

Sesi daima çok güzeldi. Savaştan döndüğü gece, Parker House Oteli'nde seviştikten sonra, yatakta yatarken banyo kapısının altından sızan su buharını görmüş, Dolores'in şarkı söylediğini ilk defa duymuştu: *Buffalo Girls*'ü söylüyordu.

"Baksana," dedi Dolores.

"Evet?" Vücudunun sol tarafının yansımalarını aynada gördü. Sabunların çoğu teninde kurumuştu ve bu görünür bir biçimde Teddy'yi kızdırıyordu. Adını koyamadığı bir çeşit kural ihlali görüyordu kadının hareketlerinde.

"Başka biri mi var?"

"Ne?"

"Var mı?"

"Sen neden bahsediyorsun? Ben çalışıyorum Dolores."

"Aletine dokunuyorum..."

"Böyle konuşma, Tanrı aşkına."

"Aletin sertleşmiyor bile."

"Dolores." Aynadan başını çevirdi. "Ona dokunurken bir yandan da bombalardan, dünyanın sonundan falan bahsediyorsun. Tabii ki sertleşmez."

Dolores sanki bunun konuyla hiç ilgisi yokmuş gibi omuz silkti. Ayağını arkadan duvara dayadı ve uyluğunun iç kısmındaki suyu parmağıyla sildi. "Artık beni becermiyorsun."

"Dolores, ciddiğim. Bu evde böyle konuşmamalısın."

"Bu yüzden, ben de başka bir kadını becerdiğini varsayıyorum."

"Kimseyi becermiyorum. Şu kelimeyi kullanmayı keser misin?"

"Hangi kelimeyi?" Bir elini cinsel organının üzerindeki koyu renkli kıllara koydu. "Becerme kelimesini mi?"

"Evet." Bir elini kaldırdı, diğer eliyle tıraş olmaya devam etti.

"Kötü bir kelime mi bu?"

"Biliyorsun ki öyle." Usturayı boğazından kaldırdı, köpükler arasından kesilen sakalların çıtırtısını duydu. "Peki o zaman, iyi kelime nedir?"

"Efendim?" Usturayı duruladı ve silkeledi.

"Vücudumla ilgili hangi kelime yumruğunu sıkmana neden olmaz:

"Yumruğumu sıkmadım."

"Sıktın."

Boğazını bitirdi, usturayı havluya kuruladı. Usturanın düz tarafını sol favorisinin altına yerleştirdi.

"Hayır tatlım, sıkmadım." Dolores'in sağ gözünü aynada gördü.

"Ne söylemem gerekiyor?" Bir elini saçlarının üzerinde, bir elini saçlarının altında gezdirdi. "Yani, yalayabilir, öpebilir ve becerebilirsin. Bir bebeğin oradan çıkmasını izleyebilirsin. Ama adını söyleyemezsin, öyle mi?"

"Dolores!"

"Am," dedi Dolores.

Ustura cildini öyle bir kesti ki Teddy keskin bıçağın çene kemiğine çarpacağını sandı. Gözleri büyüdü, yüzünün sol tarafı tümüyle yandı, sonra tıraş kremi başının içinden patlayan yaranın üzerine damladı, kan beyaz köpüklere ve lavabodaki suya karıştı.

Dolores bir havluyla yanına geldi ama Teddy onu itti. Dişlerinin arasından soluyor, gözlerinde oyuklar açan, beynini kavuran bir acı hissediyordu. Kan lavaboya akarken Teddy ağlayacak gibi oldu. Acıdan değil. Akşamdan kaldığı için de değil. Ağlayacak gibiydi çünkü karısına, Cocoanut Korusunda ilk defa dans ettiği o kıza neler olduğunu bilmiyordu. Karısının ne hale geldiğini ve küçük, iğrenç savaşlarıyla, Washington'ıyla, Hollywood'uyla, kudurmuş nefretiyle, casuslarıyla, okullardaki gaz maskeleriyle, bodrum katlarındaki bomba sığınaklarıyla dünyanın ne hale geldiğini anlamıyordu. Karısı, bu dünya, Teddy'nin içki içmesi, bunlara son vereceğine inandığı için katıldığı savaş, tüm bunlar, bir şekilde birbiriyle bağlantılıydı...

Teddy'nin kanı lavaboya aktı. "Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim," dedi Dolores. Havluyu bir kere daha uzattı. Bu defa Teddy havluyu aldı ama ona dokunamadı, bakamadı. Dolores'in ağladığını duyuyor, gözlerinin ve yüzünün gözyaşlarıyla ıslandığını biliyor, dünyanın ve içindeki her şeyin böylesine rezil ve berbat bir hale gelmesinden nefret ediyordu.

Gazeteler karısına son olarak onu sevdiğini söylediğini yazdı. *Yalan.*

Söylediği son söz...

Üçüncü bir havluyu çenesine bastırarak kapı tokmağına uzanmıştı, Dolores'in gözleri Teddy'nin yüzünde dolaşıyordu.

"Tanrı aşkına Dolores, kendine gel artık. Sorumlulukların var. Biraz da bunları düşün, tamam mı? Ve kahrolası kafanı topla."

Karısının ondan duyduğu son sözler bunlardı. Kapıyı kapatmış, merdivenlerden aşağıya inmiş, son basamakta duraklamıştı. Geri dönmeyi düşünmüştü. Tekrar merdivenleri çıkmayı, eve girmeyi ve her şeyi düzeltmeyi... Düzeltmezse de en azından yumuşatmayı.

Yumuşatmak... Bu iyi olurdu.

Boğazında boydan boya meyanköküne benzeyen bir yara izi taşıyan kadın, koridor boyunca onlara doğru badi badi yürüyerek geldi. Ayakları ve elleri zincirliydi. Her iki yanında bir hastabakıcı vardı. Kadın mutlu görünüyordu. Ördek sesleri çıkarıyor, dirseklerini kanat gibi çırpmaya çalışıyordu.

"Bu kadın da kim?" diye sordu Chuck.

"Bu mu?" dedi hastabakıcı. "Yaşlı Maggie. Biz ona Maggie Ay Turtası diyoruz. Kaplıcaya gidiyor. Yine de ne olur ne olmaz diye ona eşlik ediyoruz."

Maggie önlerinde durdu ve hastabakıcılar yarı ısrarla, hafifçe çekerek onu yoluna devam ettirmek istedi ama kadın kendini dirsekleriyle geriye doğru itti, ayaklarını yere sağlam bir şekilde bastı. Hastabakıcılardan biri bıkkınlığını belli ederek gözlerini yuvarladı ve içini çekti.

"Bu aralar kendini dine verdi."

Maggie onların yüzünü inceledi, kafasını kabuğundan çıkararak bir kaplumbağa gibi başını yavaşça yana çevirdi.

"Ben yolum," dedi kadın. "Ben ışığım. Ve sizin turtalarınızı pişirmeyeceğim. Bunu yapmayacağım. Anlıyor musunuz?"

"Elbette," dedi Chuck.

"Hay hay," dedi Teddy. "Turta yok."

"Buraya geldiniz. Burada kalacaksınız." Maggie havayı kokladı. "Bu senin geleceğin ve geçmişin. Bu geçmiş ve gelecek, tıpkı ayın dünyanın etrafında dönmesi gibi bir süreç."

"Evet, hanımefendi."

Maggie yaklaştı ve önce Teddy'yi, ardından Chuck'ı kokladı. "Sır saklıyor bunlar. Bu cehennemi besleyen sırları saklıyorlar."

"Şey, sırların dışında turtalar da besliyor bu cehennemi," dedi Chuck.

Kadın ona gülümsedi. Bir an için sanki vücuduna aklı başında biri girmiş, gözbebeklerinin arkasına geçmişti.

"Gül," dedi Chuck'a. "Gülmek ruha iyi gelir. Gül."

"Pekala," dedi Chuck. "Güleceğim hanımefendi."

Çengel yaptığı bir parmakla Chuck'ın burnuna dokundu. "Sizi böyle gülerken hatırlamak istiyorum."

Geri döndü, yürümeye başladı. Hastabakıcılar hastanenin içine açılan yan kapıdan çıkıp kadını takip etti. Komik kız," dedi Chuck.

İnsanın annesiyle tanıştırmak isteyeceği tiplerden." Tanıştır da sonra anneni öldürüp evin dışına gömsün. Neyse " Chuck bir sigara yaktı. "Laeddis'e dönelim." "Karımı öldürdü." "Bunu söylemiştin. Nasıl?"

'Adam kasten yangın çıkarmaya eğilimli bir deliydi." Bunu da söylemiştin."

Adam aynı zamanda apartmanın kapıcısıydı. Apartman sahibiyle kavga etti. Kovuldu. O zaman bildiğimiz tek şey, yangının bir kundaklamadan kaynaklandığıydı. Binayı biri kundaklamıştı. Laeddis şüpheliler listesindeydi ama onu bulmaları zaman aldı, bulunca da olayın gerçekleştiği sırada başka yerde olduğunu kanıtladı. Kahrolasınca, ben bile binayı kundaklayan kişinin o olduğundan emin değildim."

"Fikrini ne değiştirdi?"

"Bir yıl önce gazeteyi açtığımda yine karşıma çıktı. Çalıştığı bir okul binasını yakmıştı. Aynı hikâye. Onu kovmuşlardı, o da geri gelip kazanı patlamaya hazır hale getirmiş ve bodrum katını ateşe vermişti. Tümüyle aynıydı. Birbirinin eşi. Aynı olay. Okulda hiç çocuk yoktu ama okul müdiresi mesaiye kalmıştı. Kadın öldü. Laeddis mahkemeye gitti, kafasında bazı sesler duyduğunu iddia etti vesaire. Onu akıl hastanesine gönderdiler. Orada bir şey oldu, artık ne olduysa, altı ay önce buraya gönderdiler."

"İyi de hiç kimse onu görmemiş ki."

"Onu görmeyenler A ve B'de kalanlar."

"Bu da onun C Koğuşu'nda olduğunu akla gösteriyor."

"Evet."

"Veya öldüğünü."

"Mümkün. Mezarlığı bulmamız için bir neden daha çıkıyor böylece."

"Ama bir an için ölmediğini varsayalım."

"Pekala."

"Önü bulursan ne yapacaksın Teddy?"

"Bilmiyorum."

"Bana masal anlatma patron."

Takırdayan topuklarıyla iki hemşire yanlarına yaklaştı. Hemşireler yağmurdan korunmak için duvara yakın duruyordu. "Siz çocuklar, ıslanmışsınız," dedi bir tanesi.

"Siz de tamamen ıslak mısınız?" dedi Chuck. Duvara daha yakın duran, kısa siyah saçlı, ufak tefek olanı güldü.

Geçtikten sonra siyah saçlı hemşire omzunun üzerinden geriye baktı. "Siz polisler, kadınlara hep asılır mısınız?"

"Duruma bağlı," dedi Chuck. "Neye bağlı?"

"Personelin kalitesine bağlı."

Bu söz üzerine her ikisi de bir an durdu. Sonra espriyi anladılar ve siyah saçlı hemşire yüzünü diğerinin omzuna gömdü, bir kahkaha patlattı ve hastanenin kapısına doğru yürümeye devam ettiler.

Vay canına, Teddy nasıl da Chuck'a imreniyordu. Chuck'ın konuşma becerisine hayrandı. Aptalca sırnaşmalarına, erlere özgü hızlı ve anlamsız kelime oyunları yapma becerisine. Ama en önemlisi, cazibesinin hafifliğine.

Teddy için cazibe hiçbir zaman kolay bir şey olmamıştı. Savaştan sonra durum daha da kötüye gitmişti. Dolores'in başına gelenlerden sonraysa cazibesi tümüyle yok olmuştu.

Cazibe, ahlaki doğrulara inanan insanlara ait bir lükstü artık. Saflığa ve sınırlara inanan insanlara ait bir lüks.

"Biliyor musun, geçen sabah karımla birlikteydim. Onunla Cocoanut Korusu yangını hakkında konuştuk," dedi Chuck'a.

"Öyle mi?"

"Onunla orada, koruda tanışmıştık. Dolores'in zengin bir oda arkadaşı vardı. Ben de ordu personeline indirim yaptıkları için içeri girebilmişim. Donanmaya katılmadan kısa süre önce olmuştu bunlar. Bütün gece onunla dans etmişim. Fokstrot bile yapmışım."

Chuck şaşkın şaşkın başını kaldırdı, Teddy'nin yüzüne baktı. "Fokstrot mu yaptın? Seni fokstrot yaparken düşünemiyorum."

"Öyle deme," dedi Teddy. "O gece karımı görseydin, o kadar etkilenirdin ki pistin etrafında tavşan gibi zıpla dese zıplardın."

"Demek Cocoanut Korusunda tanıştınız."

Teddy başıyla onayladı. "Ben İtalya'dayken koru yanmış. Evet, İtalya'daydım o zaman. Sanırım bu yangından bir anlam çıkardı. Yangınlardan ödü patlardı."

"Ama yangında öldü," dedi Chuck sessizce.

"İnanılmaz, değil mi?" Teddy, Dolores'i son kez gördüğü sabahı hatırladı birden. Çıplak halde köpüklü bacağıny banyonun duvarına dayayışını.

"Teddy?"

Chuck'a baktı.

Chuck ellerini açtı. "Bu konuda senin arkadayım. Ne olursa olsun. Laeddis'i bulmak ve onu öldürmek mi istiyorsun? Bence caizdir."

"Caiz mi?" Teddy gülümsedi. "Bu kelimeyi uzun zamandır duymamıştım. "

"Yalnız beni neyin beklediğini bilmem gerek. Ciddiyim. Kuyruğumuzu dik tutmazsak bizi uluslararası mahkemede yargırlarlar. Bugünlerde herkes birbirinin açığını arıyor. İzleniyoruz. Her geçen dakika dünya daha da küçölüyor." Chuck alınıdaki gür saçları geriye itti. "Bence sen burayla ilgili bir şeyler biliyorsun. Bana söylemediğin bir bok var. Bence sen buraya birilerine zarar vermek amacıyla geldin."

Teddy eliyle kalbi üzerinde kanat çırpıyor gibi yaptı. "Ben ciddiğim patron."

"İslandık," dedi Teddy.

"Yani?"

"Demek istediğim, biraz daha ıslansak sorun olur mu?"

* * *

Kapıdan çıkıp sahile yürüdüler. Yağmur her şeyi bir örtü gibi örtmüştü. Ev büyüklüğünde dalgalar kayalara çarpıyordu. Dalgalar birden patlayarak yükseliyor, yok olup yeni dalgalara yer açıyordu.

"Onu öldürmek istemiyorum," dedi Teddy kükreyen dalgaların arasından bağıarak. "İstemiyor musun?"

"İstemiyorum."

"Sana pek inanmıyorum." Teddy omuz silkti.

"Söz konusu olan benim karım olsaydı, onu iki kez öldürürdüm," dedi Chuck.

"Öldürmekten yorulduim," dedi Teddy. "Savaşta öldürdüğüm insan sayısını bile unuttum. İnsan bunu unuttur mu? Unutuyor işte."

"Yine de ölen kişi senin karındı Teddy."

Sahilden ağaçlara doğru yükselen keskin, siyah kayalarla karşılaşınca yukarı tırmanmaya başladılar.

"Bak," diye işaret etti Teddy etrafını ağaçların sardığı küçük bir platoya vardıklarında. "Benim için hala iş önde gelir. Rachel Solando'ya ne olduğunu bulacağız. Bunu yaparken Laeddis'e rastlarsam, ne ala! Ona karımı öldürdüğünü bildiğimi, serbest kaldığında onu bekliyor olacağımı, nefesimi ensesinde hissedeceğini söyleyeceğim."

"Hepsi bu mu?" diye sordu Chuck.

"Hepsi bu."

Chuck giysisinin kollarıyla gözlerini sildi, alındaki saçını geriye itti. "Sana inanmıyorum. İnanmıyorum."

Teddy ağaç öbeğinin güneyine doğru baktı, Ashecliffe'in en tepesindeki pencereleri gördü.

"Cawley'in senin neden burada olduğunu bilmediğini mi sanıyorsun?"

"Benim burada olma nedenim Rachel Solando."

"Kahretsin Teddy, karını öldüren adam burada, hapiste olduğuna göre..."

"Adam bu suçtan hüküm giymedi. Onunla benim aramda hiçbir ilişki kuramaz. Hem de hiçbir ilişki."

Chuck bir kayaya oturdu, yağmur nedeniyle başını öne eğdi. "Mezarlığa bakalım. Madem buraya kadar geldik, bir mezar olup olmadığına bakabiliriz. Üzerinde 'Laeddis' yazan bir mezar taşı bulursak, işimiz bayağı kolaylamış olur."

Teddy ağaç öbeğine, derin karanlığa baktı. "Tamam."

Chuck ayağa kalktı. "Bu arada, kadın sana ne söyledi?"

"Kim?"

"Hasta." Chuck parmaklarını şaklattı. "Bridget. Beni su isteme bahanesiyle gönderdi. Sana bir şey söylediğine eminim."

"Söylemedi."

"Söylemedi mi? Yalan söylüyorsun. Biliyorum, bir şeyler..."

"Yazdı," dedi Teddy defterini bulmak için trençkotunun ceplerini yoklayarak.

Sonunda defterini iç cebinde buldu, çekip çıkarmaya çalıştı.

Chuck ıslık çalıyor ve kaz adımıyla ayaklarını yumuşak toprağa vuruyordu.

"Adolf, yeter artık," dedi Teddy aradığı sayfayı bulunca.

Chuck durdu. "Buldun mu?"

Teddy başıyla onayladı, defteri Chuck'ın kargacık burgacık harflerle yazılmış ve yağmur damlalarının şimdiden ıslattığı tek sözcüğü görebileceği şekilde çevirdi:

"Kaç!"

IX

Barut rengi bulutlarla dolu gökyüzü hızla kararırken, yaklaşık sekiz yüz metre içeride mezar taşlarını buldular. Parlak ve yağmurda kayganlaşmış yosunlarla kaplı, sarp kayalıklara tırmanırken sürekli tökezlemekten her ikisi de çamur içinde kalmıştı.

Orada burada bitmiş biraz çalı, fırtınanın fırlatıp attığı birkaç ağır yaprak, Teddy'nin ilkin rüzgârın yapraklarla birlikte getirdiğini düşündüğü çok sayıda küçük taş dışında, bulutlar kadar düz ve çıplak bir arazide yürüyorlardı. Teddy yine de yarı yolda, kayalıkların ucunda durakladı, bunlara bir kez daha baktı.

Kayalıklar, küçük bitişik kümeler halinde araziye bir uçtan diğer uca kadar yayılmıştı. Her bir küme en yakındakinden ortalama on beş santim uzaktaydı. Teddy elini Chuck'ın omuzuna koydu ve taşları işaret etti.

"Kaç küme saydın?"

"Ne?" diye sordu Chuck.

"Şu kayaları görüyor musun?"

"Ayrı ayrı kümelenmiş. Kaç tane saydın?"

Chuck 'aklını rüzgâr mı uçurdu dercesine Teddy'ye baktı. "Neden sayayım? Kaya işte."

"Ben ciddiylim."

Chuck aynı bakışla Teddy'yi bir süre daha süzdükten sonra dikkatini Teddy'nin işaret ettiği kayalara verdi. "On tane saydım," dedi kısa süre sonra.

"Ben de."

Chuck ayağının altındaki çamurla birlikte kayarken dengesini korumak için uzattığı kolunu Teddy yakaladı ve böylece Chuck düşmekten kurtulmuş oldu.

"Artık aşağı inebilir miyiz?" dedi Chuck hafif bir kızgınlıkla yüzünü ekşiterek.

Aşağı indiler. Teddy taş kümelerine ulaştı, kümelerin birbiri üzerine yerleştirilmiş iki sıradan meydana geldiğini gördü. Bazıları ötekilerden çok daha küçüktü. Bazılarında ondan fazla, hatta yirmi kadar kaya varken, birkaç tanesinde sadece üç veya dört taş bulunuyordu.

Teddy iki sıra arasında yürüdü, durdu ve Chuck'a baktı. "Yanlış saydık," dedi.

"Nasıl yani?"

"Buradaki iki küme arasına gel." Teddy, Chuck'ın yanına gelmesini bekledi. Kayalara baktılar. "Orada bir tane kaya var. O kendi başına bir küme."

"Bu rüzgârda mı olmuş acaba? Diğer yığınların birinden düşmüş olmalı."

"Diğer kümelere eşit uzaklıkta duruyor ama. Solundakinden ve sağındakinden on beş santim uzaklıkta. Daha sonraki sırada aynı şey ikinci kez tekrarlanıyor. Tek taşlar halinde."

"Yani?"

"Yani, on üç küme kaya vardı Chuck."

"Bunu, Rachel'ın bıraktığını düşünüyorsun, gerçekten böyle düşünüyorsun değil mi?"

"Biri yapmış işte."

"Bir şifre daha."

Teddy taşların yanına çömeldi. Trençkotunu başının üzerine çekti ve her iki kanadını, defterini yağmurdan korumak için vücudunun önüne doğru gerdi. Bir yengeç gibi yan yan yürüyerek her bir kümedeki taşları saydı ve bunları not etti. Bitirdiğinde elinde on üç sayı vardı:

18-1-4-9-5-4-23-1 -12-4-19-14-5.

"Belki de bu dünyanın en büyük asma kilidinin şifresidir," dedi

Chuck.

Teddy defteri kapattı ve cebine koydu. "İyi espri."

"Teşekkürler, teşekkürler," dedi Chuck. "Her gece televizyonda şov programlarına çıkıyorum. Lütfen beni izlemeye gel, gelirsin değil mi?"

Teddy trençkotunu başının üzerinden çekti, ayağa kalktı. Yağmur onu yeniden dövmeye ve rüzgâr yeniden sözlerini ağzından almaya başladı.

Uçurum boyunca kuzeye, sağa doğru yürüdüler. Ashecliffe, rüzgâr ve yağmurun şiddetli saldırısı altında, sol taraflarında bir yerlere gizlenmişti. İlerleyen yarım saat içinde hava hatırı sayılır biçimde kötüleşti ve seslerini duyurabilmek için birbirlerini omuzlarından tutup sarhoş gibi birbirlerine yaslandılar.

"Cawley sana Ordu İstihbaratında olup olmadığını sorduğunda, ona yalan mı söyledin?"

"Hem evet hem hayır," dedi Teddy. "Tezkeremi normal ordudan aldım."

"Orduya nasıl girdin peki?"

"Temel eğitimi aldıktan sonra muhabere okuluna gönderdiler."

"Oradan?"

"Askeri okuldaki hızlandırılmış bir kursa, oradan da evet, İstihbarat'a girdim."

"Peki, nasıl bu noktaya geldin?"

"Çuvalladım." Teddy Chuck'a anlatırken rüzgâra karşı bağıırıyordu. "Bir şifreyi yanlış çözdüm."

Düşman yerleşim koordinatlarını."

"Çok büyük bir hata mıydı?"

Teddy telsizden gelen sesi hala duyabiliyordu. Çığlıklar, parazit, haykırışlar, parazit, makineli tüfek sesi, çığlıklar, haykırışlar, parazit. Fondaki bütün bu gürültülerin önünde, "Bacaklarımın nereye gittiğini gördünüz mü?" diyen gencin sesi.

"Bu hatamdan dolayı bir taburun neredeyse yarısı öldü," dedi Teddy bağırarak. "Onları düşmana kendi ellerimle verdim."

Bir dakika süreyle sert rüzgârdan başka hiçbir ses duymadılar. Bir süre sonra Chuck bağırdı. "Üzgünüm, dehşet verici bir durummuş."

Bir tepeye vardılar. Tepede vardıkları son noktada esen rüzgâr onları neredeyse geriye doğru sürükledi ama Teddy, Chuck'ın dirseğine yapıştı, başlan aşağıda ileri doğru hamle yaptılar. Baş ve gövdelerini rüzgâra doğru eğerek bir süre böyle yürüdüler. Mezar taşlarını önce fark etmediler bile. Gözlerine dolan yağmurla birlikte güçlkle yürümeye devam ettiler. Ta ki rüzgârın oyuğundan sökerek havaya savurduğu barut rengi taş, Teddy'yi sıyırıp yazısı üste gelecek şekilde sırtüstü yere yapışana kadar.

Sol taraflarında bir ağaç kırıldı. Ağacın çatırtısı bir baltayla ince, sac bir dama vuruluyormuş gibi yankılandı. Chuck, "Tanrı aşkına!" diye bağırdı. Ağacın parçaları rüzgârla yukarı kalktı ve hızla gözlerinin önünden geçti. Kolları havada, yüzlerinin etrafına dolanmış halde mezarlığa girdiler; pislik, yapraklar ve ağaç parçaları canlanarak bir elektrik akımı oluşturmuştu sanki. Çarpan yıldırımların parlaklığı kısa süreliğine gözlerini kör ediyordu. Birkaç kez sendelediler. Teddy, ileride kurşuni renkte kalın bir şekil gördü, gördüğü bu şeyi işaret edecek oldu, bağırışları rüzgâra karışıp gitti. İrice bir şey, saçlarını hafifçe yalayarak Teddy'yi teğet geçti. Bacaklarını yumruklayan rüzgâr ve kabaran, dizlerine doğru çarpan toprakla birlikte sendeleyerek ilerlediler.

Bir mozoleydi bu. Kapı çeliktendi ama menteşelerinden kırıldı. Toprakta yabani otlar fişkırmıştı. Teddy kapıyı geriye doğru çekti, rüzgâr hızla üzerine hücum etti, Teddy'yi kapıyla birlikte şiddetle sol tarafa doğru savurdu. Teddy yere düştü, kapı hızla duvara çarptı. Teddy çamurun içinde kaydı, sonra doğruldu. Rüzgar omuzlarını dövmeye başlayınca bir dizi üzerine çöktü ve önündeki siyah kapı girişini gördü. Pislige dalıp sürünerek içeri girdi.

"Daha önce böyle bir şey gördün mü?" diye sordu Chuck kapı girişinde dururlarken. Adada fırl fırl dönen fırtınayı seyrettiler. Domuz sürüsü gibi uluyan, toprağı kaldıran rüzgâr; pislikle, yapraklarla, ağaç dallarıyla, kayalarla ve sürekli yağın yağmurla doluydu.

"Hiç," dedi Teddy ve kapı girişinden bir adım geri çekildi.

Chuck ceketinin cebinde kuru kalan bir kutu kibrit buldu. Uç tanesini aynı anda yakıp vücuduyla rüzgârı engellemeye çalıştı. Odanın ortasındaki çimento yükseltide bir tabut veya ceset yoktu. Orada bir zamanlar olan tabut veya ceset, gömüldükten sonraki yıllar içinde ya yer değiştirmiş ya da çalınmıştı. Taş yükseltinin diğer tarafında, duvarın içine yapılmış taş bir bank vardı. Kibritleri tükenirken bu banka doğru yürüdüler. Oturdular. Rüzgar girişi

süpürmeye ve kapıyı hızla duvara çarpmaya devam ediyordu.

"Yine de güzel, değil mi?" dedi Chuck. "Doğa çıldırdı, şu gökyüzünün rengini... Şu mezar taşının nasıl havaya savrulduğunu gördün mü?"

"Beni yalayıp geçti ama, evet, etkileyiciydi."

"Vay be!" Chuck pantolonunun paçalarını ayaklarının altında su birikintisi oluşuncaya kadar sıktı, sıırıslıklam tişörtünü göğsüne doğru silkeledi. "Çok uzaklaşmasak iyi olurdu sanırım. Kasırgayı burada geçirmek zorunda kalabiliriz. Tam burada."

Teddy başıyla onayladı. "Kasırgalar hakkında yeterince bilğim yok ama daha yeni başlıyormuş gibi bir his var içimde."

"Eğer rüzgâr yön değiştirirse bütün mezarlık üstümüze çöker."

"Yine de burayı, dışarıda olmaya tercih ederim."

"Tabii. Ama kasırgada yükseğe çıkmak pek de akıllıca değildi."

"Bence de."

"Her şey çok hızlı oldu. Önce yağmur başladı, sonra birdenbire kendimizi Dorothy'nin içinde bulduk."

"Dorothy bir hortumdu ama."

"Öyle mi?"

"Evet, Kansas'taydı."

"Ha, evet."

Rüzgarın tiz çığlıkları en üst seviyeye çıktı. Teddy rüzgârın, arkasındaki kalın taş duvara ulaştığını, sırtında hafif bir sarsıntı hissetmesine neden olacak biçimde duvarı dövdüğünü duyabiliyordu.

"Daha yeni başlıyor," diye tekrarladı.

"Sence şu deliler şimdi ne yapıyordur?"

"Kasırgaya bağıryorlardır," dedi Teddy.

Bir süre sessizce oturup birer sigara içtiler. Teddy babasının tek nesindeki o günü hatırladı. Doğanın kendisini takmadığını, kendisinden çok daha güçlü olduğunu ilk fark edişini. Çocuk halinin, rüzgârı nasıl da atmaca yüzlü, mozolenin üzerine çullanmış öten bir yaratık gibi gözünde canlandıracağını... Dalgaları kulelere dönüştüren, evleri çiğneyip kibrit çöpü haline getiren, Teddy'yi alıp Çin'e kadar fırlatacak güce sahip, öfkeli bir şeydi bu rüzgâr.

"1942'de Kuzey Afrika'daydım," dedi Chuck. "Birkaç kum fırtınasına şahit olmuştuk. Ama hiçbiri bunun gibi değildi. Gerçi insan unutuyor. Belki de bunun kadar kötüydü."

"Ben buna alışkınım," dedi Teddy. "Tamam, elimi kolumu sallayarak dışarı çıkamam ama hiç

değilse hava o kadar soğuk değil. Tanrım, Ardennes'te ağzından çıkan nefes donuyordu. O soğuğu hala unutamam. Parmaklarım öyle üşümüştü ki sanki yanıyorlardı. Bunu nasıl anlatırsın ki?"

"Kuzey Afrika'daysa tam tersine, çok sıcaktı. Adamlar sıcaktan bayılıp yere düşüyordu. Sadece bir dakika güneşte kalmak insanı yere çivilemeye yeterdi. Sıcaktan kalp krizi geçirenler bile oldu. Bir adam vurmuştum, teni sıcak yüzünden öyle yumuşaktı ki merminin vücudunun diğer tarafına geçişini seyrettim." Chuck parmağıyla banka hafifçe vurdu. "Kurşunun geçişini seyrettim," diye fısıldadı yeniden. "Yemin ederim."

"Öldürdüğün tek adam o muydu?"

"Sayılır. Sen çok adam öldürdün mü?"

"Benim durumum seninkinin tam tersi. Çok adam öldürdüm. Öldürdüklerimin çoğunu gördüm." Teddy başını duvara yasladı, tavana baktı. "Bir oğlum olsaydı, savaşa gitmesine izin verir miydim bilmiyorum. Savaşmaktan başka bir seçeneğin olmadığı savaflara bile göndermekte tereddüt ederdim sanırım. Herkesten bunu beklemenin doğru olup olmadığından emin değilim."

"Neyi beklemenin?"

Chuck bir dizini göğsüne doğru kaldırdı. "Annenle baban, kız arkadaşın, fiziksel testten geçemeyen arkadaşlarından bazıları, hepsi aynı şeyi sorar, bilirsin..."

"Evet."

"Nasıl bir şeydi? Bilmek istedikleri budur. Ve sen de neye benzediğini bilmiyorum, başka birinin başına geldi, ben sadece uzaktan seyrediyordum gibi bir şey demek istersin." Kollarını kaldırdı. "Yaptığım en iyi açıklama bu."

"Dachau'da SS subayları bize teslim olmuştu," dedi Teddy. "Beş yüz kadarı. Artık gazeteciler de oradaydı. Hepsi tren istasyonuna istiflenmiş cesetleri görmüşlerdi. Bizim duyduğumuz kokunun aynısını onlar da duyuyordu. Bize baktılar ve bizden canımız ne istiyorsa onu yapmamızı istediler. Biz ne yapmak istediğimizden öylesine emindik ki. Bu lanet olası Nazilerin hepsini kurşuna dizdik. Uç yüz adamı bir seferde kurşunladık. Yanlarına gittik ve hala soluk alanların kafalarına kurşun sıktık. Savaş suçu değil de nedir bu? Ama Chuck, bundan azını yapamazdık. Tanrı'nın cezası gazeteciler alkışlıyordu. Kamp mahkumları öyle mutluydu ki ağlıyorlardı. Böylece birkaç tane Nazi'yi de onlara teslim ettik. Onları parça parça ettiler. O günün sonunda, beş yüz ruhu, yeryüzünden temizledik. Hepsini geberttik. Nefsi müdafaa falan söz konusu değildi. Düpedüz cinayetti. Ama hiç şüphe yok, daha kötüsünü hak etmişlerdi. İyi de, bununla nasıl yaşarsın? Karına, annenle babana, çocuklarına bunu nasıl anlatırsın? Silahsız insanları kurşuna dizdiğini nasıl söylersin? Gençleri öldürdüğünü... Silahlı ve üniformalı gençlerdi bunlar.. Ama sonuçta gençlerdi işte. Yanıt: Onlara söyleyemezsin, asla anlamayacaklardır. Çünkü yaptığın şey, hem doğru hem de yanlıştı. Bu işin lekesini üzerinden asla temizleyemezsin."

Bir süre devam eden sessizliği Chuck bozdu. "En azından haklı bir savaştı. Kore'den gelen şu

zavallı adamlara hiç baktın mı? Neden orada olduklarını bile bilmiyorlardı. O savaştaysa Hitler'i durdurduk, milyonlarca insanın hayatını kurtardık. Öyle değil mi? Bir şeyler yaptık Teddy."

"Evet, yaptık," diye kabul etti Teddy. "Bazen bu kadarı yeter."

"Yetmeli. Değil mi?"

Kökleri yay gibi havada sallanan kocaman bir ağaç kapının yanından uçarak geçti. "Gördün mü?"

"Evet. Bu ağaç okyanusun ortasında uyanıp Bir saniye, bu işte bir hata var, diyecek."

"Ben şu adada olmalıydım."

"Su güzel manzaralı tepede büyümem yıllarımı almıştı"

Karanlıkta yavaşça güldüler ve ateşliyken görülen bir düş gibi bulanıklaşan adayı seyrettiler.

"Bu yer hakkında gerçekte ne kadar şey biliyorsun patron?"

Teddy omuz silkti. "Biraz. Yeteri kadar değil. Ama beni korkutmaya yetecek kadarını biliyorum."

"Harika. Korkuyorsun. Normal bir ölümlü ne hissedirdi o halde?"

Teddy gülümsedi. "Umutsuzca dehşete kapılırdı herhalde."

"Tamam o zaman. Ben dehşete kapılmış durumdayım."

"Burası deneysel bir kurum olarak biliniyor. Sana daha önce radikal terapiden bahsetmiştim. Maddi kaynağı kısmen gizli servislerden ve kısmen Eyalet Hapishaneleri Bürosundan geliyor. Ama asıl kaynak, komünizmle mücadele için 1951'de kurulan, Amerika Karşıtı Hareketler Komitesi tarafından sağlanan bir fon."

"Vay be," dedi Chuck. "Harika. Boston Limanı'ndaki bir adada komünistlerle mi çarpışıyoruz yani? İnsanın buna inanası gelmiyor."

"Zihin üzerinde deneyler yapıyorlar. Bu benim tahminim. Bildiklerini not ediyorlar, bunları Cawley'in CIA'deki dostlarına iletiyorlar. Bilmiyorum. Hiç 'fensiklidin' diye bir şey duydun mu?"

Chuck başını iki yana salladı.

"LSD, Meskalin?"

"Hayır."

"Bunlar halüsinojen," dedi Teddy. "İnsanın halüsinasyon görmesine yol açan ilaçlar."

"Pekala."

"En küçük dozu dahi senin benim gibi akli başında insanların bile hayal görmesine yol açar."

"Kapının önünden geçen ters dönmüş ağaçlar gibi mi?"

"Hayır, eğer ikimiz de görüyorsak halüsinasyon değildir. Çünkü herkes değişik şeyler görür. Diyelim ki hemen şimdi aşağıya baktın, kollarının kobraya dönüştüğünü, kobraların da kafanı yemek için yükselerek ağzını açtığını gördün. Ne düşünürsün?"

"Kötü bir gün geçirdiğimi."

"Peki şu yağmur damlalarının alevlere, bir çalının saldırgan bir kaplana dönüştüğünü görürsen?"

"Daha da beter bir gün geçirdiğimi düşünürdüm. Keşke yataktan hiç çıkmasaydım derdim. Ama bir dakika, sen bir ilacın bu tür şeylerin gerçekleştiğini sanmanı sağlayabileceğini mi söylüyorsun?"

"Sadece 'sağlayabileceğini' değil, sağlayacağını söylüyorum. Doğru doz verilirse halüsinasyon görmeye başlarsın."

"Amma ilaçmış bunlar."

"Öyleler. Bunlardan fazla alırsan ne olur? Söylendiğine göre, ileri derecede şizofreni nasılsa aynen öyle bir etki yaratıyor. Ayakları üşüyen şu adamın adı neydi? Ken miydi? O buna inanıyor. Leonora Grant, seni değil Douglas Fairbanks'i görüyordu."

"Bir de Charlie Chaplin'i."

"Şimdi onu taklit ederdim ama sesini bilmediğim için taklit edemeyeceğim."

"Hey, sen de hiç fena espri yapmıyorsun patron. Şov programlarına çıkmayı düşünür müsün?"

"Öyle şizofreni vakaları var ki bu kişiler kendi yüzlerini yırtıyorlar, çünkü ellerinin başka bir şey, hayvan veya benzeri bir şey olduğuna inanıyorlar. Olmayan şeyleri görür, başka hiç kimsenin duymadığı sesleri duyar, ortada hiçbir sorun olmadığı halde çatıdan aşağı atlarlar, çünkü binada yangın çıktığını düşünürler vesaire vesaire. Halüsinojenler bu tür şeylere yol açar işte."

Chuck parmağıyla Teddy'yi işaret etti. "Aniden her zamankinden daha bilgili biri gibi konuşmaya başladın."

"Ne yaparsın?" dedi Teddy. "Ev ödevime iyi çalıştım. Peki halüsinojenleri ağır şizofreni hastalarına verersen ne olur sence?"

"Hiç kimse yapmaz bunu."

"Yapıyorlar ve bu yasal. Şizofreni sadece insanlara özgü bir hastalık. Fareler, tavşanlar veya inekler şizofren değilse, ilaçları nasıl test edeceksin?"

"İnsanlar üzerinde."

Chuck ayağa kalktı, ellerini taş bloğa koydu, fırtınaya baktı. "O zaman, şizofrenlere onları daha da şizofren yapan ilaçlar veriyorlar, öyle mi?"

"Bu uyguladıkları testlerden sadece biri."

"Ya diğerleri?"

"Şizofren olmayanlara da beyinlerinin nasıl tepki verdiğini görmek için halüsinojen veriyorlar."

"Saçmalama."

"Bunu kamuya açık bir biçimde yapıyorlar dostum, inanmazsan bir gün bir psikiyatri konferansına katıl. Ben katıldım."

"Ama yasal olduğunu söyledin."

"Yasal," dedi Teddy. "Gelecek nesillerin iyileştirilmesine yönelik bir araştırma."

"Ama eğer yasal olsa, bu konuda bir şey yapamayız."

Teddy taş bloğa dayandı. "Katılıyorum. Ben zaten birini tutuklamak üzere burada bulunmuyorum. Sadece bilgi toplamak için gönderildim. Hepsi bu."

"Bir dakika, gönderildin de ne demek? Tanrım! Teddy, ne tür bir çukurun içindeyiz biz?"

Teddy içini çekti, dikkatle ona baktı. "Derin bir çukurun."

"Anlatsana," dedi Chuck bir elini kaldırarak. "En başından. Sen tüm bunlara nasıl bulaştın?"

"Her şey Laeddis'le başladı," dedi Teddy. "Bir yıl önce onu ziyaret ediyorum numarasıyla Shattuck Akıl Hastanesi'ne gittim. Bir tanıdığının Birleşik Devletler emriyle arandığına dair bir hikâye uydurdum ve böylece Laeddis'in yerini öğrenebileceğimi düşündüm. İşin aslı, Laeddis orada değildi. Ashecliffe'e gönderilmişti. Burayı aradım ama kaydı olmadığını iddia ettiler."

"Sonra?"

"Bu durum merakımı artırdı. Kasabadaki bazı akıl hastanelerine telefon ettim. Herkesin Ashecliffe'ten haberi vardı ama kimse konuşmak istemiyordu. Suçlu akıl hastalarının kaldığı Renton Hastanesi'nin müdürüyle konuştum. Daha önce adamla birkaç defa karşılaşmıştım. 'Bobby,' dedim, 'niye bu kadar abartılıyor? Orası da, tıpkı sizinki gibi hem bir hastane hem de bir hapisane.' Adam bana 'Hayır,' dedi. 'Teddy, orası bambaşka bir yer. Gizli bir yer. Bir kara kutu. Oraya gitme.'"

"Ama sen yine de geldin," dedi Chuck. "Ben de seninle gelmek için görevlendirildim."

"Bunu ben planlamadım," dedi Teddy. "İlgili memur bana bir ortak almam gerektiğini söyledi, ben de aldım."

"Yani, buraya gelmek için bir fırsat mı kolluyordun?"

"Sayılır," dedi Teddy. "Böyle bir fırsatın çıkmayacağına emin gibiydim. Yani hasta firarı söz konusu olsa bile, olay gerçekleştiğinde boşa olur muydum bilmiyordum. Ya da başka biri görevlendirilebilirdi. Başka bir şey de olabilirdi. Sonuç olarak şansım yaver gitti."

"Şans mı? Sen buna şans mı diyorsun?"

"Ne?"

"Şans değil bu, patron. Şans böyle olmaz. İşler böyle yürümez. Seni bu iş için tesadüfen görevlendirdiklerini mi sanıyorsun?"

"Elbette. Kulağa çılgınca geliyor ama..."

"Laeddis için Ashecliffe'i ilk aradığında kimliğini açıkladın mı?"

"Elbette."

"O halde..."

"Chuck, bu tam bir yıl önceydi."

"Ne olmuş? Kayıt tutmadıklarını mı sanıyorsun? Özellikle de kaydı olmadığını iddia ettikleri bir hastayla ilgili vakanın kaydını tutmamaları mümkün mü?"

"Tekrar ediyorum, kimliğimi onlara söyleyeli on bir ay oldu."

"Teddy, Tanrı aşkına," Chuck sesini alçaktı, avuç içlerini taş bloğa koydu ve uzun bir soluk aldı. "Burada bir halt çevirdiklerini varsayalım. Ya sen bu adaya adım atmadan önce senin peşindelerse? Ya seni onlar buraya getirdiyse?"

"Ah, saçmalık bu."

"Saçmalık mı? Rachel Solando nerede? Böyle bir kadının var olduğuna dair elimizde en ufak bir kanıt var mı? Bize bir kadın fotoğrafı ve herhangi birinin rahatlıkla oluşturabileceği bir dosya gösterildi."

"Diyelim ki olmayan bir kadını yarattılar. Bu işle benim görevlendirileceğimi önceden bilmeleri mümkün değildi."

"Sen araştırma yaptın Teddy. Burayı inceledin, etrafta dolandın. Bu mikroplu tedavi merkezinin etrafı elektrikli çitlerle çevrili. Kalenin içinde bir hapisane var. Üç yüz hastayı barındırabilecek bir tesiste yüzün altında hasta kalıyor. Burası korkunç bir yer Teddy. Diğer hiçbir hastane burası hakkında konuşmak istemiyor. Bu sana hiçbir şey ifade etmiyor mu? CIA'le bağlantılı bir personel müdürü olan, komünizmle mücadele birimi tarafından mali açıdan desteklenen bu yer hakkındaki her şey 'İşin içinde devlet var,' diye bağıyor. Sense geçen yıl senin onları değil de onların seni araştırıyor olması ihtimaline şaşırıyorsun."

"Sana kaç kez söylemem gerekiyor Chuck. Rachel Solando vakasıyla ilgili olarak görevlendirileceğimi nasıl bilebildiler?"

"Sen biraz kalın kafalı mısın?"

Teddy doğruldu, Chuck'a baktı.

Chuck bir elini kaldırdı. "Üzgünüm, üzgünüm. Sinirliyim, tamam mı?"

"Pekala."

"Patron, bütün söylemek istediğim buraya gelmek için herhangi bir bahanenin üzerine atlayacağını biliyorlardı. Karının katili burada. Yapmaları gereken tek şey, birinin kaçtığını uydurmalarıydı. Ve şu limanı geçmek için gerekirse sırıkla atlayacağını biliyorlardı."

Kapı, menteşe yuvasından çıktı ve girişe, geriye doğru şiddetle çarptı. Kapının taş bloğa vuruşunu, sonra havaya yükselerek mezarlığın üzerine fırlayışını ve gökyüzünde kayboluşunu izlediler.

Her ikisi de uzun uzun kapının girişine baktı. "Bunu ikimiz de gördük, değil mi?" dedi Chuck.

"İnsanları deneylik domuz gibi kullanıyorlar," dedi Teddy. "Bu seni rahatsız etmiyor mu?"

"Dehşete düşürüyor Teddy. Ama bunu nereden biliyorsun? Buraya bilgi toplamak için gönderildiğini söylüyorsun. Kim gönderdi?"

"Cawley'le ilk görüşmemizde, bir senatörü sorduğunu hatırlıyor musun?"

"Senatör Hurly. Demokrat Partili. New Hampshire'den. Ruh sağlığı konularında kullanılan kamu fonları için kurulmuş alt komiteyi yönetiyor. Burada büyük miktarda paranın hortumlandığını gördü ve bundan hoşlanmadı. Araştırmam sonucunda, karşıma George Noyce isimli biri çıktı. Noyce burada kalmış. C Koğuşu'nda. Attleboro'da bir bara girip insanları bıçaklamaya başlamış. Bu sırada iki hafta izinliymiş. Hapiste, C Koğuşu'ndaki ejderhalardan bahsetmeye başlamış. Avukatı, akli dengesinin yerinde olmadığını beyan etmek istemiş. Ama Noyce avukatını kovmuş, hakim önüne çıkmış, suçunu kabul etmiş, bir hapisaneye gönderilmek istemiş, herhangi birine. Ama hastaneye değil. Onu bir yıl kadar hapiste tutmuşlar. Ama adamın hafızası geri gelmiş ve sonuç olarak Ashecliffe hakkında hikâyeler anlatmıştı. Hikayeler kulağa çılgınca geliyor ama Senatör Hurly bunların herkesin zannettiği kadar çılgınca olmayabileceğini düşünüyor."

Chuck taş blok üzerine oturdu ve bir sigara yaktı, Teddy'nin anlattıklarını düşünürken sigarasından içti.

"Senatör seni nereden buldu ve sen Noyce'u bulmayı nasıl basardın?"

Teddy bir an dışarıda ışıkların patlayarak şelale gibi döküldüğünü gördüğünü sandı.

"İşin aslı, tam tersi oldu. Noyce beni, ben de Senatör Hurly'yi buldum. Renton Hapishanesi Müdürü Bobby Faris bir sabah beni arayarak hala Ashecliffe'le ilgilenip ilgilenmediğimi sordu. Tabii ki, dedim. O da Dedham'daki bu suçlunun Ashecliffe hakkında bir şeyler gevelediğini söyledi. Böylece, Noyce'la konuşmak için birkaç defa Dedham'a gittim. Noyce okuldayken bir yıl kadar sınav dönemi gerginliği yaşadığını söylüyor. Bir öğretmene bağırması, öğrenci yurdundaki bir pencereye yumruğunu geçirmiş. Bir hocası, psikoloji bölümünden biriyle konuşmasını önermiş. Sonrası bildiğin gibi. Bir miktar cep harçlığı için bir teste katılmayı kabul etmiş. Bir yıl sonra, sokak köşelerinde abuk sabuk konuşan, nesnelere gören bir şizofreni hastası olarak okuldan atılmış."

"Ve sonra bu çocuk normale dönmeye başlamış..."

Teddy fırtınanın içinden yine ışıkları gördü ve kapıya yaklaştı, dikkatle dışarıyı inceledi.

Şimşek miydi? *Mümkün*, diye düşündü ama böyle bir şeyi daha önce hiç görmemişti.

"Gayet normal bir insana dönüşüyor. Belki 'öfke yönetimi' gibi birtakım sorunları varmış ama genelde gayet akli başındaymış. Bir yıl sonra aklını kaçırmış. Bir gün Park Bulvarı'nda bir adam görmüş ve onu psikoloji bölümünden biriyle konuşmasını tavsiye eden hocası sanmış. Uzun lafın kisası, Noyce adamı fena halde benzetmiş. Ashecliffe'e gönderilmiş. A Koğuşu'na. Ama orada uzun süre kalmamış. O zamanlar oldukça azılı biri olduğu için onu C Koğuşu'na nakletmişler. Halüsinojenleri dayamışlar, geri çekilip ejderhaların ortaya çıkıp onu yemesini izlemişler. Adam delirmiş. Sanırım beklediklerinden de fazla delirmiş çünkü onu sakinleştirebilmek için ameliyat etmek zorunda kalmışlar."

"Ameliyat mı?"

Teddy başıyla onayladı. "Transorbital lobotomi. Eğlenceli şeyler bunlar Chuck. Seni elektroşokla zımbalıyorlar ve bir buz kırıcısıyla gözüne giriyorlar, anladın mı? Şaka yapmıyorum. Anestezi falan yok. Aletlerini beyninin orasına burasına sokuyorlar ve birkaç sinir ucunu beyninden ayırıyorlar. Hepsi bu, her şey bitiyor. Gayet basit."

"Nuremberg Yasası'na göre..."

"Bilimsel çıkarlar için insanlar üzerinde deney yapmak yasaktır, evet. Nuremberg Yasası'na dayanarak bir suçlamada bulunabileceğimizi düşünüyordum. Senatör de öyle. Ama hayır. Deneyler, hastanın rahatsızlığını geçirmeye yönelikse deneye izin var. Yani bir doktor, Hey, biz sadece bu zavallı adama yardım etmeye çalışıyoruz, eğer bu ilaçlar şizofreniye sebep oluyorsa, şu ilaçlar da onu durdurabilir, derse suçsuz bulunur."

"Bekle bir dakika, bekle," dedi Chuck. "Bu Noyce denen adam trans... Ne ameliyatı geçirmişti?"

"Transorbital lobotomi."

"Peki, Ortaçağ yöntemleriyle bile olsa, amaç adamı sakinleştirmek, değil mi? Nasıl oluyor da ameliyattan sonra Noyce birine saldırebiliyor?"

"Belli ki ameliyat işe yaramamış."

"Bu alışılmış bir şey mi?"

Teddy kafasını karıştıran ışıkları bir kere daha gördü. Bu defa bu ışıklarla birlikte kulağına bir motor sesinin çalındığına emindi.

"Komiser!" Ses rüzgârda cılız çıkıyordu ama bunu her ikisi de duydu.

Chuck bacaklarını, taş bloğun bittiği yerin üzerinden aşırđı, aşağıya atlayıp kapı aralığında duran Teddy'nin yanına gitti. Artık mezarlığın uzak ucundaki farları görebiliyorlardı. Sonra megafonla yapılan anonsu duyular:

"Komiser! Oradaysanız, lütfen işaret verin. Ben Müdür Yardımcısı McPherson. Komiser!"

"Buna ne dersin? Bizi buldular," dedi Teddy.

"Burası bir ada patron. Bizi bulmaları doğal."

Teddy, Chuck'a baktı ve onu başıyla onayladı. Tanıştıklarından beri ilk kez, Chuck'ın gözlerindeki korkuyu görebiliyordu. Chuck korkuyu bastırmak istercesine çenesini sıkıyordu.

"Her şey yoluna girecek ortak."

"Komiser! Orada mısınız?"

"Emin değilim," dedi Chuck.

"Ben eminim," dedi Teddy emin olmamasına rağmen. "Bana güven. Bu lanet olası yerden gideceğiz. Hiç şüphen olmasın Chuck."

Kapı girişinden mezarlığa çıktılar. Rüzgar, bir grup defans oyuncusu gibi vücutlarına vuruyordu ama Teddy ve Chuck kollarını kenetleyerek ve omuzlarından destek alarak güçlkle de olsa ayakta kalmayı başardı.

X

"Delirdiniz mi siz?"

McPherson bağıyordu, bu sırada cip de mezarlığın batı kıyısı boyunca uzanan patikadan hızla aşağıya doğru iniyordu.

Şoförün yanında, ön koltukta oturan McPherson kıpkırmızı gözlerle onlara baktı. Taşralı Teksas çekiciliğinin tüm izleri fırtınada silinip gitmişti. McPherson şoförü onlarla tanıştırmamıştı. Yağmurluğunun başlığı altından Teddy'nin tüm görebildiği, şoförün sıksa yüzü ve sivri çeneli bir gence benzediği gibi. Buna karşın cipi bir profesyonel gibi kullanıyor, fundalıkların ve fırtınanın havaya savurduğu bin türlü şeyin arasından, sanki güneşli bir havada gider gibi hızla ilerliyordu.

"Tropik fırtına kasırgaya dönecek diyorlar. Rüzgar saatte ortalama yüz altmış kilometre hızla geliyor. Geceyarısı, iki yüz kırk kilometreye ulaşmasını bekleniyor. Ve siz buna aldırmadan etrafta dolanıp duruyorsunuz!"

"Fırtınanın kasırgaya dönüşeceğini nereden biliyorsunuz?" diye sordu Teddy.

"Haberleşme operatöründen Komiser. Bir-iki saat içinde bunu da kaybedeceğimizi sanıyoruz."

"Tabii, kaybedersiniz şüphesiz," dedi Teddy.

"Bizim şu anda tesisi güçlendiriyor olmamız gerekiyordu ama bu zamanı sizi aramakla geçirdik." Koltuğunun arkasına eliyle vurdu, söyleyeceğini söylemiş olmanın verdiği rahatlıkla önüne döndü.

Cip bir tümseğin üzerinden zıpladı ve Teddy bir an için sadece gökyüzünü gördü, tekerleklerin altında hiçbir şey hissetmedi. Sonra lastikler pisliğe bulaştı, dik olarak alçalan keskin bir virajda fırl fırl döndüler. Teddy'nin sol tarafında okyanus vardı. Su, beyaz ve tamamen tomurcuklanmış mantar bulutları gibi, patlamalarla çalkalanıyordu.

Ardından cip bir dizi yükseltiyi aşır hızla ağaçlığa daldı. Teddy ve Chuck şiddetle birbirine çarparken sıkıca koltuğa yapışmışlardı. Ağaçlar arkada kaldı. Ortalama bin metrekarelik ağaç yongaları ve iğneli çamlardan oluşan alanı kesen kestirme yolu geçtikten sonra, Cawley'in kaldığı binanın arkasına çıktılar. Şoför birinci vitese taktı ve ana kapıya doğru gazladı.

"Sonra Doktor Cawley'i göreceksiniz," dedi McPherson arkasını dönerek. "Sizinle konuşmak için sabırsızlanıyor."

"Umarım Seattle'daki annemi veli toplantısına çağırılmaz," dedi Chuck.

Personel yatahanesinin bodrumunda duş aldılar. Hastabakıcıların deposundan onlara kuru giysiler verildi, ıslak giysileriye çamaşırhaneye gönderildi. Chuck tuvalette saçlarını geriye doğru tararken beyaz tişörtüne ve beyaz pantolonuna baktı. "Şarap listesini görmek ister misiniz?" diye sordu. "Bu akşamki özel yemeğimiz, Wellington bifteği. Çok lezzetlidir."

Trey Washington başını tuvaletten içeri uzattı, Teddy'yle Chuck'ın yeni elbiselerine bakarken gülmesini bastırmaya çalışıyor gibiydi. "Sizi Doktor Cawley'e ben götüreceğim," dedi.

"Başımız belada mı?"

"Evet, sanırım biraz belada."

"BEYLER SİZİ GÖRMEK GÜZEL," dedi Cawley oda kapısında göründüklerinde.

Cawley bağışlayıcı bir tavır takınmıştı. Gözleri parlıyordu. Teddy ve Chuck, Trey'i kapıda bırakıp hastanenin en üst katındaki yönetim kurulu odasına girdi.

Oda kimi laboratuvar önlüklü kimi takım elbiseli doktorlarla doluydu. Herkes yeşil gölgelikli lambaların, tütmeğe olan sigara ve puroların durduğu koyu renk kültablalarının bulunduğu uzun bir masanın etrafına oturmuştu. Tek pipo, masanın en ucunda oturan Naehring'e aitti.

"Hekim arkadaşlar, bunlar daha önce de görüştüğümüz Federaller. Komiser Daniels ve Komiser Aule."

"Giysileriniz nerede?" dedi biri.

"Güzel soru," dedi bu durumla eğlendiği açıkça belli olan Cawley.

"Dışarıdaydık," dedi Teddy.

"Orada mı?" Doktor yüksek pencereleri işaret etti. Pencereler kalın bantlarla çaprazlamasına kapatılmıştı. Sızan hava nedeniyle bantlar hafifçe soluk alıp veriyor gibiydi. Yağmurun parmak uçları pencerelerde davul çalıyor ve bina rüzgârın etkisi altında gıcırdayıyordu.

"Korkarım öyle," dedi Chuck.

"Birer sandalye çekebilerseniz beyler," dedi Naehring. "Biz de bitiriyorduk."

Masanın sonunda iki sandalye buldular.

"John," dedi Naehring, Cawley'e. "Bu konuda bir fikir birliğine varmamız gerek."

"Benim ne düşündüğümü biliyorsun."

"Hepimiz buna saygı duyuyoruz sanırım ama eğer nöroleptikler, serotonin dengesizliğinde gereken azalmayı sağlıyorsa, o zaman fazla seçeneğimiz olduğunu düşünmüyorum. Araştırmaya devam etmemiz gerekiyor. İlk test hastası, bütün kriterlere uyan Doris Walsh. Ben burada bir problem görmüyorum."

"Ben sadece bedeli konusunda endişeliyim."

"Ameliyata göre çok daha ucuz ve sen de bunu biliyorsun."

"Ben bedel derken, basal ganglia ve serebral korteks üzerindeki hasar riskinden bahsediyorum. Avrupa'da daha önceleri yapılan, şu uyuma hastalığı ve felcin neden olduğu rahatsızlıklara benzer nörolojik bozulma riskini ispatlayan çalışmalardan söz ediyorum."

Naehring bir el hareketiyle bu itirazı geçiştirdi. "Doktor Brotigan'ın talebini olumlu karşılamaktan yana olanlar lütfen elini kaldırsın."

Cawley ve başka bir doktor dışında masadaki herkes elini havaya kaldırdı.

"Fikir birliğine varıldı diyebiliriz," dedi Naehring. "Yönetim Kuruluna, Doktor Brotigan'ın araştırmasını finanse etmeleri için dilekçe vereceğiz."

Genç bir adam olan Brotigan masadaki herkese başıyla teşekkür etti. Fenerbalığı çeneli, yumuşak yanaklı, tam bir Amerikalıydı. Teddy onun dikkat edilmesi gereken biri olduğunu düşündü. Ailesinin isteklerini aşırı bir uysallıkla yerine getiren birine benziyordu.

"Peki o zaman," dedi Naehring masadaki Teddy ve Chuck'a bakarak. Önündeki dosyayı kapattı. "Nasıl gidiyor Komiser?"

Cawley yerinden kalktı ve kendine bir fincan kahve aldı. "Mozolede olduğunuza dair bir söylenti var."

Masadan hafif kıkırdamalar geldi, doktorlar gülmelerini saklamak için yumruklarını ağızlarına doğru kaldırdı.

"Kasırga bitene kadar oturmak için daha iyi bir yer biliyor musunuz?" diye sordu Chuck.

"Burası. Tercihen bodrum katı."

"Rüzgar saatte iki yüz kırk kilometre hızla esecek diye duyduk."

Cawley sırtı odaya dönük halde başıyla onayladı. "Bu sabah Newport, Rhode Island'daki evlerin yüzde otuzu yok olmuş."

"Umarım Vanderbilt'teki evlere bir şey olmamıştır," dedi Chuck.

Cawley koltuğuna oturdu. "Bu öğleden sonra Provincetown ve Truro'yu vurmuş. Hiç kimse durumun ne kadar kötü olduğunu bilmiyor çünkü yollar kapalı, telsiz haberleşmesi de öyle. Ama anlaşılan bize doğru geliyor."

"Son otuz yılda Batı sahilini vuran en kötü fırtına," dedi doktorlardan biri.

"Havayı saf statik elektriğe çeviriyor," dedi Cawley. "Bu yüzden dün gece telefon santrali haptı yuttu. Telsiz haberleşmesi de en iyi durumda bile şöyle böyle. Eğer bizi doğrudan vurursa, nasıl ayakta kalacağımızı bilmiyorum."

"Bu yüzden Mavi Bölge'deki bütün hastaların kelepçelenmesi gerektiği konusundaki ısrarımı sürdürüyorum."

"Mavi Bölge mi?" dedi Teddy.

"C Koğuşu," dedi Cawley. "Oradakiler, bu kurum ve daha geniş kapsamlı olarak toplumun

geneli için tehlikeli hastalar." Naehring'e döndü. "Yapamayız. Eğer burayı su basarsa boğulurlar. Bunu biliyorsun."

"Boğulmaları için çok fazla su baskını olması gerekiyor."

"Okyanusun ortasındayız. Kasırga saatte iki yüz kırk kilometre hızla bize vurmak üzere. 'Çok fazla su baskını' olması yüksek bir ihtimal. Nöbetçileri iki katına çıkaralım. Mavi Bölge'deki tüm hastaları zaten gözetim altında tutuyoruz. İstisnasız hepsini. Ama onları yataklarına bağlayamayız. Tanrı aşkına, onlar zaten hücrelere kilitli durumda. Bu çok fazla olur."

"Bu bir kumar John." Masanın ortasında oturan, kahverengi saçlı bir adam, çok alçak bir sesle söylemişti bunu. Teddy'yle Chuck odaya ilk girdiklerinde yapılan oylamada, Cawley'le birlikte çekimser oy kullanan tek kişi oydu. Bir tükenmezkalemi sürekli açıp kapatıyordu, bakışları masanın üzerine sabitlenmişti ama Teddy sesinin tonundan adamın Cawley'in arkadaşı olduğunu çıkardı.

"Bu gerçek bir kumar. Farz et ki elektrikler gitti, ne olacak?"

"Yedek bir jeneratör var."

"O da bozulursa? Hücrelerin kapısı açılacak."

"Burası bir ada," dedi Cawley. "Nereye gidecekler ki? Bir tekne bulmaları, Boston'a kadar tabanları yağlamaları ve ortalığın altını üstüne getirmeleri mümkün değil. Eğer kelepçelenirlerse ve tesisi su basarsa hepsi ölecek beyler. Yirmi dört kişi. Tanrı korusun, eğer bu kuruma herhangi bir şey olursa? Ya diğer kırk iki kişi? Tanrı aşkına, bu vicdan azabıyla yaşayabilir misiniz? Ben yaşayamam."

Cawley masada oturanlara tek tek baktı. Teddy adamda daha önce belli belirsiz sezindiği merhamet duygusunu hissetti aniden. Cawley'in bu toplantıya girmelerine neden izin verdiğine dair hiçbir fikri yoktu ama onun bu odanın içinde fazla arkadaşı olmadığını düşünmeye başlıyordu.

"Doktor, sözünüzü kesmek istemem ama bir şey söyleyebilir miyim?"

"Sorun değil Komiser. Sizi buraya biz getirdik."

Teddy neredeyse Şaka yapıyorsunuz, değil mi? diye soracaktı.

"Bu sabah Rachel Solando'nun şifresinden bahsederken..."

"Herkes Komiser'in neden bahsettiğini biliyor değil mi?"

"4 Yasası" dedi Brotigan gülümseyerek. Bu gülümseme Teddy'nin içinde, eline bir kerpeten alıp adamın dişlerini sökme isteği doğurdu. "Buna bayıldım," dedi adam.

"Bu sabah konuştuğumuzda son ipucu hakkında hiç varsayımım yok demiştiniz."

"Altmış yedi kim meselesi mi?" dedi Naehring. "Ne olmuş?"

"Evet, o mesele," dedi Teddy. Sandalyesinde arkaya yaslandı, bekledi.

Herkesin masanın ucuna, kendisine doğru şaşkın şaşkın baktığını fark etti.

"Altmış yedinin ne anlama geldiğini gerçekten bilmiyorsunuz, öyle mi?" dedi.

"Neyi Komiser?" diye sordu Cawley'in arkadaşı. Teddy adamın laboratuvar gömleğine baktı, adının Miller olduğunu gördü. "Burada altmış altı hastanız var."

Herkes palyaçonun bir sonraki numarasını bekleyen doğum günü çocukları gibi dönüp dikkatle ona baktı.

"A ve B'de toplam kırk iki hasta var. Yirmi dört hasta da C Koğuşu'nda. Bu da altmış altı eder."

Teddy birkaç kişinin söylemek istediği şeyi anlamaya başladığını görebiliyordu ama çoğunluk hala şaşkın şaşkın bakıyordu.

"Burada altmış altı hasta var," dedi Teddy. "Altmış yedi kim? sorusunun cevabı, buradaki altmış yedinci hastanın varlığına işaret ediyor."

Bir sessizlik oldu. Birkaç doktor birbirine baktı. "Anlamıyorum," dedi Naehring sonunda.

"Anlamayacak ne var? Rachel Solando'ya göre burada altmış yedi hasta var."

"Ama yok," dedi Cawley ellerini önündeki masaya dayayarak. "Komiser, bu harika bir çıkarım. Eğer doğru olsaydı, şifreyi gerçekten çözecekti. Ama ikiyle ikiyi toplayıp beşe ulaşmaz. Adada sadece altmış altı hasta varsa, o zaman altmış yediyi işaret eden sorunun bir mantığı yok. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

"Hayır," dedi Teddy sesindeki sakinliği koruyarak. "Bu konuda sizinle aynı fikirde değilim."

Cawley sanki en basit sözcükleri bulup çıkarmak istercesine, tekrar konuşmadan önce sözlerini dikkatle seçmeye çalışıyormuş gibi göründü. "Eğer kasırga devam etmeseydi, bu sabah iki yeni hasta daha alacaktık. Bu da toplamımızı altmış sekiz yapacaktı. Eğer bir hasta, Tanrı korusun, dün gece uykusunda ölseydi, toplamımız altmış beş olacaktı. Toplam sayı, bir sürü değişkene göre günden güne, aydan aya değişebilir."

"Ama Bayan Solando'nun şifresini yazdığı gün itibariyle..."

"O da dahil altmış altı kişi vardı. Bu konuda haklısınız Komiser. Ama altmış yediden hala bir eksik var, değil mi? Kare bir deliğe yuvarlak bir cisim sokmaya çalışıyorsunuz."

"Ama Rachel Solando böyle düşünüyordu."

"Bunu anlıyorum, evet. Ama düşüncesi mantıksız. Burada altmış yedi hasta yok."

"Ortağımla benim hasta dosyalarına bakmamıza izin verir misiniz?"

"Kesinlikle hayır," dedi Neahring, "Bunu yapamayız Komiser, üzgünüm."

Teddy bir an için başını eğdi, aptal beyaz tişörtüne ve ona uyumlu pantolonuna baktı. Gazoz satıcılarına benziyordu. Oysa muhtemelen şu anda otoriter bir görünümü vardı. Belki de bu sert tavır yerine oradakilere teker teker dondurma ikram ederek adamları yumuşatmalıydı.

"Personel dosyalarına ulaşamıyoruz. Hasta dosyalarına ulaşamıyoruz. Peki kayıp hastanızı nasıl bulacağız beyler?"

Naehring sandalyesinde geriye yaslandı, başını kaldırdı.

Cawley'in kolu uyuşmuş, dudaklarındaki sigaranın yarısı yanmıştı.

Birkaç doktor birbiriyle fısıldaştı. Teddy, Chuck'a baktı.

"Bana bakma," diye fısıldadı Chuck. "Kafam karmakarışık."

"Müdür size söylemedi mi?" diye sordu Cawley. "Hayır, bizi getiren McPherson'dı."

"Ah," dedi Cawley. "Tanrım!"

"Ne?"

Cawley'in iri gözleri çevresindeki diğer doktorların üzerinde dolaştı.

"Ne?" diye tekrar sordu Teddy.

Cawley içini çekti, masanın ucundan onlara baktı.

"Onu bulduk."

"Kimi?"

Cawley başıyla onayladı, sigarasından bir firt çekti. "Rachel Solando'yu. Bu öğleden sonra onu bulduk. O burada beyler. Şu kapının arkasında, alt salonda."

Teddy'yle Chuck omuzlarının üzerinden gayriihtiyari kapıya baktı.

"Artık dinlenebilirsiniz beyler. Soruşturma kapanmıştır."

XI

Cawley ve Naehring, hastanenin ana koğuşuna giden siyah-beyaz fayanslı koridor boyunca bir dizi çift kanatlı kapıdan geçerek Teddy'yle Chuck'a kılavuzluk etti. Sol taraflarındaki hemşire odasını geçip sağa dönerek uzun floresan ampullerin ve tavandaki çengellere asılı U şeklindeki kornişlerin bulunduğu geniş bir odaya girdiler. Rachel oradaydı. Boyu dizlerine kadar inen soluk yeşil bir önlük giymiş, bir yatağın üzerinde oturuyordu. Koyu renk saçları yeni yıkanmış, alnından geriye doğru taranmıştı.

"Rachel," dedi Cawley. "Birkaç arkadaşıyla birlikte sana şöyle bir uğrayalım dedik. Umarım rahatsız olmazsın."

Kadın kalçalarının altındaki önlüğün kenarlarını düzeltip beklenti içindeki bir çocuk gibi Teddy'yle Chuck'a baktı. Yüzünde hiçbir işaret yoktu.

Teni kumtaşı rengindeydi. Yüzü, kolları ve bacakları lekesizdi; çıplak ayakla kaçmıştı ve cildi çiziksizdi. Çalılara, dikenlere ya da kayalara değmemişti.

"Size nasıl yardım edebilirim?" diye sordu Teddy'ye dönerek. "Bayan Solando, biz buraya..."

"Bir şey satmaya mı geldiniz? Umarım bir şey satmak için gelmemişsinizdir. Kabalık etmek istemem ama bütün kararları kocam verir."

"Hayır hanımefendi, buraya herhangi bir şey satmaya gelmedik."

"İyi o zaman. Sizin için ne yapabilirim?"

"Dün nerede olduğunuzu söyleyebilir misiniz?"

"Buradaydım, evimde," dedi Rachel. "Kim bu adamlar?" diye sordu Cawley'e bakarak.

"Polis memurları, Rachel," dedi Cawley. "Jim'e bir şey mi oldu?"

"Hayır," dedi Cawley. "Hayır, hayır. Jim iyi."

"Yoksa çocuklar mı?" Etrafına bakındı. "Hemen dışarıda, bahçedeler. Yaramazlık yapmadılar değil mi?"

"Hayır Bayan Solando," dedi Teddy. "Çocuklarınızın başı dertte değil. Kocanız da iyi." Cawley'in bakışlarını yakaladı ve Cawley de onu onaylarcasına başını salladı.

"Biz sadece, şey, bu bölgede ünlü bir provokatörün gezindiğini duyduk. Sizin sokağınızda komünist broşürler dağıtırken görülmüş."

"Ah, Tanrım. Çocuklara mı?"

"Bildiğimiz kadarıyla çocuklara değil."

"Ama bu mahallede, öyle mi? Bu caddede?"

"Korkarım ki öyle hanımefendi. Dün bize nerede bulunduğunuzu söyleyebilirsiniz, biz de sizin aranan adamla karşılaşmış olduğunuzu anlayabiliriz."

"Beni komünist olmakla mı suçluyorsunuz?"

Kadın sırrını yastıklara dayadı ve çarşafı avcunda sıkarak kırıştırdı.

'Çukuru kazdın, şimdi de çukurdan çık bakalım' der gibi bir baktı Cawley, Teddy'ye.

"Komünist mi? Siz mi? Aklı başında biri bunu nasıl söyler? Siz Betty Grable kadar Amerikalısınız. Ancak bir kör bunu fark etmeyebilir."

Kadın, elini çarşaftan çekerek dizini ovaladı. "Ama ben Bette Grable'a benzemiyorum."

"Sadece açıkça görülen yurtseverliğiniz bakımından ona benziyorsunuz. Aslında siz daha çok Teresa Wright'ı andırıyorsunuz hanımefendi. Joseph Cotten'la birlikte oynadıkları neydi... On, on iki yıl önce?"

"Şüphenin Gölgesi. Onu duymuştum," dedi kadın. Duyarlı ve nazik bir tavırla gülümsedi. "Jim o savaşta çarpıştı. Eve döndü ve dünyanın artık özgürleştiğini, çünkü Amerikalıların bunun için savaştığını ve bütün dünyanın Amerikalıların seçtiği yolun tek ve en doğru yol olduğunu gördüğünü söyledi."

"Haklısınız," dedi Teddy. "Ben de o savaşta çarpıştım."

"Jim'imi tanıyor musunuz?"

"Korkarım hayır. Eminim iyi biridir. Orduda mıydı?"

"Denizciydi," dedi kadın yüzünü buruşturarak.

"Bayan Solando," diye tekrar denedi Teddy. "Bu provokatörün dün yaptığı her hareketi bilmemiz çok önemli. Şimdi, siz onu görmemiş olabilirsiniz. Sinsi biridir. Bu yüzden sizin ne yaptığınızı bilmemiz gerekiyor, böylece edindiğimiz tüm bilgileri karşılaştırarak sizin ona herhangi bir şekilde rastlayıp rastlamadığınızı anlayabiliriz."

"Geceleyin karşılaşan gemiler gibi mi?"

"Tam anlamıyla öyle. Beni anladınız değil mi?"

"Ah, anladım." Yatakta doğrulup bacaklarını altına aldı, Teddy kadının mide ve kasiğindeki hareketi görüyordu.

"O zaman, bana gününüzün nasıl geçtiğini anlatabilirsiniz," dedi kadına.

"Pekala, bir bakalım. Jim'e ve çocuklara kahvaltı hazırladım, Jim'in öğle yemeğini paketledim ve Jim gitti. Sonra çocukları okula gönderdim ve uzun bir süre gölde yüzdüm."

"Bunu çok sık yapar mısınız?"

Kadın sanki Teddy kendisine kur yapmış gibi ona doğru eğilip gülerek "Hayır," dedi. "Ben,

bilmiyorum, kendimi biraz acayip hissediyordum. Bilirsiniz işte. Siz de kendinizi acayip hisseder misiniz?"

"Elbette."

"İşte, öyle hissediyordum. Sonra bütün giysilerimi çıkardım, kol ve bacaklarım kütüğe dönene kadar gölde yüzdüm, o kadar ağırlaşmışlardı ki... Ve sudan çıktım, kurulandım, giysilerimi giyip sahilde uzun bir yürüyüş yaptım. Gölde taş sektirdim, birkaç küçük kumdan kale yaptım. Küçük kaleler."

"Kaç tane kale yaptığınızı hatırlıyor musunuz?" diye sordu Teddy. Cawley'in bakışları ona dikilmişti.

Kadın bunun üzerine gözlerini tavana dikerek düşündü, "Hatırlıyorum," dedi sonunda.

"Kaç tane?" Un uç.

"Oldukça çok."

"Bazıları çok küçüktü," dedi kadın. "Çay fincanı kadardı."

"Sonra ne yaptınız?"

"Seni düşündüm," dedi kadın.

Teddy, yatağın diğer ucundaki Naehring'in Cawley'e baktığını gördü. Teddy, Naehring'le göz göze geldi. Naehring ellerini havaya kaldırdı, herkes gibi o da şaşkındı.

"Neden beni düşündünüz?" diye sordu Teddy.

Kadının gülüşü neredeyse tümüyle kenetlenmiş beyaz dişlerini ve dişleri arasına sıkışmış kırmızı dilinin ucunu ortaya çıkardı. "Çünkü sen benim Jim'imisin sersem. Askerimsin." Dizleri üzerine kalktı ve uzanarak Teddy'nin elini tutup okşadı. "Ne kadar sert. Nasırlarına bayılıyorum. Onların tenime değmesine bayılıyorum. Seni çok özledim Jim. Hiç evde değilsin."

"Çok çalışıyorum," dedi Teddy.

"Otur," dedi kadın Teddy'nin koluna asılarak.

Cawley, Teddy'yi bakışlarıyla dürtüyor ve ona yatağa oturmasını işaret ediyordu. Teddy kadının yanına oturdu. Gözlerinde beliren haykırışın sebebi her neyse, en azından bir süreliğine uçup gitmişti ve şu anda kadının güzelliğinin farkına varmamak imkansızdı. Berrak bir görünüşü vardı. Su gibi şeffaf bir bakışla parlayan koyu renk gözler, kol ve bacaklarını havada süzülüyormuş gibi gösteren ağır hareketler... Dolgun dudaklar.

"Çok çalışıyorsun," dedi ve parmaklarını kravatındaki düğümü gevşetiyormuş gibi Teddy'nin boğazının altına doğru kaydırıldı.

"Eve domuz pastırması getirmeliyim," dedi Teddy.

"Ah, biz iyiyiz," dedi kadın. Teddy onun soluğunu boynunda hissedebiliyordu. "Evde her

şeyden yeteri kadar var."

"Şimdilik," dedi Teddy. "Ben geleceği düşünüyorum."

"Yarını düşünme," dedi Rachel. "Babamın ne dediğini hatırlıyor musun?"

"Hayır, unuttum."

Kadın parmaklarını Teddy'nin şakalarında gezdirerek saçlarını okşadı. "Gelecek taksite bağladığımız bir şeydir, derdi. Bense peşin ödüyorum."

Yavaşça kıkırdadı ve öyle yakına eğildi ki Teddy onun göğüslerini omzunun arkasında hissetti. "Hayır bebeğim, bugünü yaşamamız gerek. Burada ve şimdi."

Bu, Dolores'in hep söylediği bir şeydi. Kadının dudakları ve saçları Dolores'inkilere çok benziyordu ve eğer yüzü biraz daha yakında olsa, Teddy onun yerine Dolores'le konuştuğunu sanabilirdi. Dahası, bu kadın da şu anda, tıpkı Dolores gibi, huzursuz bir şehvete kapılmıştı.

Ona ne sorması gerektiğini hatırlamaya çalıştı. Onu tekrar konuya döndürmesi gerektiğini biliyordu. Dün ne yaptığını ona anlattırmalıydı; işte buydu, sahilde yürüdükten ve kumdan kaleler yaptıktan sonra ne olduğunu söyletmeliydi.

"Gölde yürüdükten sonra ne yaptın?" diye sordu Teddy.

"Ne yaptığımı biliyorsun."

"Hayır, bilmiyorum."

"Söylememi mi istiyorsun? İstedığın bu mu?"

Kadın yüzünü Teddy'nin yüzüne iyice yaklaştırdı. Koyu renk gözlerini gözlerine dikmiş Teddy'ye bakıyordu, soluğu Teddy'nin ağızına doğru yükseldi.

"Hatırlamıyor musun?"

"Hatırlamıyorum."

"Yalancısın."

"Hayır, ciddiylim."

"Değilsin. Eğer bunu unuttuysan James Solando, başın dertte demektir."

"O zaman söyle," diye fısıldadı Teddy. "Sadece duymak mı istiyorsun?"

"Sadece duymak istiyorum."

Kadın avcuyla Teddy'nin yanağıyla çenesini okşadı ve az öncekinden daha boğuk bir sesle "Gölden döndüğümde hala ıslaktım ve sen beni dudaklarınla kuruttun," dedi.

Teddy ellerini kadının yüzüne koyarak kendisine daha fazla yaklaşmasını engelledi. Parmaklarıyla kadının şakaklarına dokundu, saçlarındaki nemi hissedebiliyordu, gözlerine bakıp "Dün başka neler yaptığını bana anlatır mısınız?" diye fısıldadı. Kadının su berraklığındaki gözlerinde bir şeylerin çarpıştığını görüyordu. Bunun korku olduğuna emindi.

Daha sonra bu korku üst dudağına ve kaşlarının arasına yayıldı. Kadının vücudu şimdi tir tir titriyordu.

Teddy'nin yüzüne dikkatle baktı. Gözleri gittikçe büyüyor ve yuvalarından fırlayacak gibi kıpırdanıyordu.

"Seni gömdüm," dedi Teddy'ye.

"Hayır, işte buradayım."

"Seni gömdüm. Boş bir tabutun içine koyup gömdüm, çünkü vücudun Kuzey Atlantik boyunca rüzgârla sürüklenmişti. Künyeni gömdüm, çünkü tek bulabildikleri oydu. Vücudun, güzel vücudun yanmış ve köpekbalıkları tarafından yenmişti."

"Rachel," dedi Cawley.

"Izgara et gibi," dedi kadın.

"Hayır," dedi Teddy.

"Et gibi kavrulmuş yanmış."

"Hayır, o ben değilim."

"Jim'i öldürdüler. Jim'im öldü. O zaman, sen kimsin lanet olası?"

Teddy'nin elinden sıyrıldı ve emekleyerek yatağın diğer ucuna gitti. Sonra dönüp ona baktı.

Teddy'yi işaret ederek "Kim bu Tanrı'nın cezası?" dedi ve ona doğru tükürdü.

Teddy kıpırdımadı. Kadının gözlerini bir dalga gibi dolduran öfkeye bakakaldı.

"Beni becereceksin değil mi denizci? İsteddiğin bu mu? Çocuklarım avluda oynarken aletini içime sokacaksın. Planın bu muydu?"

Defol buradan! Beni duyuyor musun? Defol buradan!" Teddy'ye doğru atıldı, bir elini havaya kaldırdığı sırada Teddy yataktan kalktı, omuzlarından sarkan kalın deri kayışlarla iki hastabakıcı Rachel'ı kollarının altından yakalayıp yatağa götürdü.

Şimdi Teddy de titriyordu, ter içinde kalmıştı ve Rachel'ın sesi hapishanede çınlıyordu. "Seni tecavüzcü! Seni acımasız tecavüzcü! Kocam gelecek ve gırtlığını kesecek senin! Beni duyuyor musun? Tanrı'nın cezası kafanı koparacak ve kanını içeceğiz! Kanınla yıkanacağız, seni hasta piç kurusu!"

Hastabakıcılardan biri, kadını göğsüne bastırarak zapt etti ve diğeri kocaman elleriyle kadının ayak bileklerini kavradı. Kayışları, yatak parmaklıklarındaki metal yuvalarından geçirerek Rachel'ı göğsünden ve ayak bileklerinden bağladılar. Hastabakıcılar kayışları diğeri taraftaki yuvalardan geçirip gerdi ve kayışların ucundaki tokalar saklayarak kilitlenince ikisi de geri çekildi.

"Rachel," dedi Cawley. Sesi anlayışlı ve babacandı.

"Siz hepiniz tecavüzcüsünüz. Yavrularım nerede? Yavrularım nerede? Yavrularımı bana geri

verin, sizi hasta orospu çocukları! Bana yavrularımı verin!"

Rachel, Teddy'nin omurgasına kurşun gibi saplanan bir çığlık attı ve kayışları öyle zorladı ki yatağın parmaklıkları zangırdadı. Cawley "Sonra gelip sana bakacağız Rachel," dedi.

Kadın, Cawley'e de tükürdü. Teddy tükürüğün zemine çarptığını duydu. Sonra yine çığlık attı, dudağında, büyük ihtimalle ısırıldığı için kan toplanmıştı. Cawley hastabakıcılara döndü ve başını onaylarcasına sallayıp yürümeye başladı, onlar da peşi sıra yola koyuldu. Teddy omzunun üzerinden hala Rachel'a bakıyordu. Rachel kendini kayışlardan kurtarmaya çalışırken Teddy'nin gözlerine baktı. Teddy'ye haykırırken boyun damarları şişmiş, dudakları kan ve tükürükle ıslanmıştı.

Cawley'in ofisinde biri vardı, içeri girer girmez Cawley bara doğru gitti ve sağ tarafa geçtiğinde Teddy onu bir anlığına gözden kaybetti. Beyaz bir tülün ardında kaybolmuş gibiydi. Hayır, şimdi değil. Şimdi olmaz, Tanrı aşkına! diye yalvardı Teddy içinden.

"Onu nerede buldunuz?" diye sordu kendini biraz toparlayarak.

"Eski deniz fenerinin yakınındaki kumsalda. Denizde taş sektiriyordu."

Teddy sonunda Cawley'i yeniden görebildi ama bunun sebebi başını sola eğmesiydi. Başını çevirdiğinde, tül bu defa duvara monte edilmiş rafları ve hemen arkasındaki pencereyi kaplamıştı. Tüm kanıtlara rağmen aksini umarak sağ gözünü ovuşturdu ama hiçbir şey iyi gitmiyordu. Sonra kafasının sol yanı boyunca onu hissetti; saçlarının hemen altından kafasını boydan boya kesen, lavla dolu bir kanyon vardı. Kafasının içindeki bu şeyi Rachel'ın çığlığı sanmıştı ama bu bir çığlıktan fazlasıydı. Bir düzine hançerin sivri ucu kafatasına yavaşça sokuluyormuş gibi patlak veren baş ağrısını hissetti, irkilerek parmaklarını şakağına götürdü.

"Komiser?"

Teddy masanın öteki ucunda oturan ve hayalet gibi bir karaltıya dönüşen Cawley'i görebilmek için başını kaldırdı. "Buyrun?" dedi.

"Ölü gibi solgun görünüyorsunuz." Chuck aniden yanında belirdi. "İyi misin patron?"

"İyiyim," demeyi başardı Teddy. Cawley viski bardağını masaya bıraktığında, av tüfeğinin patlamasına benzer bir ses çıktı. "Oturun," dedi Cawley.

"İyiyim," diyordu Teddy ama kelimeler beyninden diline inen çivili bir merdivenden dökülüyor gibiydi.

Cawley, Teddy'nin önündeki sehpa doğru eğilirken kemikler alev almış bir odun gibi çatırdıyordu. "Migren mi?"

Teddy başını kaldırıp onun karaltısına baktı. Başıyla onaylayacaktı ama bu gibi durumlarda asla başını sallamaması gerektiğini geçmiş deneyimlerinden öğrenmişti. "Evet," diyebildi.

"Şakağınızı ovuşturduğunuzu görünce anladım."

"Ah, evet."

"Çok sık oluyor mu?"

"Yılda yarım..." Teddy'nin ağız kurudu ve diline tükürüğün gelmesi için birkaç saniye bekledi.
"Yarım düzine kadar."

"Şanslısınız," dedi Cawley. "Bir bakıma."

"Nasıl yani?"

"Pek çok migren hastası, demet migren ataklarıyla haftada bir uğraşır." Masaya yaklaşırken vücudundan yine yanan odun sesi çıktı ve Teddy onun camlı dolabı açtığını duydu.

"Peki, siz migrenle ilgili ne biliyorsunuz?" diye sordu Teddy. "Kısmi görüş kaybı, ağız kuruluğu ve başta yanma gibi şeyler mi?"

"Aynen! Yüzyıllarca beyni inceledik ve hiç kimse bunun nereden geldiğine dair bir ipucu bulamadı. Buna inanabiliyor musunuz? Genellikle, çeper lobuna saldırdığını biliyoruz. Kanı pıhtılaştırdığını biliyoruz. Aslında pıhtı çok çok küçük ama beyin gibi hassas bir şeyin içinde meydana geldiği için, siz patlamalar yaşıyorsunuz. Bütün araştırmalara rağmen nedeni ya da uzun vadeli etkileri hakkında pek bir şey bilmiyoruz."

Cawley ona bir bardak su uzattı ve eline iki sarı hap koydu. "Bunlar migrene iyi gelir. Sizi bir-iki saatliğine yere serecek ama kendinize gelince iyileşeceksiniz. Hiçbir ağrı kalmayacak."

Teddy kararsız bir edayla elinde tuttuğu haplara ve bardağa baktı. Gözlerini Cawley'e çevirerek sağlam gözüyle odaklanmaya çalıştı çünkü adamı omuzlarından ve kollarından birdenbire fırlayan, çok beyaz ve çok kuvvetli bir ışık sarmıştı.

Teddy'nin içinde bir ses konuşmaya başladı. *Ne yaparsan yap...*

Tırnaklan başının sol tarafını zorla açıp oraya bir avuç raptiye boşalttı sanki ve Teddy soluk alırken tısladı. "Tanrım, patron."

"İyileşecek Komiser."

Yine o sesi duydu: *Ne yaparsan yap, Teddy...*

Biri raptiye tarlasına çelik bir çubukla vuruyordu ve Teddy midesi bulanırken yaşlar boşalan sağlam gözüne elinin tersini bastırdı. *Teddy, sakın o hapları alma.*

Alevler başının her iki yanını yalayıp yutarken midesi tümüyle aşağıya sarkmış, sağ kalçasına doğru sallanıyordu ve eğer daha kötüye giderse dilini ısıracağından hiç şüphesi yoktu.

Yanan kanyonda bir ileri bir geri koşarak bayrak sallayan ve bölükleri bir araya toplayan o ses:

O kahrolası şeyleri alma, diye inledi.

Teddy başını eğdi ve yere kustu.

"Patron, patron, iyi misin?"

"Vay canına," dedi Cawley. "Seni çok kötü çarptı."

Teddy başını kaldırdı.

Sakın...

Gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. Alma!

Biri kanyona boylu boyunca bir bıçak soktu. O hapları...

Bıçak bir ileri bir geri gitmeye başladı. Alma!

Teddy dişlerini sıktı, midesinin yeniden kabardığını hissetti. Elindeki bardağa odaklanmaya çalışıyordu. Başparmağının üstünde bir tuhaflık hissetti ve migrenin algılarıyla oyun oynadığına karar verdi.

O hapları alma!

Beyninin pembe kıvrımları boyunca bir testere ileri geri hareket ediyordu ve Teddy çığlığını bastırmak için dişlerini sıkarak zorunda kaldı. Kafasının içindeki yangınla birlikte Rachel'in çığlığını duyuyor ve onun gözlerini görüyordu. Başparmaklarıyla Rachel'in şakaklarını okşarken dudaklarında onun soluğunu, ellerinde yüzünü hissetti ve o kahrolası testere başının içinde ileri geri gidip gelmeye devam etti.

O lanet hapları alma!

Avcundaki hapları ağzına attı, hapların içeriye doğru uçtuğunu hissetti ve onları suyla yutarken ilaçların yemek borusundan aşağı kaydığını hissetti. Bardaktaki suyu bir yudumda bitirdi.

"Bana teşekkür edeceksin," dedi Cawley.

Chuck yine yanındaydı ve Teddy'ye bir mendil uzatıyordu. Teddy mendille alnını ve ağzını sildi, sonra onu yere düşürdü.

"Onu ayağa kaldırmama yardım edin Komiser," dedi Cawley, Chuck'a.

Teddy'yi sandalyeden kaldırdılar. Teddy önünde siyah bir kapı gördü.

"Kimseye söylemeyin," dedi Cawley. "Orada, benim bazen şekerleme yaptığım bir oda var. Günde bir defa tabii. Sizi oraya alacağız Komiser ve bu atağı uyuyarak atlatacaksınız. İki saat içinde turp gibi olacaksınız."

Teddy ellerinin iki adamın omuzlarından aşağıya sarktığını gördü. Tuhaf görünüyorlardı. Parmaklarına bakarken bir göz yanılması oldu. Neydi bu lanet olası şey? Teddy tenini kaşımak istiyordu ama Cawley şimdi kapıyı açmıştı ve Teddy parmaklarına bulaşan lekelerle son defa baktı.

Kara lekeler.

Onu karanlık odaya sokarlarken Ayakkabı boyası, diye düşünüyordu. Bu kahrolası ayakkabı

boyası parmaklarıma nereden bulaştı?

XII

Bu, şimdiye kadar gördüğü en kötü rüyaydı. Rüya, Teddy'nin çocukluktan yetişkinliğe dek sayısız kez geçtiği Hull sokaklarında başlamıştı. Teddy önce eski okulunun, sonra sakız ve vanilyalı gazoz aldığı küçük dükkânın, ardından da Dickerson'ların, Pakaski'lerin, Murray'lerin, Boyd'ların, Vernon'ların ve Constantine'lerin evlerinin önünden geçti. Ama hiçbir evde değildi. Hiçbir yerde, hiç kimse yoktu. Kasaba bomboştu. Ve etrafta bir ölüm sessizliği vardı. Teddy okyanusun sesini bile duyamıyordu, oysa Hull'da okyanusun sesini her zaman duyabilirdiniz.

Teddy'nin kasabası korkunç bir haldeydi, herkes buradan gitmişti. Okyanus Bulvarı boyunca uzanan duvarın üzerine oturup boş kumsalı izledi ve bekledi. Ama gelen giden olmadı. Sonunda herkesin öldüğünü anladı. Herkes çok uzun zamandır ölüydü ve çok uzun zamandır burada kimse yaşamıyordu. Teddy hayalet kasabaya yüzyıllar sonra dönen bir hayaletti. Kasabası artık burada değildi. Teddy de burada yaşamıyordu. Artık burası diye bir şey yoktu.

Daha sonra kendini insanlarla, sedyelerle, kırmızı serum torbalarıyla dolu kocaman mermer bir salonda buldu ve birdenbire daha iyi hissetti. Buranın neresi olduğunun önemi yoktu, Teddy yalnız değildi. İki erkek, biri kız üç çocuk önünden geçti. Üçü de hastane önlüğü giymişti ve kız olan çok korkuyordu. Erkek kardeşlerinin elini sıkıca kavramıştı.

"O burada. Bizi bulacak," diyordu.

"Bir tatsızlık yok, değil mi dostum?" diye sordu Andrew Laeddis öne doğru eğilip Teddy'nin sigarasını yakarken.

Laeddis, eğri büğrü vücudu, uzun ve ince suratı, normalden iki kat çıkık çenesi, çarpık dişleri, pembe ve kel kafasıyla insanlığın çirkin bir örneğiydi ama Teddy onu gördüğüne sevinmişti. Salonda tanıdığı tek kişi oydu.

"Eğer mal istiyorsan, bana içki getir," dedi Laeddis. Teddy'ye göz kırpıp sırtına dostça vurduktan sonra bir anda Chuck'a dönüştü ve bu son derece normal göründü.

"Gitmemiz gerek," dedi Chuck. "Burada saat durmadan ilerliyor dostum."

"Kasabam bomboş. Bir kişi bile yok," dedi Teddy.

Ve birden koşmaya başladı çünkü Rachel Solando oradaydı ve elinde bir satırla salonda bir uçtan diğer uca koşarken haykırıyordu. Teddy ona yetişene kadar Rachel üç çocuğunu yakalayıp elindeki satırı onlara doğru savurmaya başlamıştı bile ve Teddy donakalmış, bu görüntüden tuhaf bir biçimde etkilenmişti. Artık yapabileceği hiçbir şey kalmadığını biliyordu, çocuklar ölmüştü.

Rachel, Teddy'ye baktı. Yüzünde ve boynunda kan lekeleri vardı. "Bana yardım et," dedi.

"Nasıl?" dedi Teddy. "Başım belaya girebilir."

"Bana yardım et ve ben de Dolores olayım. Karın olayım. Karın sana geri dönsün."

"Tamam, olur," diyerek ona yardım etti. Üç çocuğu birden kaldırıp arka kapıdan çıkararak aşağıdaki göle götürdüler. Onları suya fırlatmamış, suyun içine yavaşça bırakmışlardı ve çocuklar hemen dibe batmıştı. Ama oğlanlardan biri suyun yüzüne çıktı, çırpınıyordu.

"Sorun değil. Yüzme bilmiyor," dedi Rachel.

Kıyıda durup oğlanın suya batıp çıkışını seyrettiler.

"Sen benim Jim'im olacaksın. Ben de senin Dolores'in. Yeni çocuklar yapacağız," dedi Rachel kolunu Teddy'nin beline dolayarak.

Bu mükemmel bir çözüm gibi görünüyordu. Teddy bunu neden daha önce düşünemediğine şaştı.

Teddy, Rachel'in peşi sıra Ashecliffe'e döndü ve orada Chuck'la buluşup uzunluğu bir buçuk kilometreyi geçen koridor boyunca yürüdüler.

"Rachel beni Dolores'e götürüyor. Eve gidiyorum dostum," dedi Teddy, Chuck'a.

"Bu harika!" dedi Chuck. "Memnun oldum. Ben bu adadan hiç ayrılmayacağım."

"Ayrılmayacak mısın?"

"Evet ama sorun değil patron. Gerçekten sorun değil. Ben buraya aidim. Burası benim evim."

"Benim yerim, Rachel'ın yanı," dedi Teddy. "Dolores demek istiyorsun."

"Evet, haklısın. Ben ne dedim?"

"Rachel dedin."

"Ah, affedersin. Sen gerçekten buraya ait olduğunu mu düşünüyorsun?"

Chuck başıyla onayladı. "Ben buradan hiç ayrılmadım ki. Asla ayrılmayacağım. Yani, ellerime baksana patron."

Teddy, Chuck'ın ellerine baktı. Kusursuz görünüyorlardı. Bunu Chuck'a da söyledi.

Chuck başıyla onayladı. "Uyum gösteremiyorlar. Bazen parmaklarım fareye dönüşüyor."

"Pekala, o halde evinde olmana sevindim."

"Sağol patron," dedi Chuck. Teddy'nin sırrına dostça vurdu ve Chuck birden Cawley'e dönüştü. Rachel her nasılsa onların epey önüne geçmişti ve Teddy daha hızlı yürümeye başladı.

"Çocuklarını öldüren bir kadını sevemezsin," dedi Cawley.

"Sevebilirim," dedi Teddy hızını artırarak. "Hiç anlamıyorsun."

"Neyi?" Cawley'in bacakları hareket etmiyordu ama Teddy'yle aynı hızda ilerliyor, süzülüp

gidiyordu. "Neyi anlamıyorum?"

"Yalnız kalamam. Bununla yüzleşemem. Bu kahrolası dünyada bunu yapamam. Ona ihtiyacım var. O benim Dolores'im."

"Onun adı Rachel."

"Biliyorum. Ama biz bir anlaşma yaptık. O benim Dolores'im olacak, ben de onun Jim'i. İyi bir anlaşma oldu."

"Tanrım," dedi Cawley.

Üç çocuk koridordan aşağı koşarak onlara doğru geliyordu. Sırılsıklamdılar ve durmaksızın çığlık atıyorlardı. "Hangi anne bunu yapar?" dedi Cawley.

Teddy koşuşan çocukları izledi. Çocuklar Teddy ve Cawley'in yanından geçip gitti; sonra ortam değişti ya da başka bir şey oldu, çünkü şimdi çocuklar koşuyor ama hiç ilerleyemiyorlardı.

"Rachel çocuklarını öldürdü," dedi Cawley.

"Öyle yapmak istemedi," dedi Teddy. "Sadece korkmuştu."

"Benim gibi mi?" diye sordu Cawley ama o artık Cawley değildi, Peter Breene'e dönüşmüştü. "Korktu ve bu yüzden çocuklarını öldürdü. Bu yeterli bir açıklama mı?"

"Hayır. Yani, evet. Senden hoşlanmıyorum Peter."

"Peki bu konuda ne yapmayı düşünüyorsun?"

Teddy silahını Peter'in şakağına dayadı. "Kaç tane insanı hakladığımı biliyor musun?" dedi ve gözlerinden yaşlar süzüldü. "Yapma," dedi Peter. "Lütfen."

Teddy tetiği çekti, merminin Breene'in başının öteki yanından çıktığını gördü. Üç çocuk her şeyi baştan sona izlemişti ve şimdi çığlık çığlığa bağırıyorlardı.

"Kahretsin!" dedi Peter Breene ve duvara yaslanıp elini yaranın üzerine koydu. "Bunu çocukların önünde yapman şart mıydı?"

Ve Rachel'ın sesini duydular. İleriden, karanlığın içinden yükselen haykırışını. Rachel'ın haykırışını. Geliyordu. Karanlıkta bir yerlerdeydi, onlara doğru koşuyordu.

"Bize yardım et," dedi küçük kız, Teddy'ye.

"Ben sizin babanız değilim. Burayı da tanımıyorum."

"Ben sana baba diyeceğim."

"Pekala," dedi Teddy içini çekerek ve kızın elini tuttu.

Zindan Adası'nı tepeden gören sarp kayalıklara doğru yürüyerek mezarlığa vardılar. Teddy bir somun ekmek, biraz fıstık ezmesi ve reçel buldu. Mozolede oturup bunlarla bir sandviç yaptı. Küçük kız çok mutluydu, Teddy'nin kucağına oturdu ve sandviçini yedi. Teddy kızı

mezarlığa götürerek babasına, annesine ve kendisine ait olan mezar taşlarını gösterdi.

EDWARD DANIELS BERBAT DENİZCİ

1920-1957

"Sen neden berbat bir denizcisin?" diye sordu kız. "Suyu sevmem."

"Ben de suyu sevmem. Bu bizi arkadaş yapar."

"Sanırım öyle."

"Sen ölüsün. Senin bir şeyin var."

"Mezar taşım."

"Evet."

"O halele, sanırım ölüyüm. Kasabamda da hiç kimse kalmamış."

"Ben de ölüyüm."

"Biliyorum. Üzgünüm."

"Onu durdurmadın."

"Ne yapabilirdim ki? Ona yaklaştığım zaman Rachel çoktan..."

"Ah, Tanrım."

"Ne?"

"Yine geliyor."

Rachel mezarlığa, fırtınada devrilen mezar taşına doğru yürüyordu. Acele etmiyordu.

Öyle güzeldi ki. Yağmurda ıslanan saçlarının uçlarından sular damlıyordu, satırını uzun saplı bir baltayla değiştirmiş, peşi sıra sürüklüyordu.

"Hadi, Teddy. Onlar benim çocuklarım."

"Biliyorum ama onları sana veremem."

"Bu kez farklı olacak."

"Nasıl?"

"Şimdi iyiyim. Sorumluluklarımı biliyorum. Kafamı topladım."

"Seni öyle seviyorum ki," dedi Teddy ağlayarak.

Rachel, Teddy'ye yaklaştı. "Ben de seni seviyorum bebeğim. Ben de," dedi ve onu öptü. Gerçekten öptü. Teddy'yi giderek daha da ateşli bir biçimde öpüyor, ellerini Teddy'nin yüzünde gezdiriyor, dilini Teddy'nin diline değdiriyordu. Boğazından ağzına doğru yumuşak bir inilti yükseldi. Teddy onu öyle çok seviyordu ki.

"Şimdi kızı bana ver," dedi Rachel.

Teddy kızı ona verdi. Rachel bir eliyle kızı yakalayıp diğer eliyle baltayı aldı. "Hemen döneceğim, tamam mı?" dedi.

"Tabii," dedi Teddy.

Teddy kıza el salladı, kızın durumu anlamadığının farkındaydı. Ama bu onun iyiliği içindi. Teddy biliyordu. Yetişkin olunca, çocukların anlayamayacağı zor kararlar vermek zorunda kalırdınız. Ve bu kararları, çocukların iyiliği için verirdiniz. Annesi kızı mozoleye doğru sürüklerken Teddy ona el sallamaya devam etti. Kız artık el sallamıyor, gözlerini dikmiş Teddy'ye bakıyordu. Gözlerinde kurtuluş ümidi yoktu, bu dünyaya ve bu kıyıya teslim olmuş gibiydi. Ağzının kenarına bulaşan fıstık ezmesiyle reçel hala orada duruyordu.

"Tanrım!" diye yataktan fırladı Teddy. Ağlıyordu. Bu rüyadan kurtulmak için kendini uyandırmaya çalıştığını, rüyadan çıkmak için bilincini zorladığını hissediyordu. Rüya hala orada, beyninde, sonuna kadar açık kapıların ardında bekliyordu. Gözlerini kapatıp başını yastığa bıraksa, yine aynı rüyayı 'yaşayacaktı'.

"Nasılsınız Komiser?"

"Kim var orada?" dedi Teddy karanlıkta gözlerini kırıştırtarak. Cawley küçük bir lamba yaktı. Lamba odanın köşesindeki sandalyenin yanında duruyordu.

"Affedersiniz, sizi korkutmak istemedim."

"Ne zamandır buradayım?" diye sordu Teddy yatakta doğrularak.

Cawley özür dilercesine gülümsedi. "Haplar tahmin ettiğimden daha güçlüymüş. Dört saattir uyuyorsunuz."

Teddy gözlerini ovuşturdu, "Kahretsin," dedi.

"Kabuslar görüyordunuz Komiser. Ciddi kabuslar."

"Bir akıl hastanesindeydim ve hastanenin bulunduğu adada kasırga vardı," diye cevap verdi Teddy.

"Tuş," dedi Cawley. "Ben de bir ay boyunca doğru düzgün uyuyamamıştım. Dolores kim?"

"Ne?" dedi Teddy bacaklarını yatağın kenarından sarkıtırken. "İsmini tekrar edip durdunuz."

"Ağzım kurudu."

Cawley başını sallayıp sandalyeyle birlikte dönerek yanındaki masadan bir bardak su aldı ve Teddy'ye uzattı.

"Korkarım ilacın yan etkisi bu. Buyrun," dedi. Teddy bardağı aldı ve suyu birkaç yudumda bitirdi. "Başınız nasıl?"

Teddy bu odaya neden geldiği hatırladı ve birkaç saniye boyunca durum değerlendirmesi

yaptı. Görme bozukluğu sona ermişti. Başına saplanan raptiyeler yoktu. Midesi biraz bulanıyordu ama çok kötü değildi. Başının sağ yanında, üç günlük bir çürüğün hissettirebileceği türden hafif bir ağrı kalmıştı sadece.

"İyiyim," dedi. "Haplar iyi geldi."

"Amacımız sizin kendinizi iyi hissetmenizi sağlamak. Peki, Dolores kim?"

"Karım," dedi Teddy. "Öldü. Ve evet, hala kabullenmeye çalışıyorum Doktor, sizce bu normal mi?"

"Kesinlikle normal, Komiser. Kaybınız için üzgünüm. Aniden mi öldü?"

Teddy adama baktı ve güldü.

"Ne?" dedi Cawley.

"Gerçekten hiç psikanaliz havamda değilim Doktor."

Cawley ayaklarını birbirine doladı ve bir sigara yaktı. "Başınızı şişirmek istemiyorum Komiser. İster inanın ister inanmayın, bu gece o odada Rachel'la bir şey yaşandı. Eğer nasıl bir ruh halinde olduğunuzu merak etmezsem, Rachel'ın terapisti olarak görevimi ihmal etmiş olurum."

"O odada ne yaşandı?" diye sordu Teddy. "Bana verdiği rolü oynuyordum."

Cawley kıkırdadı. "Dürüst olun Komiser. Lütfen. Sizi yalnız bıraksaydık, geri geldiğimizde ikinizi tümüyle giyinik bulacağımızı mı söylüyorsunuz?"

"Ben kanun adamıyım Doktor. Orada gördüğünüzü sandığınız şey her neyse, öyle bir şey görmediniz."

Cawley bir elini kaldırdı. "Pekala. Siz öyle diyorsanız..."

"Öyle diyorum," dedi Teddy.

Cawley arkasına yaslanıp sigarasını içti ve Teddy'ye baktı. Teddy dışarıdaki fırtınayı duyabiliyor, rüzgârın duvarlara çarpıp çatının altındaki boşluklardan içeri hücum ettiğini hissediyordu. Cawley ise sessiz ve tetikte bekliyordu.

"Bir yangında öldü," dedi Teddy sonunda. "Onu özlüyorum, tıpkı... Tıpkı sualtındaki birinin oksijeni özlemesi gibi." Kaşlarını kaldırıp Cawley'e baktı. "Şimdi tatmin oldunuz mu?"

Cawley, Teddy'ye bir sigara uzattı. "Bir zamanlar Fransa'da bir kadın sevmiştim," dedi. "Karıma söylemeyin, tamam mı?"

"Elbette."

"Bu kadını, tıpkı sizin eşinizi sevdiğiniz gibi sevmiştim... Şey, neyse," dedi sesinde bir şaşkınlık vardı. "Bu tür bir sevgi hiçbir şeyle kıyaslanamaz, değil mi?"

Teddy başını sallayarak onayladı.

"Böyle bir sevgi, eşsiz bir hediye gibidir." Cawley'in gözleri sigarasından çıkan dumanı izliyordu, sonra odanın dışına, okyanusa bakarak dalıp gitti.

"Fransa'da ne yapıyordunuz?"

Gülümsedi, parmağını Teddy'ye doğru şakacı biçimde salladı. "Ah, anlıyorum," dedi Teddy.

"Her neyse, bir gece benimle buluşmaya gelecekti. Acele ediyordu sanırım. Paris'te yağmurlu bir geceydi. Yolda yürürken tökezlemiş. İşte olan biten bu."

"Ne olmuş?"

"Tökezlemiş."

"Sonra?" diye sordu Teddy, Cawley'e bakarak.

"Sonrası yok. Tökezlemiş. Öne doğru düşmüş. Başını vurmuş. Ölmüş. Buna inanabiliyor musunuz? Savaşta. Birinin ölebileceğini düşündüğünüz onca yol varken. Tökezlemiş."

Teddy, bunca yıldan sonra bile Cawley'in yüzünde beliren acıyı ve kozmik bir şakanın kurbanı olmanın yarattığı sersemletici ifadeyi görebiliyordu.

"Bazen," dedi Cawley usulca, "onu düşünmeden bütün bir üç saat geçirmeyi başarıyorum. Bazen bir hafta boyunca kokusunu, onunla yalnız kalmak için buluşacağımızı bildiği zamanlardaki bakışını, saçlarını, kitap okurken saçıyla oynayıp hatırlamadığım oluyor. Bazen..." Cawley sigarasını söndürdü. "Ruhu nereye gittiye, mesela, vücudunun altında büyük bir kapı varsa ve ölürken o kapı açılmışsa, yani gittiği yer orasıysa... Eğer o kapının bir daha açılacağını bilsem, yarın Paris'e döner ve arkasından giderdim."

"Adı neydi?" diye sordu Teddy.

"Marie," dedi Cawley. Sadece bu ismi söylemek bile onu sarsmıştı.

Teddy sigaradan bir nefes çekti, duman yavaşça ağzından dışarı süzüldü.

"Dolores," dedi, "uykusunda çok kıpırdanırdı ve eli, abartmıyorum, her on seferin yedisinde yüzüme çarpardı. Ağzıma ve burnuma. Küt diye bir ses gelirdi ve bir bakardım ki Dolores'in eli suratımın ortasında. Tutup kaldırırdım, hatta bazen sert bir şekilde. Güzel bir uyku uyuyorum, sonra bir bakıyorum, küüüt, uyanmışım. Bazen de öylece bırakırdım. Öper, koklardım. Kokusunu içime çekerdim. Şimdi yüzümdeki o eli geri getirebilmek için Doktor, her şeyimi verirdim."

Duvarlar gümbürdüyor, rüzgâr geceyi sarsıyordu.

Cawley, Teddy'yi işlek bir caddenin köşesindeki çocukları izler gibi izliyordu. "Yaptığım işte oldukça iyiyim Komiser. İtiraf edeyim ki kendimi beğenirim. Zeka seviyem normalin epey üzerinde ve çocukluğumdan beri insanları analiz ederim. Bu konuda herhangi birinden çok daha iyiyim. Söyleyeceğim şeyi hakaret olarak düşünmeyin ama intihara eğilimli olduğunuzun farkında mısınız?"

"Şey," dedi Teddy. "Bana hakaret etmek istemediğinizi belirtmenize sevindim."

"Peki, bunu düşünmüş müydünüz?"

"Evet," dedi Teddy "Bu yüzden artık içmiyorum Doktor, çünkü biliyorsunuz... Uzun zaman önce de, belki bir anda kullanıveririm diye silahımı yok ettim."

Cawley başıyla onayladı. "En azından kendinizi kandırmıyorsunuz."

"Evet," dedi Teddy. "En azından bunu yapmayı başardım."

"Buradan ayrıldığınızda," dedi Cawley, "size bazı isimler verebilirim. Çok iyi doktorlardır. Yardımcı olabilirler."

Teddy başını iki yana salladı. "Federaller kafa doktoruna gitmez. Üzgünüm. Eğer bilgi sızdırırsam beni emekliye ayırırlar."

"Pekala. Anlaşılır bir durum. Ama Komiser..."

Teddy, Cawley'e baktı.

"Eğer şimdiki gibi devam ederseniz, burada konuştuğumuz şey bir felaketin olup olmayacağı değil, ne zaman olacağı..."

"Bunu bilemezsiniz."

"Evet, evet, bilirim. Uzmanlığım 'keder travması' ve 'hayatta kalma suçluluğu' üzerine. Ben de aynı acıları çekiyorum, bu yüzden konu üzerinde uzmanlaştım. Sizi birkaç saat önce Rachel Solando'nun gözlerine bakarken gördüm ve gördüğüm şey ölmek isteyen bir adamdı. Patronunuz, Merkez Ofisteki sorumlu memur... Bana elindeki en donanımlı adamının siz olduğunuzu söylemişti. Savaşta, göğsünüzü doldurmaya yetecek kadar madalyayla döndüğünüzde de bahsetti. Doğru mu bu?" Teddy omuz silkti.

"Ardennes'te ve Dachau'da özgürlükçü kuvvetlerin bir parçası olduğunuzu söyledi."

Teddy yine omuz silkti.

"Ve sonra karınız öldürüldü. Bu ne şiddet dolu bir hayat, Komiser? Bir adamın tüm bunları hiç sarsılmadan taşıyabileceğini mi sanıyorsunuz?"

Cawley aralarındaki boşluğa doğru eğildi ve Teddy'nin dizine yavaşça vurdu. "Ayrılmadan önce benden şu isimleri alın, tamam mı? Beş yıl daha burada kalmayı düşünüyorum Komiser ve sizin de bu dünyada kalmanızı istiyorum."

Teddy'nin gözleri dizindeki ele doğru kayd, sonra Cawley'e baktı.

"Ben de," dedi yavaşça.

XIII

Teddy fırtına dinene kadar herkesin kalabilmesi için portatif yatakların yerleştirildiği erkekler yatakhanelerinin bodrum katında Chuck'la yeniden bir araya geldi. Buraya gelmek için tesisdeki bütün binaları birbirine bağlayan bir dizi yeraltı koridorundan geçmişti. Sallanan devasa bir et yığınının benzeyen, Ben adındaki bir hastabakıcı, kilitli dört ana kapı ve korumalı üç kontrol noktası boyunca ona eşlik etmişti. Burada, yukarıda kopan fırtınadan eser yoktu. Teddy bu uzun, gri ve loş ışıklı koridorların, rüyasında gördüğü koridorlarla benzerliğini fark etmekten pek hoşlanmamıştı. Uzunluğu ya da aniden beliren karanlık noktalarla dolu oluşu değil ama bilye grisi rengi ve soğukluğu tümüyle aynıydı.

Teddy, Chuck'ı gördüğünde biraz utandı. Daha önce insanların önünde hiç bu kadar şiddetli bir migren nöbeti geçirmemişti. Şimdi yere kustuğunu da hatırlayınca... Ne kadar çaresizdi, sandalyeden kaldırılması gereken bir bebek gibi.

Ama Chuck odanın öteki ucundan "Hey, patron!" diye seslendiğinde, onu tekrar görmeyi çok rahatlatıcı olduğunu da fark etti ve buna biraz şaşırıldı. Bu soruşturmayla yalnız gelmek istemiş ve isteği reddedilmişti. O zaman buna öfkelenmişti ama şimdi, bu yerde geçirdiği iki günden, mozolenden, Rachel'ın soluğunu ağzında hissettikten ve o kahrolası düşlerden sonra, burada yalnız olmadığına sevindiğini itiraf etmeliydi.

El sıkıştılar ve Chuck'ın ona rüyasında söylediği bir şeyi hatırladı. Ben bu adadan hiç ayrılmayacağım. Ve Teddy bir serçenin hayaletinin göğsünün ortasında kanat çırpışını hissetti.

"N'aber patron?" dedi Chuck, Teddy'nin omzuna hafifçe vurarak.

Teddy utangaç bir tavırla gülümsedi. "Daha iyiyim. Biraz sersemledim ama şimdi iyiyim."

"Kahretsin," dedi Chuck. Sesini alçaltmış, kirizlere dayanıp sigara içen iki hastabakıcıdan uzaklaşmıştı. "Beni çok korkuttun patron. Kalp krizi veya felç gibi bir şey geçiriyorsun sandım."

"Sadece migren."

"Sadece mi?" dedi Chuck. Sesini daha da alçaltmıştı. Diğer adamlardan uzağa, odanın güneyindeki bej renkli çimento duvara doğru yürüdüler. "Önce numara yapıyorsun sandım, anlarsın ya, dosyaları filan ele geçirmek için bir planın varmış gibi."

"Keşke o kadar zeki olsaydım."

Chuck, Teddy'nin gözlerine baktı ve kendi gözlerinin parıltısını gördü. "Ama bu beni düşündürdü."

"Bir şey yapmadın değil mi?"

"Yaptım."

"Ne yaptın?"

"Cawley'e seninle kalacağımı söyledim ve orada kaldım. Bir süre sonra ona bir telefon geldi ve ofisten ayrıldı."

"Dosyaları mı aradın?" Chuck başını salladı. "Ne buldun?"

Chuck'ın yüzü düştü. "Şey, aslında çok fazla şey bulamadım. Dosya dolaplarını açamadım. Üzerlerinde daha önce hiç görmediğim türden kilitler vardı. Bugüne dek çok kilit kırdım, bunları da kırabilirdim ama iz bırakmış olurdum. Anlarsın ya."

Teddy başıyla onayladı. "Doğrusunu yapmışsın."

"Evet, şey..." Chuck yanlarından geçen bir hastabakıcıyı başıyla selamladı. Teddy, mahkumların avluda kaçma planı yaptıkları eski bir Cagney filminin içine yuvarlanmışlar gibi gerçeküstü bir hisse kapıldı.

"Masasını karıştırdım."

"Ne yaptın?"

"Çılgınca değil mi?" dedi Chuck. "Beni sonra azarlayabilirsin."

"Azarlamak mı? Sana madalya vereceğim."

"Madalyalık bir durum yok. Pek bir şey bulamadım patron. Sadece ajandasında dün, bugün, yarın ve daha sonraki günü işaretlediğini gördüm. Siyah kalemle işaretlemiş."

"Fırtınanın geleceğini duymuştur," dedi Teddy.

Chuck başıyla onayladı. "Dört kutunun üzerine bir şeyler karalamış. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Hani Cape Cod'da tatil, gibi şeyler yazarsın ya."

"Evet," dedi Teddy.

Trey Washington ağzında ucuz bir puroyla sallana sallana onlara doğru yürüyordu, saçları ve giysisi yağmurdan sırlıklam olmuştu. "Burada gizli kapaklı işler mi çeviriyorsunuz beyler?"

"Tam üstüne bastın," dedi Chuck.

"Dışarıda miydin?" diye sordu Teddy.

"Ah, evet. Fırtına çok şiddetlendi Komiser. Bütün tesisi kum torbalarıyla çevreledik ve bütün pencereleri kapattık. Kahretsin. Baş belaları kendilerini dışarıya atıyor." Trey purosunu Zippo'suyla yeniden yaktı ve Teddy'ye döndü. "İyi misiniz Komiser? Bir tür nöbet geçirdiğinize dair söylentiler dolaşüyor."

"Ne tür bir nöbet?"

"Ah, bilirsiniz işte, bütün gece buradaysanız, hikâyenin her türlü yorumunu duyarsınız."

Teddy gülümsedi. "Migrenim var. Kötü cinsten."

"Teyzemin korkunç nöbetleri olurdu. Kendisini yatak odasına kilitler, ışığı söndürüp perdeleri kapatırdı ve onu yirmi dört saat göremezdiniz."

"Onu anlıyorum."

Trey purosunun dumanını üfledi. "Uzun süre önce öldü gitti ama bu akşamki duamda onu es geçtim. Baş ağrısın ağrımazın, her zaman sert bir kadındı. Beni ve kardeşimi ceviz ağacından yapılma bir sopayla döverdi. Bazen yok yere. Teyze, ben ne yaptım ki? derdim. O da Bilmiyorum ama korkunç bir şeyler yapmayı düşünüyorsundur kesin, derdi. Böyle bir kadınla nasıl baş edersin ki?"

Sorduğu soruya bir cevap bekliyor gibiydi, bunun üzerine Chuck "Hızla kaçarsın," diye cevap verdi.

Trey purosunu ağzından çıkarmadan hafif bir kahkaha attı. "Çok doğru. Evet beyler.." İçini çekti. "Gidip kurulanacağım. Sonra görüşürüz."

"Görüşürüz."

Oda, dışarıdaki fırtınadan gelen, siyah yağmurluklarında ve korucu şapkalarında biriken suyu silkeleyen, öksüren, sigara içen ve cep şişeleriyle alenen etrafta dolaşan adamlarla dolmaya başlamıştı.

Teddy ve Chuck bej rengi duvara yaslanmış, yüzleri odaya dönük biçimde alçak sesle konuşmaya devam ettiler.

"O halde, ajandadaki kelimeler..."

"Evet."

"Cape Cod'da tatil yazmıyordu, değil mi?"

"Hı hı."

"Ne yazıyordu peki?"

"Altmış yedi numaralı hasta"

"Bu kadar mı?"

"Bu kadar."

"Bu da bize yeter, değil mi?"

"Evet, bence yeter."

Uyuyamadı; horlayanları, cılız ısıklarla soluk alıp verenleri dinledi ve uykusunda konuşanları duydu: "Bana söylemiş olmalıydın. Hepsi bu. Sadece söylemeliydin," diyordu biri. "Gırtlığımda mısır patlağı var," dedi bir diğeri. Kimileri çarşafı tekliyor, kimileri

topluyor, sonra tekrar yayıyor ve kimileri şilteye koymadan önce yastıklarını kabartmak için oldukça uzun bir süre yatakta dikiliyordu. Bir süre sonra bu gürültü, Teddy'ye derinden gelen bir ilahiyi anımsatan, huzurlu bir ritme kavuştu.

Dışarının sesi çok derinden geliyordu ama Teddy fırtınanın toprağı deştiğini ve binayı dövdüğünü duyabiliyordu. Keşke buranın bir penceresi olsaydı, böylece Teddy çakan şimşekleri ve onun tuhaf bir aydınlıkla gökyüzünü boyadığını görebilirdi.

Cawley'in söylediklerini düşündü.

Burada konuştuğumuz, şey bir felaketin olup olmayacağı değil, ne zaman olacağı...

Teddy intihara eğilimli miydi?

Öyle olduğunu biliyordu. Dolores öldüğünden beri onun yanına gitmeyi düşünmediği tek bir gün bile hatırlamıyordu. Hatta bazen daha da ileri gidiyor, bazen yaşamaya devam etmenin korkakça olduğunu düşünüyordu. Manav alışverişi yapmanın, Chrysler'in deposunu doldurmanın, tıraş olmanın, çorap giymenin, kuyrukta beklemenin, bir kravat seçmenin, bir gömleği ütölemenin, yüzünü yıkamanın, saçlarını taramanın, bir çeki bozdurmanın, ehliyeti yenilemenin, gazete okumanın, eğlenmenin -yalnız, daima yalnız başına- yemek yemenin, sinemaya gitmenin, bir plak almanın, faturaları ödemenin, yine tıraş olmanın, yine yıkanmanın, yine uyumanın, yeniden kalkmanın ne anlamı vardı ki...

Eğer hiçbiri Teddy'yi ona kavuşturmayacaksa?

Yoluna devam etmesi gerektiğini biliyordu. Toparlanmalıydı. Unutmalıydı. Birkaç aylak arkadaşı ve akrabası da aynen böyle söylemişti ve eğer Teddy de kendine dışarıdan bakıyor olsaydı, karşısındaki Teddy'ye keyfine bakmasını ve eski defterleri kapatıp hayatının geri kalanını yaşamaya devam etmesini söylerdi.

Bunu yapmak için, Dolores'i rafa kaldırmanın ve ondan kalan anıları, acısının dinmesi umuduyla tozlanmaya bırakmanın bir yolunu bulmalıydı. Dolores'in hayalini susturması ve silmesi gerekiyordu.

Onu unut, unutmaksın diyorlar. Ama niye unutacağım? Bu lanet olası bayat için mi? Seni kafamdan nasıl atacağım? Şimdiye kadar yapamadım, bundan sonra nasıl yapacağım? Gitmene nasıl izin vereceğim? Sadece bunu merak ediyorum. Sana yine sarılmak istiyorum, seni koklamak istiyorum ve evet, solup gitmeni de istiyorum. Lütfen git...

O hapları hiç almamalıydı. Sabahın üçünde cin gibi uyanıktı. Cin gibi uyanıktı ve Dolores'in sesini, sesindeki alacakaranlığı, 'ar' hecesinde kendini pek belli etmeyen ama 'er' hecesinde belirginleşen hafif Boston aksanını, Dolores'in "sonsuzaya kadar, her zaman," onu seveceğini söylediğini duyuyordu. Karanlıkta gülümsedi; onu duyuyordu, dişlerini, kirpiklerini, pazar sabahı bakışlarındaki uyuşuk cinsel isteği görüyordu.

Cocoanut Grove'da tanıştıkları o akşam, büyük bir orkestra vardı ve hava sigara dumanı yüzünden gümüş rengine dönmüştü. Herkes çok şıktı. Mavi, beyaz ve gri giysileri içinde denizciler ve askerler; çiçek desenli kravatları, moda uygun bir biçimde ceplerine yerleştirilmiş mendilleri ve masalara yerleştirilmiş keskin kenarlı fötr şapkalarıyla kruvaze

takımları içinde siviller ve kadınlar... Her yerde kadınlar vardı. Tuvalete giderken bile dans ediyorlardı. Sigaralarını yakarken, pudralıklarını şaklatarak açarken, bara doğru süzülürken ve saçlarını kahkahayla savururken masadan masaya geçerek, ayak parmakları ucunda dönerek dans ediyorlardı ve ipeksi saçları hareket ettikçe ışıktaki parlardı.

Teddy, Intel'den Çavuş Frankie Gordon ve birkaç adamla birlikteydi, hepsi bir hafta içinde denize açılacaklardı. Ama Teddy onu gördüğü an Frankie'yi konuşmasının ortasında bırakıp gitti ve dans pistine doğru yürüdü. Bir an kalabalığın içinde onu kaybetti. Herkes dans eden bir denizciyle beyaz elbiseli bir sarışına yer açmak için kenara çekiliyordu. Denizci, kadını sırtında döndürüyor, sonra başının üzerinde hızla çevirerek havaya atıyor ve düştüğünde yakalıyordu. Büyük bir alkış koptu; adam, kadını yere indirdi ve Teddy Dolores'in menekşe rengi elbisesinin parlaltısını yeniden gördü.

Güzel bir elbiseydi ve Teddy'nin dikkatini ilk çeken şey elbisenin rengiydi. O akşam orada pek çok güzel elbise vardı, dikkat çekici pek çok elbise... Ama ona çekici gelen elbise değil elbisenin onun üzerinde duruşuydu. Gergin ve sıkılgan duruşu... Dolores elbisesine endişeyle dokunuyordu. Onu düzeltiyor, sonra tekrar düzeltiyordu. Avuçlarıyla vatkalarına bastırıyordu.

Ödünç alınmıştı. Veya kiralanmıştı. Daha önce böyle bir elbise hiç giymemişti. Onu korkutuyordu. Öyle korkutuyordu ki erkeklerin ve kadınların kendisine arzu, kıskançlık ya da acımayla bakmadıklarına bir türlü emin olamıyordu.

Huzursuzca kıpırdanırken Teddy'nin bakışını yakaladı ve başparmağını sütyen askısından çekti. Gözlerini yere indirdi, birdenbire yanakları kızardı ve yeniden gözlerini kaldırıp Teddy'yle göz göze geldi. Teddy gülümsüyor ve Ben de bu kılık içinde aptal görünüyorum, diye düşünüyordu. Bu düşüncesinin pistin diğer tarafına ulaşmasını istiyordu. Belki de ulaştı, çünkü o anda Dolores'in yüzünde işveden çok minnettarlıkla dolu bir gülümseme belirdi. Frankie, Iowa'daki yem dükkânlarından bahsederken Teddy onu orada öylece bırakmış ve terli dansçıların arasından geçtiği sırada Dolores'e söyleyecek hiçbir şeyi olmadığını fark etmişti. Ona ne diyecekti? 'Elbisen çok yakışmış,' mı diyecekti? Ya da 'Sana bir içki ısmarlayayım mı?' diye mi soracaktı? Yoksa gözlerinin güzel olduğunu mu söylemeliydi?

"Kayboldun galiba," dedi Dolores.

Utanma sırası Teddy'deydi. Dolores kısa boylu bir kadındı, topuklularla bile bir altmış beşten fazla değildi. Aşırı güzeldi. Orada bulunan kusursuz güzellikteki kadınlardan farklıydı. Yüzünde düzensiz bir şeyler vardı. Belki de gözleri birbirinden fazla ayırıktı. Küçük yüzünde bir karmaşa yaratan kalın dudakları ve belirgin olmayan bir çenesi vardı.

"Biraz," diye cevap verdi Teddy.

"Peki ne arıyorsun?"

"Seni." Teddy hiç düşünmeden söyleyivermişti bunu.

Kadının gözleri büyüdü. Teddy onun yüzünde bir kusur; sol gözünün irisinde bronz rengi ufak bir benek gördü ve soluğuyla birlikte içinden çıkan bir korku vücudunu sardı. Teddy fazla kibar, fazla gururlu bir Romeo'ya dönüşmüştü.

Seni.

Bunu da nereden bulmuştun? "Şey..." dedi kadın.

Teddy kaçmak istedi. Bir saniye daha ona bakmaya dayanamayacaktı.

"En azından, çok yürümek zorunda kalmadın."

Teddy yüzünde bön bir sırıtışın belirdiği ve bu halinin kadının gözlerinden yansıdığı hissine kapıldı. Bir aptal gibi. Bir budala gibi. Soluk alamayacak kadar mutluydu.

"Evet küçükhanım, sanırım çok yürümek zorunda kalmadım."

"Tanrım," dedi kadın. Geri çekilerek Teddy'ye baktı ve martini kadehini göğsünün üzerine bastırdı.

"Ne?"

"Burada değilsin sanki, tıpkı benim gibi, değil mi?"

* * *

Dolores arkadaşı Linda Cox'la taksinin arka koltuğunda oturmuş, kafasını cama dayamıştı.

Linda, taksi şoförüne adresi vermek için öne eğildiği sırada, Teddy taksinin penceresinden içeri doğru uzandı.

"Dolores."

"Edward."

Teddy güldü.

"Ne?"

"Yok bir şey," dedi Teddy elini havaya kaldırarak. "Hayır, bir şey var. Ne oldu?"

"Annemden başka hiç kimse beni Edward diye çağırılmaz."

"O zaman, Teddy diyeyim."

Teddy onun bu adı söyleyişine bayıldı.

"Evet."

"Teddy," dedi bu defa.

"Baksana, soyadın ne?" diye sordu Teddy. "Chanal."

Teddy şaşkın bir ifade takındı.

"Biliyorum. Bana pek uymuyor. Kulağa çok cafcıflı geliyor."

"Seni arayabilir miyim?"

"Numaramı hatırlayacak kadar kafan yerinde mi?" Teddy gülümsedi. "Aslında..."

"Winter Hill, altı-dört-üç-dört-altı."

Taksi hareket ederken Teddy kaldırımında bekledi. Dolores'in -taksinin penceresinde ve dans pistindeyken- Teddy'ye yalnızca birkaç santim uzaklıktaki yüzü, beynine kısa devre yaptırmıştı. Neredeyse adını da, telefon numarasını da alıp götürecekti.

Demek sevmek böyle bir şeymiş, diye düşündü. Hiçbir mantığı yoktu, Teddy bu kadını neredeyse hiç tanımıyordu. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Sanki tanıdığı, sanki -her nasılsa- doğmadan önce bile tanıdığı bir kadınla karşılaşmıştı. Hayallerinin ötesinde bir şeydi bu.

Dolores. Karanlık arka koltukta o da şimdi Teddy'yi düşünüyor, tıpkı Teddy gibi hissediyordu. Dolores.

Teddy'nin ihtiyaç duyduğu her şeyin artık bir ismi vardı.

Teddy yatağında döndü ve bir kutu kibritle defterini bulana kadar yatağın altını aradı. İlk kibriti yaktı, fırtınada karaladığı sayfanın üzerine gelecek şekilde tuttu. Harflerle sayılar arasındaki ilişkiyi bulana dek dört kibrit harcadı.

18-1-4-9-5-4-19-1-12-4-23-14-5 R-A-D-I-E-D-S-A-L-D-W-N-E,

Mantığını bir kez kavrayınca, şifreyi çözmek çok zaman almamıştı. İki kibrit daha yaktı ve alev tahta çubuk boyunca parmaklarına doğru yanarken Teddy ismi okudu:

Andrew Laeddis.

Kibrit ısınmaya başlarken, Teddy iki yatak ötede uyuyan Chuck'a baktı, meslek hayatının kötüye gitmemesini diledi. Gitmemeliydi. Teddy bütün suçu üzerine alacaktı. Chuck iyi olmalıydı. Ne olursa olsun, Chuck'ın bu işten kazasız belasız sıyrılmasını istiyordu.

Kibrit kendiliğinden sönmeden önce sayfaya son bir bakış attı.

Andrew, bugün seni bulacağım. Dolores'e hayatımı borçlu olmasam da ona bu kadarını borçluyum en azından.

Seni bulacağım.

Seni geberteceğim.

ÜÇÜNCÜ GÜN
ALTMİŞ YEDİ SABRİ

XIV

Duvarın dışında kalan iki ev, Müdür'ün ve Cawley'in evleri, çok ciddi hasar görmüştü. Cawley'in çatısının yarısı uçmuş ve bir alçakgönüllülük dersi verir gibi kiremitleri hastane zeminine savrulmuştu. Bir ağaç, Müdür'ün oturma odasındaki, kontrplak çakılarak sağlamlaştırılan camı parçalayarak içeri girmiş, kökleri ve bedeniyle evin ortasına yayılmıştı.

Tüm kompleks; deniz kabukları, ağaç dalları ve dört santimetre yükseklikte suyla dolmuştu.

Cawley'in fayansları, ölü sıçanlar ve vıcık vıcık elmaların hepsi kuma bulanmıştı. Biri hastanenin üzerinden kaya delgisiyle geçmişti sanki; A Koğuşu'nun dört penceresi kırılmış ve sac kaplamanın bazı bölümleri kabarık bir saç gibi çatıda kıvrım yapmıştı. Personel kulübelerinden ikisinin sadece iskeleti kalmış ve diğer kulübeler yıkılmıştı. Hemşire ve hastabakıcı yatakhaneleri birkaç penceresini kaybetmiş, sudan zarar görmüştü. B Koğuşu'nu Tanrı korumuştur, burada en ufak bir hasar bile yoktu. Teddy adanın her yerinde, tepeleri kopan ve göğe doğru mızrak gibi sivrilen çıplak ağaçları görebiliyordu.

Hava yine kapalı, ağır ve kasvetliydi. Yağmur yorgun ama istikrarla çiseliyordu. Ölü balıklar sahili kaplamıştı. Sabah dışarı çıktıklarında, binaların arasındaki geçitte bir dil balığının çırpındığını gördüler; kederli ve şişmiş gözleri geriye, denize doğru bakıyordu.

Teddy ve Chuck, McPherson'la bir nöbetçinin, yan yatmış bir cipi kaldırmasını izledi. Cip, kontağı ancak elli kere çevirdikten sonra çalıştı, sonra kükreyerek ana kapıdan çıkıp gitti. Bir dakika sonra, Teddy cipin hastanenin arkasındaki C Koğuşu'na doğru tırmandığını gördü.

Cawley komplekse girdi, çatıdan uçan bir parçayı almak için durakladı ve onu dikkatle inceleyip tekrar sulu zemine bıraktı. Beyaz hastabakıcı giysileri, siyah yağmurlukları ve siyah korucu şapkaları içindeki Teddy'yle Chuck'ı fark etmeden önce, bakışları onların üzerinden iki defa kayıp geçmişti. Onları tanıyınca alaycı bir şekilde gülümsedi ve yanlarına doğru yürümeye başladı. Bu sırada, boynunun etrafına dolanmış stetoskobuyla hastaneden koşarak çıkan bir doktor, Cawley'e yaklaştı.

"İki numara gitmiş. Yapamıyoruz."

"Harry nerede?"

"Harry de uğraşüyor ama çalıştıramıyor. Eğer çalışmazsa, ne yapacağız?"

"Pekala. İçeri girelim."

Telaşla hastaneye girdiler. "Yedek jeneratör mü bozulmuş?" diye sordu Teddy, Chuck'a.

"Kasırgalarda olur böyle şeyler."

"Hiç ışık görüyor musun?"

Chuck etraftaki pencerelere bakındı. "Hayır."

"Bütün elektrik şebekesi yandı mı sence?"

"Büyük ihtimalle."

"Bu da demek oluyor ki elektrikli teller..."

Chuck ayağına doğru yuvarlanan bir elmayı kaptı. Pozisyon aldı ve elmayı bir tekmeyle duvara fırlattı.

"Sayı bir!" diye bağırdı, sonra Teddy'ye döndü. "Teller devre dışı, evet."

"Muhtemelen tüm elektronik güvenlik sistemleri. Girişler ve kapılar da."

"Ah, sevgili Tanrım, bize yardım et." Chuck yerden başka bir elma daha aldı, onu başının üzerinden fırlatıp sırtının arkasında yakaladı. "Şu kaleye girmek istiyorsun değil mi?"

"Bunun için mükemmel bir gün," dedi Teddy yüzünü usulca yağan yağmura doğru kaldırarak.

Müdür, yanında üç nöbetçiyle birlikte, ciple tesise giriyordu. Cipin tekerleklerinden sular fişkırıyordu. Avluda aylak aylak duran Teddy'yle Chuck'ı gördüğünde öfkesi yüzüne yansıdı. Teddy, Müdür'ün de tıpkı Cawley gibi kendilerini hastabakıcı sandığını ve ellerinde tırmık ya da su pompası olmadığı için kızdığını anlamıştı. Adam hemen sonra başını hızla çevirip yapılması gereken önemli işlerini yapmak üzere oradan ayrıldı. Teddy henüz onun sesini duymadığını fark etti. Acaba adamın sesi de saçı kadar siyah mıydı? Kim bilir, belki de teni kadar solgun bir sesi vardı.

"İşe koyulmamız gerek," dedi Chuck. "Bu sonsuza dek sürmeyecek ya."

Teddy ana kapıya doğru yürümeye başladı.

Chuck da Teddy'yi takip etti. "Islık da çalardım ama ağzım o kadar kurudu ki."

"Korkuyor musun?" diye sordu Teddy yavaşça.

"Ödüm kopuyor desem yeridir patron," dedi ve elmayı duvarın diğer tarafına fırlattı.

Bebek yüzlü ama zalim bakışlı bir nöbetçinin durduğu ana kapıya yaklaştılar. "Bütün hastabakıcılar idare ofisindeki Bay Willis'e bilgi verecek. Siz temizlikle görevlisiniz."

Chuck ve Teddy birbirlerinin üzerindeki beyaz gömlekle beyaz pantolonlara baktı.

"Benedict usulü yumurta," dedi Chuck.

Teddy başını salladı. "Teşekkürler. Merak ediyordum. Peki öğle yemeğinde ne var acaba?"

"İnce dilimlenmiş Reuben."

"Giysilerimiz hala çamaşırhanede," dedi Teddy nöbetçiye dönüp rozetini göstererek.

Nöbetçi Teddy'nin rozetine bir göz attı ve Chuck'a bakıp bekledi.

Chuck içini çekti ve cüzdanındaki rozeti nöbetçinin burnuna dayadı.

"Dışarıda ne işiniz var? Kayıp hasta bulundu," dedi nöbetçi.

Teddy yapacağı herhangi bir açıklamanın, güç dengesini bu bacaksız pislikten yana çevireceğine karar verdi. Savaş boyunca birliğinde bunun gibi bir düzine pislik görmüştü. Çoğu evine dönememişti ve Teddy onları umursayan birilerinin olup olmadığını merak ederdi hep. Bu çeşit ahmaklara ulaşamaz, onlara hiçbir şey öğretemezdiniz. Ama eğer saygı gösterdiği tek şeyin otorite olduğunu anlarsanız, onu kışüstü oturtabilirdiniz.

Teddy çocuğa doğru ilerledi, yüzüne dikkatle baktı, dudağının köşesinde belli belirsiz bir gülümseme vardı. Çocukla göz göze gelinceye kadar bekledi.

"Gezintiye çıktık," dedi Teddy.

"Buna izniniz yok."

"Evet, var," dedi Teddy çocuğa biraz daha yaklaşarak. Çocuk onunla göz göze gelmek zorunda kaldı. Teddy çocuğun soluğunu duyabiliyordu. "Burası Federal bir yapı ve biz de Federal polisiz. Bizim Tanrı'dan iznimiz var. Sana cevap vermiyoruz. Açıklama yapmıyoruz. Seni aletinden vurmaya karar verebiliriz evlat ve bu ülkede bu davayı dinleyecek bir tek mahkeme bile bulamazsın." Teddy biraz daha yaklaştı. "Hadi, aç şu kahrolası kapıyı."

Çocuk, Teddy'nin bakışlarına karşılık vermeye çalıştı. Yutkundu. Daha sert görünmeye çabalıyordu.

"Tekrar ediyorum. Aç kapıyı!"

"Peki."

"Seni duyamadım," dedi Teddy. "Peki efendim."

Teddy şeytani bakışlarını çocuğun üstünden birkaç saniye daha ayırmadı, dışarıdan duyulacak bir biçimde burnundan soluyordu. "Fena değil ufaklık." Çocuğun ademelması kabarıp indi.

Anahtarı kilidin içinde çevirdi, kapıyı açtı ve Teddy ardına bakmadan kapıdan geçti.

Sağa dönüp duvar boyunca yürüdüler. "Etkileyiciydi," dedi Chuck.

"Ben de beğendim," dedi Teddy, Chuck'a dönerek. "Denizaşırı bir belaydın, öyle değil mi?"

"Bir sürü ufaklığın bulunduğu bir taburda çavuştum. Yarıları daha yataklarına bile yerleşmeden öldü. itaate giden yolda nezaket işe yaramaz, korku salmaksın."

"Evet Çavuş, çok sertsiniz," dedi Chuck, Teddy'ye hızla bir selam çakararak. "Elektrikler yoksa bile, bir kaleye sızmaya çalıştığımızın farkındasın, değil mi?"

"Aklımdan bile geçmedi, hayır."

"Peki herhangi bir düşünce geçti mi aklından?"

"Hayır."

"Bir kale hendeği var mıdır sence? Bu olabilir."

"Mazgallı siperler üzerinde kaynar yağ dolu fiçılar vardır belki."

"Okçular," dedi Chuck. "Ya okçuları varsa Teddy?"

"Ve bizim de üzerimizde zincirden örülme bir zırh yoksa..."

Yere düşmüş bir ağacın üzerine basıp geçtiler. Zemin, ıslak yapraklarla sıırılsıklam ve kaygandı. Önlerindeki paramparça çalılıkların arasından kaleyi, onun görkemli gri duvarlarını ve bütün bir sabah bir ileri bir geri giden ciplerin bıraktığı izleri görebiliyorlardı.

"O nöbetçi önemli bir şeye değindi," dedi Chuck.

"Nasıl yani?"

"Artık Rachel bulundu, burada önceden sahip olduğumuz yetki tümüyle sona erdi. Eğer yakalanırsak, mantıklı bir açıklama yapmamızın hiç yolu yok patron."

Teddy baştan savılmış olmanın başkaldırısını hissediyordu. Tükenmiş, allak bullak olmuş gibiydi. Dün akşamdan sonra elinde kalan tek şey, ilaçların neden olduğu, kabus dolu bir uykuyla geçen dört saatti. Yağmur damlaları şapkasına çarpıyor ve şapkanın gölgeğinde birikiyordu. Beyni neredeyse hissedilmez ama yine de sonu gelmez bir biçimde uğulduyordu. Eğer tekne bugün gelseydi -geleceğinden şüpheliydi- bir parçası hemen ona binip buradan gitmek istiyordu. Bu kahrolası kayalıktan defolup gitmek istiyordu. Ama eğer buradan Senatör Hurly için bir delille ya da Laeddis'in ölüm kâğıdıyla dönmezse, başarısız olmuş olacaktı. Eve yine intiharın sınırında; bir de vicdanına eklenen ve değişmesi için hiçbir şey yapmadığı bir yükü dönmüş olacaktı.

Defterini çıkarıp açtı. "Rachel'ın dün bize bıraktığı şu taş kümeler. İşte kümelerin çözülmüş şifresi," diyerek defteri Chuck'a uzattı.

Chuck bir elini defterin etrafına siper etti ve defteri göğsüne yaklaştırarak baktı. "O halde, o burada."

"Burada."

"Sence altmış yedi numaralı hasta o mu?"

"Öyle tahmin ediyorum."

Teddy çamur tümseğinin ortasında, yerden fırlamış bir kaya yüzünden durdu.

"Geri dönebilirsin Chuck, buna bulaşmak zorunda değilsin," dedi.

Chuck başını kaldırarak Teddy'ye baktı ve defteri elinde hafifçe salladı.

"Biz Federal polisiz Teddy. Federaller daima ne yapar?" diye sordu.

Teddy gülümsedi. "Kapıdan içeri girer," diye cevapladı.

"İlk," dedi Chuck, "kapıdan içeri ilk biz gireriz. Eğer zaman kaybetmememiz gerekiyorsa, bize destek verecek ana kuzusu şehir polislerini beklemeyiz. Tanrı'nın cezası kapıdan içeri giriveririz."

"Evet, aynen öyle yaparız."

"O halde, tamamdır," dedi Chuck ve defteri ona iade etti. Kaleye doğru yürümeye devam ettiler.

Yakın mesafeden bakıldığında, ağaçlar ve ufak bir tarla dışında, kaleyle aralarında hiçbir şey yoktu. Chuck, Teddy'ye onun da aklından geçen şeyi söyledi:

"Boku yedik."

Kaleyi çevreleyen siklon çit, parçalar halinde topraktan sökülmiş ve rüzgârla sürüklenmişti. Bir kısmı yere düşmüş, diğerleri orman sınırının ötesine fırlamış ve geri kalanı kullanılmayacak hale gelmişti.

Silahlı nöbetçiler çevrede aylak aylak dolaşıyor, birkaçı düzenli olarak ciplerle devriye geziyordu. Bir grup hastabakıcı etraftaki enkazı topluyordu, başka bir grup ise duvarın önüne devrilen kalın bir ağacı kaldırmak için toplanmıştı. Hendek yoktu, sadece bir kapı vardı. Duvarın tam ortasına yerleştirilmiş, oymalı demirden kırmızı bir kapı. Nöbetçiler mazgallı siperlerde nöbetteydi, tüfeklerini omuzlarında ve göğüslerinde tutuyorlardı. Duvara açılmış birkaç küçük pencere, parmaklıkla kapatılmıştı. Kapının dışında, kelepçeli ya da kelepçesiz tek bir hasta bile görünmüyordu. Yalnızca eşit aralıklarla dikilen nöbetçiler ve hastabakıcılar vardı.

Teddy, iki çatı nöbetçisinin çatının kenarına doğru geldiğini, mazgallı siperlerin kenarına yerleşen birkaç hastabakıcının aşağıdakileri uzaklaşmaları için uyardığını gördü. Çatıya düşmüş yarım bir ağacı, çatının ucuna doğru sürüklüyor ve oradan aşağı sarkıtana kadar çekiştirip duruyorlardı. Sonra ortadan kayboldular, ağacın arkasına geçip itmeye başladılar ve yarım ağacı yana yatırdılar. Adamların bağrıışmaları arasında, ağaç sonunda duvardan aşağıya kayıp gürültüyle yere düştü. Hastabakıcılar tekrar mazgallı siperlerin kenarına çıkıp çıkardıkları işe baktılar, tokalaşarak ve birbirlerinin sırtına dostça vurarak başarılarını kutladılar.

"Buralarda bir tür kanal olmalı, değil mi?" dedi Chuck. "Suyu boşaltabilmek veya denize dökülebilmek için. O yöne gidebiliriz."

Teddy başını iki yana salladı. "Neden rahatsız oldun ki? Doğruca içeri yürüyeceğiz."

"Ah, tabii, Rachel'ın B Koğuşu'ndan çıktığı gibi, değil mi? Anlıyorum, demek Rachel'daki görünmezlik iksirinden bizde de var. Harika fikir." Chuck kaşlarını çattı.

"Üzerimizde resmi üniformamız yok Chuck. Ne demek istediğimi anlıyor musun?" dedi Teddy onun yağmurluğunun manşetine dokunarak.

Chuck arkasını dönüp etrafta çalışan hastabakıcılara baktı ve demir kapıdan elinde bir fincan kahveyle dışarı çıkan birini izledi. Kahvenin buharı, hafif çisentinin arasından küçük kıvrımlar halinde yükseliyordu.

"Haklısın," dedi Chuck. "Haklısın kardeşim."

Kaleye doğru yürürken sigaralarını içip havadan sudan konuştular.

Yolun yarısında bir nöbetçiyle karşılaştılar. Adamın kolunun altında uyuşukça sallanan tüfeğinin ucu toprağa çevrilmişti.

"Bizi buraya gönderdiler," dedi Teddy. "Çatıda indirilmesi gereken ağaç filan mı var?"

Nöbetçi omzu üzerinden geriye baktı. "Hayır, onun icabına bakıldı."

"Ah, harika," dedi Chuck ve Teddy'yle birlikte dönüp uzaklaşmaya başladılar.

"Durun," dedi nöbetçi. "Yapılması gereken daha sürüyle iş var." Geri döndüler.

"Şu duvarda otuz kişi çalışıyor zaten," dedi Teddy. "Evet ama içerisi leş gibi. Fırtına böyle bir yeri yıkamasa da altüst etti."

"Elbette," dedi Teddy.

"TEMİZLİK MALZEMELERİ NEREDE?" diye sordu Chuck, kapının yanındaki duvara tembel tembel yaslanan nöbetçiye.

Nöbetçi parmağıyla işaret ettiği kapıyı açtı ve birlikte kabul salonuna girdiler.

"Nankörlük etmek istemem," dedi Chuck, "ama çok kolay oldu."

"Kafanı yorma. Şans bazen güler." Kapı arkalarından kapandı.

"Şans," dedi Chuck, sesinde hafif bir titreme vardı. "Buna şans mı diyoruz?"

"Buna şans diyoruz."

Teddy'nin dikkatini çeken ilk şey, içerideki koku oldu. Kusmuk, dışkı, ter ve en fazla da sidik kokusunu gizlemek için kullanılan kaliteli bir dezenfektan kokusu.

Hemen sonra da binanın arka taraflarından ve üst katlarından aşağıya doğru dalga dalga yayılan gürültüleri duydu: Koşuşan ayakların patırtısı, kalın duvarlara çarpıp geri seken ve nemli havada yankılanan çığlıklar, kulağı çınlatan ve sonra yok olan ani feryatlar, aynı anda yükselen inilti...

Biri bağırdı. "Yapamazsın! Seni Tanrı'nın cezası, bunu yapamazsın! Beni duyuyor musun? Yapamazsın. Defol git!" Kelimeler dağılıp yok oldu.

Üzerlerinde bir yerlerde, adamın biri, Duvarda Yüz Şişe Bira şarkısını söylüyordu. Yetmiş altıncı şişeyi bitirmiş, yetmiş yedinci şişeye geçmişti.

Bir oyun masasının üzerinde plastik bardak yığınları ve birkaç süt şişesiyle birlikte iki kahve kutusu duruyordu. Bir nöbetçi, merdivenin girişindeki diğer oyun masasına oturdu, onlara bakarak gülümsedi.

"İlk defa, ha?"

Eski seslerin yerini yenileri alırken Teddy adama odaklandı. Bu koca mekan, her tarafından

başka çeşit bir ses yükselen bir cümbüş gibiydi.

"Evet. Bir şeyler duymuştum ama..."

"Alışırınsın," dedi nöbetçi. "Her şeye alışırınsın."

"Çok doğru."

"Eğer, siz çocuklar çatıda çalışmayacaksanız, ceket ve şapkalarınızı arkamdaki odaya asabilirsiniz," dedi.

"Dama çıkacağımızı söylediler," dedi Teddy.

"Şu merdivenleri takip edin," dedi nöbetçi eliyle o tarafı işaret ederek. "Kaçıkların çoğunu yataklara bağladık ama birkaçı etrafta dolanıyor. Birini görürseniz bağırın, tamam mı? Ne yaparsanız yapın, sakın onu siz durdurmaya çalışmayın. Burası A Koğuşu değil, biliyorsunuz değil mi? Bu pislikler sizi öldürür. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı."

Basamakları çıkmaya başladılar ve nöbetçi arkalarından seslendi. "Bekleyin bir dakika."

Durdular ve dönüp adama baktılar.

Adam parmağıyla onları göstererek gülümsüyordu.

Beklediler.

"Çocuklar, ben sizi tanıyorum," dedi. Şimdi sesinde ritmik bir canlılık vardı.

Teddy ve Chuck susup kalmıştı.

"Sizi tanıyorum çocuklar," diye tekrarladı nöbetçi. "Öyle mi?" demeyi başardı Teddy sonunda.

"Evet. Siz çatıda malzemelerle mahsur kalan çocuklarsınız. Lanet yağmurda," dedikten sonra kahkahayı bastı, parmağını onlara doğru uzattı ve diğer eliyle oyun masasına bir şaplak indirdi.

"O bizdik," dedi Chuck. "Ha ha ha."

"Hay lanet olası şey," dedi nöbetçi.

"Yakaladın bizi dostum," dedi Teddy parmağıyla onu işaret ederek ve ardından tekrar merdivenlere döndüler. "Gerçekten yakaladın bizi."

Ahmağın kahkahaları onları yukarı kadar takip etti.

İlk merdiven sahanlığında durdular. Karşılarına, çekiçle işlenmiş bakır kemerli tavanıyla görkemli bir salon ve ayna gibi parlatılmış koyu renkli bir döşeme çıktı. Teddy bir beyzbol topunu veya Chuck'ın elmalarından birini fırlatsa, odanın öteki tarafına ulaştıramayacağını biliyordu. Salon boştu ve karşılarındaki ana kapı yarı aralıktı. Teddy odaya adım atarken tüyleri ürperdi, çünkü burası ona rüyasında Rachel'in çocuklarını doğradığı ve Laeddis'in ona

içki ikram ettiği odayı hatırlatmıştı. Birebir aynısı değildi. Rüyasındaki odada kalın perdeli yüksek pencereler, ışık dalgaları, parke bir zemin ve ağır avizeler vardı. Yine de bu odaya çok benziyordu.

Chuck eliyle Teddy'nin omzuna vurdu ve Teddy boynundan aşağı süzülen ter damlalarını hissetti.

"Tekrar ediyorum," dedi Chuck ve hafifçe gülümseyerek fısıldadı. "Fazla kolay oluyor. Şu kapıdaki nöbetçi nerede? Kapı neden kilitli değil?"

Teddy, Rachel'in elinde baltası, dağınık saçlarıyla haykırarak koştuğunu görebiliyordu. "Bilmiyorum."

Chuck eğilip Teddy'nin kulağına fısıldadı. "Bu bir dekor patron."

Teddy odayı dolaşmaya başladı. Uykusuzluktan başı ağrıyordu. Yağmurdan. Yukarıdan gelen boğuk bağırışlardan ve ayak seslerinden. İki oğlan ve bir kız çocuğu el ele tutuşmuş, omuzları üzerinden bakıyordu. Titriyorlardı.

Teddy yine şarkı söyleyen hastayı duydu: "Birini al aşağıya, elden ele yolla, duvarda elli dört şişe bira."

Baş döndürücü gökyüzünde yüzer gibi hareket eden iki oğlan ve bir kız, Teddy'nin gözlerinin önünden hızla akıp geçti. Cawley'in dün gece verdiği o sarı hapları hatırladı ve midesinde kaygan bir bulantı girdabı hissetti.

"Duvarda elli dört şişe bira, duvarda elli dört..."

"Derhal dışarı çıkmalıyız Teddy. Buradan gitmemiz gerek. Burası kötü. Bunu sen de hissediyorsun, ben de."

Salonun öbür ucunda, bir adam bir kapıdan dışarı fırladı. Ayakları ve göğsü çıplaktı, üzerinde sadece bir pijama altı vardı. Kafası tıraşlıydı ve loş ışıkta başka bir şey görmek imkansızdı. "Selam!" dedi adam. Teddy daha hızlı yürüdü.

"Elim sende! Ebe sensin!" dedi adam ve kaçtı.

"Patron, Tanrı aşkına." dedi Chuck, Teddy'yi tutarak.

O buradaydı. Laeddis. Bir yerlerde. Teddy onu hissedebiliyordu.

Salonun sonuna ulaştılar ve geniş bir merdiven sahanlığıyla karşılaştılar. Aşağı inen merdivenin dik bir kavisi vardı, yukarı çıkan basamaklarsa bağrışmalara ve konuşmalara doğru yükseliyordu. Yukarıdan gelen sesler şimdi daha da gürültülüydü. Teddy demirlerin ve zincirlerin şaklamasını duyabiliyordu. Biri bağırды: "Billings! Her şey yolunda evlat! Sakin ol! Kaçacak hiçbir yer yok. Duyuyor musun?"

Teddy yanında birinin soluğunu duydu. Başını sola çevirdi, az önceki dazlak kafalı adamın birkaç adım ötesinde durduğunu gördü.

"Ebesin," dedi adam ve parmağıyla Teddy'ye hafifçe dokundu. Teddy adamın parlayan

yüzüne baktı. "Ebeyim," dedi.

"Tabii ya, çok yakındayım," dedi adam, "elinle bir fiske vurursun ve yine ben ebe olurum, sonra ben sana vururum ve sen ebe olursun, böyle saatlerce devam ederiz, hatta bütün gün burada durup birbirimizi ebeleyebiliriz, öğle yemeği için ara vermeyiz, akşam yemeği için bile ara vermeyiz, böylece sürüp gider."

"Nasıl da eğlenceli olurdu," dedi Teddy.

"Dışarıda ne olduğunu biliyor musun, denizde?" diye sordu adam başıyla merdivenleri işaret ederek. "Balık," dedi Teddy.

"Balık," diye onayladı adam. "Çok iyi. Balık, evet. Bir sürü balık. Ama evet, balık, çok iyi, balık, evet, ama aynı zamanda, aynı zamanda? Denizaltılar. Evet. Bu doğru. Sovyet denizaltıları. Bizim sahilden iki yüz, üç yüz mil ötede. Bunu duyuyoruz, değil mi? Bize söylediler. Kesinlikle. Bu fikre alışıyoruz, sonra da unutuyoruz, gerçekten. Yani, Anladık, denizaltılar var. Bilgilendirdiğiniz için teşekkürler.' Gündelik hayatımızın bir parçası oluyorlar. Onların orada olduklarını biliyoruz ama düşünmekten vazgeçiyoruz. Tamam mı? Ama onlar oradalar ve füzelerle donanmışlar. Füzelerini New York ve Washington'a çeviriyorlar. Boston'a. Tam oradalar. Öylece duruyorlar. Bu seni hiç rahatsız etmiyor mu?"

Teddy yanında duran Chuck'ın usulca soluk alıp verdiğini, kendisinden bir işaret beklediğini duyabiliyordu.

"Senin de söylediğin gibi, bu konu hakkında çok fazla düşünmemeyi tercih ediyorum."

"Hımm." Adam başını sallayıp çenesindeki hafif çıkmış sakalı sıvazladı. "Biz burada her şeyi duyuyoruz. Bunu bilmiyordun, değil mi? Ama duyuyoruz. Yeni bir adam gelir, bize her şeyi anlatır. Nöbetçiler konuşur. Siz hastabakıcılar, konuşursunuz. Biliyoruz, biliyoruz. Dışarıdaki dünya hakkında her şeyi biliyoruz. Hidrojen bombası testleri, mercanadaları... Hidrojen bombasının nasıl çalıştığını biliyor musun?"

"Hidrojenle mi?" diye sordu Teddy.

"Çok iyi. Çok zekice. Evet, evet," diyerek birkaç kez başını salladı adam. "Hidrojenle, evet. Ama aynı zamanda, aynı zamanda, başka hiçbir bombaya benzemez. Bombayı atarsın, atom bombası bile olabilir bu ve patlar. Değil mi? Haklısın. Ama hidrojen bombası içten çökertir. Kendini çökertir ve seri olarak içeriden çöküntüye neden olur, yıkar ve yıkar. Ama tüm bu yıkımlar? Kitlesele ve yoğundur. Gördün mü, kendi kendini imha öfkesi, tümüyle yeni bir canavar yaratır. Çaktın mı? Anlıyor musun? Çöküntü ne kadar büyükse, o zaman kendi kendini imha da o kadar büyük, o kadar güçlü olur. Ve sonra, anladın mı, anladın mı? Güm! Sadece... Güm, bomm, vınnnn. Kendi yokluğu içine saçılır. İçeriye doğru şiddetli çöküş, tarihteki herhangi bir bombadan yüz kez, bin kez, milyon kez daha çok tahrip edici bir patlamaya neden olur. Bu bizim mirasımız. Bunu unutma." Teddy'nin koluna hafifçe, davul çalar gibi birkaç kez vurdu. "Ebesin! Onuncu dereceden. Heyy!"

Aşağıya, karanlık merdiven boşluğuna doğru fırladı ve aşağıya varana kadar "Güm!" diye bağırmaya devam etti. "Kırk dokuz şişe bira! Birini al aşağıya..."

Teddy, Chuck'a dikkatle baktı. Yüzü terlemişti ve ağzından soluyordu.

"Haklısın," dedi Teddy. "Buradan gidelim."

"Bunu şimdi mi söylüyorsun?"

Merdiven boşluğunun yukarisından, "Biri bana yardıma gelsin! Tanrım!" diye haykıran bir ses duyuldu. Teddy ve Chuck yukarı baktı ve iki adamın birbirine dolanmış bir halde aşağıya doğru yuvarlandığını gördü. Biri nöbetçi mavisini, diğeri hasta beyazı renginde giysiler içindeydi ve merdivenin dönemecindeki en geniş basamağa çarpıp durdular. Hasta bir elini kurtarıp nöbetçinin yüzüne, sol gözünün hemen altına yapıştı ve oradan bir deri parçasını çekip kopardı. Nöbetçi haykırarak başını hızla geri çekti.

Teddy ve Chuck basamakları koşarak çıktı. Hasta elini tekrar uzatmıştı ki Chuck onu bileğinden yakaladı.

Nöbetçi gözünü sildi ve çenesine kan bulaştı. Teddy dördünün de soluk alıp verişini, bira şişesi şarkısını söyleyen ve şimdi kırk ikinci şişedeki hastanın uzaktan gelen sesini duyuyordu. Sonra, hemen altında duran ve ağzını açıp şahlanan çocuğu görüp "Chuck, dikkat et," diye bağırdı ve hasta, Chuck'ın bileğinden ısırmadan önce, Teddy elinin ayasıyla hastanın alnına bir şaplak attı.

"Ondan kurtulman gerek," dedi nöbetçiye. "Hadi. Kurtar kendini!"

Nöbetçi kendini hastanın bacaklarından kurtararak iki basamak yukarıya tırmandı. Teddy hastaya yaklaşıp onu omzundan sıkıca yakalayarak taşa yapıştırdı. Omzunun üzerinden Chuck'a baktı ve o anda cop bir ıslıkla havayı yarıp hastanın burnuna indi.

Teddy altındaki vücudun gevşediğini hissetti.

"Yüce İsa!" dedi Chuck.

Nöbetçi aniden sendeledi ve Teddy hastanın vücuduna yönelip kolunu dirseğiyle bastırarak hareketsiz hale getirdi. Nöbetçinin kanlar içindeki yüzüne baktı. "Hey! Hey! Bilincini kaybetti. Hey!" diye bağırdı.

Nöbetçi kendi kanının kokusunu duyabiliyordu. Sopyayı kaldırdı.

"Bana bak! Bana bak!" dedi Chuck.

Nöbetçi bakışlarını hızla Chuck'ın yüzüne çevirdi.

"Geri çekil kahrolası! Beni duyuyor musun? Geri çekil. Hasta kontrol altında." Chuck hastanın bileğini serbest bırakınca adamın kolu göğsüne düştü. Chuck bakışını nöbetçiden ayırmadan duvara yaslandı. "Beni duyuyor musun?" dedi yavaşça.

Nöbetçi gözlerini aşağıya çevirdi ve sopyayı indirdi. Gömleğiyle elmacık kemiğindeki yaraya dokundu, kumaştaki kana bakıyordu. "Yüzümü parçaladı," dedi.

Teddy eğildi ve nöbetçinin yarasına baktı. Daha kötülerini görmüştü, bu yara öldürmezdi. Ama kötüydü. Hiçbir doktor onu düzgün dikemeyecekti.

"İyileşeceksin. Birkaç dikiş gerekiyor," dedi.

Yukarıda birkaç beden ve mobilyanın birbirine çarptığını duyabiliyorlardı.

"Ellerini kontrol edemiyor musun?" diye sordu Chuck. Nöbetçi yüzüne renk gelene kadar soluk alıp verdi. "Biraz."

"Arkadaşların tımarhaneyi kontrol edebiliyor mu?" dedi Chuck sessizce.

Çocuk önce Teddy'ye, sonra Chuck'a dikkatle baktı. "Henüz değil," diye cevapladı.

Chuck cebinden bir mendil çıkardı ve çocuğa verdi.

Çocuk başını minnetle salladı ve mendili yüzüne bastırdı.

Chuck hastanın bileğini kaldırıp nabzını yoklarken Teddy onu izledi. Chuck hastanın bileğini bıraktı ve gözkapaklarından birini kaldırdı. Teddy'ye döndü, "Yaşayacak." dedi.

"Onu kaldıralım," dedi Teddy.

Hastanın kollarını omuzlarına doladılar ve basamakları çıkan nöbetçiyi takip ettiler. Adam çok ağır değildi ama merdiven epey uzundu ve adamın ayaklarının ucu sürekli basamakların dik kısmına çarpıyordu. Merdivenin başına vardıklarında, nöbetçi dönüp Teddy'yle Chuck'a baktı. Şimdi daha yaşlı, hatta belki biraz daha akıllı görünüyordu.

"Siz polissiniz," dedi.

"Nasıl yani?"

Başını salladı. "Evet, siz onlarsınız. Buraya ilk geldiğinizde sizi görmüştüm." Chuck'a hafifçe gülümsedi. "Şu yüzündeki iz, anlarsın ya?"

Chuck içini çekti.

"Burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu çocuk. "Senin yüzünü koruyoruz," diye cevapladı Teddy. Çocuk mendili yaranın üstünden kaldırdı, baktı ve gerisin geriye bastırdı.

"Tuttuğunuz şu çocuk," dedi. "Paul Vingis. Batı Virginia'dan. Kardeşi Kore'de savaşırken onun eşini ve iki kızını öldürdü. Cesetlerini bodrumda sakladı ve onlar orada çürürken Paul kendini tatmin etti."

Teddy, Vingis'in kolları altından sıyrılıp onu merdivenlerden aşağıya bırakmak istedi ama bu isteğini bastırdı.

"Gerçek şu ki," dedi çocuk ve genzini temizledi. "Gerçek şu ki, beni alt etti." Teddy ve Chuck'ın gözlerine bakıyordu, kendi gözleri kan çanağına dönmüştü.

"Adın ne?"

"Baker. Fred Baker."

Teddy çocuğun elini sıktı. "Bak Fred, sana yardım edebildiğimize sevindik."

Çocuk ayakkabılarına ve ayakkabılarının üzerindeki kan lekelerine baktı. "Tekrar soruyorum."

Burada ne yapıyorsunuz?"

"Etrafa bakıyorduk," dedi Teddy, "birkaç dakika sonra gideceğiz."

Çocuk bir an durup düşündü. Teddy'nin aklından yaşamının son iki yılı geçiyordu. Dolores'i kaybetmesi, Laeddis'e diş bilemesi, bu yeri bulması, George Noyce'a rastlaması ve onun ilaç ve lobotomi deneyleri hakkındaki hikâyelerini dinlemesi, Senatör Hurley'le bağlantıya geçişi, tıpkı Manş Denizi'nden Normandiya kıyılarına geçmeyi beklemek gibi limanın öteki tarafına geçmek için doğru anı beklemesi... Çocuk durakladığı sırada aklından tüm bunlar geçti.

"Bilirsiniz," dedi çocuk, "zorlu yerlerde çalıştım. Kodeslerde, suçlu akıl hastalarının kaldığı başka bir hastanede..." Kapıya baktı, esniyormuş gibi gözleri büyüdü ama esnemedi. "Evet. Birkaç yerde çalıştım. Ama burası," Her ikisine de uzun uzun, dikkatle baktı. "Burada kendi kurallarını kendileri koydular."

Çocuk gözlerini Teddy'ye dikmişti, Teddy çocuğun gözlerindeki cevabı okumaya çalıştı ama bakışları binlerce metre uzakta, donuk ve yaşlıydı.

"Birkaç dakika..." dedi çocuk ve kendini onaylarcasına başını salladı. "Pekala. Bu Tanrı'nın cezası karmaşanın içinde sizi kimse fark etmeyecektir. Birkaç dakika dolaşın ve sonra çıkın, tamam mı?"

"Elbette," dedi Chuck.

"Ve," diye ekledi çocuk, kapıya yaklaşırken onlara hafifçe gülümseyerek "bu birkaç dakikada ölmemeye çalışın, tamam mı?"

XV

Kapıdan geçerek duvarları ve zemini granit kaplı bir hücre bloğundan içeri girdiler. Blok üç metre genişliğinde ve dört buçuk metre yüksekliğindeki kemerli geçitlerin altında, kale boyunca uzanıyordu. Buradaki tek ışık kaynağı, her iki uçtaki büyük pencerelerdi. Tavandan su damlıyordu ve döşemeler su birikintileriyle dolmuştu. Sağ ve sol yanlarında yer alan hücrelerse karanlığa gömülmüştü.

"Ana jeneratörümüz bu sabah saat dört civarında kapandı. Hücrelerin kilitleri otomatik olarak kontrol edilir. Yakın zamandaki yeniliklerimizden biri. Acayip iyi bir fikir değil mi? Bu yüzden bütün hücreler saat dörtte açıldı. Şansımıza, kilitleri hala manuel olarak da kullanabiliyoruz. Böylece hastaların çoğunu geri soktuk ve kilitledik. Ama bazı pisliklerin elinde anahtar var. Hücrelerden sinsice kaçmaya devam ediyor ve tekrar yerine kapatılana kadar en azından bir hücreyi daha açıyorlar," diye anlattı Baker.

"Bunu yapan o dazlak adamdır belki?" dedi Teddy.

"Dazlak adam mı? Evet. Yakalayamadığımız adamlardan biri de o. Belki onda da anahtar vardır. Adı Litchfield," dedi Baker, Teddy'ye bakarak.

"Geldiğimiz merdiven boşluğunda ebelemece oynuyordu. Basamakların alt yarısında."

Baker onları sağdaki üçüncü hücrenin önüne götürdü ve hücreyi açtı. "Onu şuraya atın."

Karanlıkta yatağı bulmak birkaç saniye aldı. Baker bir fener ya kıp içeriyi aydınlatınca, Vingis'i yatağa yatırdılar. Hasta inliyor; kan, burun deliklerinde kabarcıklar yapıyordu.

"Yardım getirip Litchfield'ın peşine düşmem gerek," dedi Baker. "Adamları kapattığımız bodrum katında, içeride altı nöbetçi yoksa, onlara yemek bile vermiyoruz. Eğer dışarı çıkarlarsa burası lanet olası Alamo'ya döner."

"Önce bir tıbbi yardım ekibi çağır," dedi Chuck.

Baker mendilin lekesiz bir tarafını buldu ve yarasının üzerine geri bastırdı. "Buna zaman yok."

"Kendin için değil, onun için," dedi Chuck.

Baker parmaklıkların arasından onlara baktı. "Evet. Pekala. Bir doktor bulacağım. Ve siz ikiniz, rekor sürede dolanıp buradan çıkıyorsunuz, tamam mı?"

"Tamamdır. Adama bir doktor getir," dedi Chuck hücreden ayrılırken.

"Bakacağım," dedi Baker ve hücrenin kapısını kilitledi. Koşarak hücre bloğundan çıktı, sakallı bir devi hücrelerine doğru sürükleyen üç nöbetçinin yanından geçti, koşmaya devam etti.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Teddy. Kemerli geçitlerin en ucundaki pencerenin yanında, parmaklıklara asılmış bir adam vardı ve birkaç nöbetçi bir hortumu sürüklüyordu. Gözleri, ana koridordaki kurşuni renkli ışığa alışmaya başlamıştı ama hücreler hala karanlıktı.

"Buralarda bir yerlerde dosyalar olmalı," dedi Chuck, "temel tedavi ve başvuru amaçlı da olsa yeter. Sen Laeddis'i ara, ben de dosyaları, tamam mı?"

"O dosyalar nerededir sence?"

Chuck geriye, kapıya doğru baktı. "Seslere bakılırsa buraya girmen artık daha az tehlikeli. Sanırım idari işler ofisi de yukarıda."

"Pekala. Nerede ve ne zaman buluşacağız?"

"On beş dakika sonra buluşalım mı?"

Nöbetçiler hortumu çalıştırıp parmaklıklara asılan adama basınçlı hava püskürtmüş ve bu da adamı parmaklıklardan uçurarak içeriye fırlatmıştı.

Bazı adamlar hücrelerinde alkış tutuyor, diğerleri inliyordu. İniltileri öyle derin ve yalnızdı ki bir savaş meydanından geliyor gibiydi.

"On beş dakika yeter. Arkadaki büyük salonda buluşalım mı?"

"Tabii."

El sıkıştılar. Chuck'ın elleri terliydi, üst dudağı parlıyordu. "Teddy, kıcını kolla," dedi Chuck.

Bir hasta patırtıyla arkalarındaki kapıdan girdi ve yanlarından geçerek hapishanenin içine doğru koştu. Ayakları çıplak ve kirliydi. Sanki ödüllü bir boks maçına hazırlanmış gibi, gölge boks yapan kollarıyla uyum içinde akıcı ve uzun adımlarla koşuyordu.

"Bakalım ne yapabileceğim?" dedi Teddy, Chuck'a gülümseyerek.

"Tamam o zaman."

"Pekala."

Chuck kapıya yürüdü. Durup arkasına baktı. Teddy ona başını salladı.

İki hastabakıcı merdivenleri çıkarken Chuck kapıyı açtı, köşeyi döndü ve gözden kayboldu.

"Buraya doğru gelen Muhteşem Beyaz Umut'u gördün mü?" diye sordu hastabakıcılardan biri, Teddy'ye.

Teddy arkasını döndü, kemerli geçide doğru baktı ve topukları üzerinde dans edip havayı uyum içinde yumruklayan hastayı gördü.

Hastabakıcılara adamı işaret etti ve onlarla birlikte yürümeye başladı.

"Boksör müydü?" diye sordu Teddy.

Solundaki uzun boylu yaşlı zenci, "Ooo, plajdan mı geliyorsun? Tatil koğuşu, ha? Neyse, evet, adı Willy, Madison Meydanı'nda Joe Louis'le yapacağı boks maçına çalıştığını sanıyor. Aslına

bakarsan fena da sayılmaz."

Teddy, yanına doğru ilerledikleri adamın havayı yaran yumruğunu seyretti.

"Üçümüz onu zapt edemeyiz, daha fazla adam gerek."

Yaşlı hastabakıcı kıkırdadı. "Yanına sadece bir kişiyi ister. Ben onun antrenörüyüm, bilmiyor musun?" dedi ve adama seslendi. "Hey, Willy. Masaj yaptırmalısın dostum. Çok değil, maça bir saat kaldı."

"Masaj filan istemiyorum," dedi Willy ve seri yumruklarla havaya vurmaya devam etti.

"Geçim kaynağımın sakatlanmasına izin veremem," dedi hastabakıcı. "Duydun mu?"

"Jersey Joe ile dövüştüğümde sakatlandım sadece."

"Ve bak, sana neye mal oldu."

Willy'nin kolları iki yanına düştü. "Haklı olabilirsin," dedi.

"Antrenman odası işte burada," dedi hastabakıcı elini sola doğru gösterişli bir biçimde sallayarak.

"Bana dokunma ama. Dövüşten önce bana dokunulmasından hoşlanmıyorum. Bunu biliyorsun."

"Ah, bilmez miyim?" diyerek hücrenin kapısını açtı hastabakıcı. "Hadi, içeri gir."

"Onları gerçekten duyabiliyorsun, değil mi? Kalabalığı?" diye sordu Willy hücreye girerken.

"Bütün biletler tükendi adamım, bütün biletler tükendi."

Teddy ve diğer hastabakıcı yürümeye devam etti.

"İsmim Al," dedi hastabakıcı, esmer elini Teddy'ye uzatarak.

"Ben Teddy, Al. Tanıştığımıza sevindim," diye karşılık verdi Teddy ve onunla tokalaştı.

"Neden hepiniz dışarıdasınız Teddy?"

Teddy adamın yağmurluğuna baktı. "Çatı onarımı için. O sırada merdivenlerde bir hasta gördüm onu buraya taşıdım. Siz çocukların yardıma ihtiyacınız olabileceğini düşündüm."

Yere, Teddy'nin ayaklarının tam yanına bir öbek dışkı düştü ve karanlık hücrelerden birinde bir hasta kıkırdadı. Teddy gözlerini ileriye dikti ve istifini bozmadı.

"Elinden geldiğince ortadan yürümeye çalış. Böyleyken bile, haftada en az bir defa herhangi bir şey isabet eder. Adamını görüyor musun?" dedi Al.

"Hayır, görmüyorum..." dedi Teddy başını iki yana sallayarak.

"Of, kahretsin!" dedi Al. "Ne oldu?"

"Ben benimkini görüyorum."

Adam dosdoğru üzerlerine geliyordu, sırlıslıklamdı ve Teddy adamın arkasında, hortumu sallayarak onu kovalayan hastabakıcıları gördü. Kızıl saçları, arı kovanı gibi siyah noktalarla dolu yüzü ve saçlarıyla uyum içinde kırmızı gözleri olan ufak tefek biriydi. Son anda sağa çark etti; Al'ın kolları onun başının üzerinden hızla geçerken adam sadece kendisinin görebildiği bir deliğe girmeye çalışıyordu ve dizlerinin üzerinde kayıp yuvarlandıktan sonra çabucak ayağa kalktı.

Al adamın peşinden koşmaya başladı ve hastabakıcılar telaşlı Teddy'nin yanından geçtiler. Başlarının üzerinde tuttıkları copları kovaladıkları adam kadar ıslaktı. Teddy de içgüdüsel olarak bu kovalamacaya katılmıştı ama o anda "Laeddis," diye bir fısıltı duydu.

Yolun ortasında durdu, o sesi yeniden duymayı bekledi. Ses gelmedi. Ufak kızıl kafanın kovalamacası sayesinde bir anlığına kesilen toplu inilti, yatak lazımlıklarının tıkırtıları arasından bir vızıltı gibi yeniden yükselmeye başlamıştı.

Teddy şu sarı hapları düşündü. Eğer Cawley şüphelendiyse, gerçekten şüphelendiyse, onun ve Chuck'ın...

"Laeddis."

Teddy yüzünü sağındaki üç hücreye çevirdi. Zifiri karanlıktı. Teddy konuşan kişinin kendisini görebildiğini biliyor ve sesin sahibinin Laeddis olup olmadığını merak ediyordu.

"Beni kurtarmalıydın."

Ses ya ortadaki ya da onun solundaki hücreden gelmişti. Laeddis'in sesi değildi. Kesinlikle değildi. Sadece onunki kadar tanıdıktı.

Teddy ortadaki hücrenin parmaklıklarına yaklaştı. Ceplerini karıştırdı ve bir kutu kibrit buldu. Kibriti kutunun yan tarafındaki banda sürtüp yaktı; hücrede, küçük bir lavabo ve kaburga kemikleri içine çökmüş bir adam gördü. Yatağında diz çökmüş, duvara yazı yazıyordu. Omzunun üzerinden Teddy'ye baktı. Laeddis değildi. Tanıdık biri değildi.

"Sizin için bir sakıncası yoksa karanlıkta çalışmayı tercih ediyorum. Çok teşekkür ederim."

Teddy parmaklıklardan geri çekilip sola baktı ve adamın hücredeki sol duvarın boydan boya el yazısıyla dolu olduğunu fark etti. Bir santim bile boş yer yoktu, kelimeler öyle küçüklerdi ki gözlerinizi duvara yapıştırmadıkça okuyabilmeniz mümkün değildi.

Teddy diğer hücreye ilerlerken kibrit söndü, ses şimdi daha yakından geliyordu.

"Beni hayal kırıklığına uğrattın."

Teddy diğer kibriti yakarken eli titredi ve tahta çubuk çatırdayıp çakmaktaşı bandının üstünde kırıldı.

"Beni bu yerden kurtaracağımı söylemiştin. Söz vermiştin."

Teddy bir kibrit daha yakmaya çalıştı ama kibrit yanmadan hücrenin içine uçtu.

"Yalan söyledin."

Kalan üçüncü kibrit cızırtıyla alev aldı ve Teddy kibriti parmaklıklara doğru tutup içerideki adama dikkatle baktı. Adam yatağın sol köşesinde oturuyordu. Başı eğik, yüzünü dizleri arasına sıkıştırmış ve kollarını baldırlarına dolamıştı. Başının tepesi keldi ve yanlarda da biraz saçı vardı. Üzerinde beyaz bir don dışında bir şey yoktu. Titriyordu.

Teddy dudaklarını ve damağını yaladı. "Selam!" derken kibritin üzerinden dikkatle içeriye bakıyordu.

"Beni geri getirdiler. Onlara ait olduğumu söylediler."

"Yüzünü göremiyorum."

"Eve geldiğimi söylediler."

"Başını kaldırabilir misin?"

"Buranın evim olduğunu söylediler. Asla kurtulamayacağım."

"Yüzünü görmeme izin ver."

"Neden?"

"Yüzünü görmeme izin ver."

"Sesimi hatırlamıyor musun? Aramızda geçen bütün o konuşmaları?"

"Başını kaldır."

"Zamanla bana görev icabı değil de dostça yaklaşmaya başladığını düşünmek hoşuma gidiyordu. Bir çeşit arkadaşlığımız vardı. Bu arada, şu kibrit birazdan sönecek."

Teddy adamın dazlak kafasına, titreyen el ve ayaklarına baktı. "Sana söylüyorum dostum..."

"Ne söylüyorsun? Ne? Sen bana ne söyleyebilirsin ki? Daha fazla yalan, tüm söyleyeceğin bu."

"Hayır..."

"Sen bir yalancısın."

"Değilim. Başını kaldır..."

Alev işaretparmağının tepesini ve başparmağının kenarını yakınca Teddy kibriti atıverdi.

Hücre tekrar karanlığa gömüldü. Teddy'nin kulağına şilte kılıflarının hışırtısı, yere sürten kumaşın kaba fısıltısı ve adamın kemiklerinin gıcirtısı geliyordu.

Teddy o ismi yeniden duydu:

"Laeddis."

Bu sefer ses hücrenin sağ tarafından gelmişti. "Bu hiçbir zaman gerçekle ilgili değildi." Teddy iki kibrit çıkardı, birbirine bastırdı. "Hiçbir zaman."

Kibriti yaktı. Yatak boştu. Elini sağa kaydırды ve adamın hücrenin köşesinde ayakta durduğunu gördü, sırtı Teddy'ye dönüktü. "Öyle değil mi?"

"Ne?" dedi Teddy.

"Gerçekle ilgili değildi, öyle değil mi?"

"Hayır, gerçektir."

"Değildi."

"Bu, gerçekle ilgili. Açıklamak..."

"Bu seninle ilgili. Laeddis'le. Şimdiye kadar olanların hepsi seninle ilgiliydi. Ben küçük ve önemsizdim. Ben sadece bir başlangıçtı.

Adam hızla dönerek Teddy'ye doğru yürüdü. Yüzü darmadağın olmuştu, her tarafında mor, siyah ve kıpkırmızı şişlikler vardı. Beyaz bir bant kırık burnuna çaprazlama yapıştırılmıştı.

"Tanrım," dedi Teddy.

"Beğendin mi?"

"Kim yaptı bunu?"

"Sen yaptın."

"Kahretsin! Bunu nasıl yapabilirim ki?"

George Noyce parmaklıklara yaklaştı, dudakları bisiklet lastiği gibi kalınlaşmış ve dikişler yüzünden kararmıştı. "Bütün konuşmaların. Bütün o lanet olası konuşmaların yüzünden yine buradayım. Senin yüzünden."

Teddy onu hapisanedeki görüşme odasında son kez gördüğü anı hatırladı. Tenindeki kodes yanığına rağmen sağlıklı ve yaşam dolu görünüyordu, üzerindeki kara bulutların çoğu dağılmıştı. Bir İtalyan ve bir Almanın El Paso'daki bir bara girmesiyle ilgili bir şaka yapmıştı.

"Bana bak," dedi George Noyce. "Gözlerini kaçırma. Burayı açığa çıkarmayı hiç istemedim."

"George," dedi Teddy alçak ve sakin bir tonda, "bu doğru değil."

"Doğru."

"Hayır. Yaşamımın son yılını ne planlayarak geçirdiğimi düşünüyorsun? Bunu mu? Şu anı mı? Burayı mı?"

"Canın cehenneme!"

Teddy yüzüne çarpan haykırışı hissedebiliyordu.

"Canın cehenneme!" diye tekrarladı George. "Yaşamımın son yılını plan yaparak mı geçirdin? Öldürmeyi planlayarak. Hepsi bu. Laeddis'i öldürmeyi. Şu kahrolası oyununun beni ne hale soktuğunu gör. Buradayım. Geri döndüm. Buraya dayanamıyorum. Bu dehşet evine artık dayanamıyorum. Beni duyuyor musun? Artık dayanamıyorum."

"George, dinle. Seni nasıl buldular? Bir nakil emri gerekir. Psikiyatrik bir heyet kararı gerekir. Dosyalar, George, evraklar."

George güldü. "Bir sır duymak ister misin?" diye sordu ve parmaklıkların arasına yüzünü bastırarak kaşlarını aşağı yukarı hareket ettirdi.

Teddy ona bir adım daha yaklaştı.

"Bu harika," dedi George.

"Söyle bana George."

Ve George, Teddy'nin yüzüne tükürdü.

Teddy geri çekildi, kibritleri elinden düşürdü ve gömleğinin koluyla alındaki tükürüğü sildi.

"Sevgili Dr. Cawley'in uzmanlık alanı ne biliyor musun?" diye sordu George karanlığın içinden.

Teddy avcunu alnında ve burun kemiğinin üzerinde gezdirdi, tükürük bulaşmamıştı. "Hayatta kalma suçluluğu, keder travması," diye cevap verdi.

"Yo, hayır." Sözcükler, George'un ağzından kuru bir kıkırtıyla çıkıyordu. "Şiddet. Özellikle erkek türlerinde. Bir araştırma yapıyor."

"Hayır. O çalışmayı Naehring yapıyor."

"Cawley," dedi George. "Tamamen Cawley. Bütün ülkedeki en azılı hastaları, suçluları gemiyle buraya getiriyor. Hasta merkezinin neden bu kadar küçük olduğunu sanıyorsun? Ve hiç kimsenin şiddet geçmişi olan birinin nakil kâğıtlarına ve psikolojik vaka geçmişine yakından bakacağını, bunu gerçekten yapacağını düşünüyor musun?"

Teddy iki kibrit daha yaktı.

"Artık buradan asla çıkamayacağım," dedi Noyce. "Bir kere kaçmıştım, ikincisi olmaz! İkincisi asla olmaz."

"Sakin ol, sakın ol," dedi Teddy. "Sana nasıl ulaştılar?"

"Onlar biliyordu. Anlamıyor musun? Yapmakta olduğun her şeyi. Bütün planını. Bu bir oyun. Güzelce planlanmış bir tiyatro oyunu. Bütün bunlar -kolunu başının üzerinde dairesel hareketlerle salladı- senin için."

Teddy gülümsedi. "Kasırgayı da sadece benim için düzenlediler ha? Zekice bir numara."

Noyce sesiz kaldı.

"Bunu da açıklasana," dedi Teddy.

"Yapamam."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Hadi, paranoyayla rahatlayalım. Anlaştık mı?"

"Hiç tamamen yalnız kaldın mı?" diye sordu Noyce. Parmaklıkların arasından dikkatle ona bakıyordu.

"Ne?"

"Yalnız. Bu şeyler başlayalı beri hiç yalnız kaldın mı?"

"Her zaman," dedi Teddy.

George bir kaşını kaldırdı. "Tamamen yalnız kaldın mı?"

"Şey, hep ortağımıydım."

"Ortağın kim?"

Teddy başparmağıyla arka tarafı hücre bloğunu işaret etti. "Adı, Chuck. O..."

"Dur, ben tahmin edeyim," dedi Noyce. "Daha önce onunla hiç çalışmamıştın, değil mi?"

Teddy etrafındaki hücre bloğunu hissediyordu. Kollarının üst kısmındaki tüyler ürperdi. Sanki beyni diliyle iletişim kurmayı unutmuşçasına bir an için konuşamadı. "Seattle'dan, Federal polis," diyebilirdi sonunda.

"Daha önce onunla hiç çalışmamıştın, değil mi?"

"Bunun konuyla ilgisi yok. Teşkilattaki adamları tanırım. Bu adamı da tanıyorum. Ona güveniyorum," dedi Teddy.

"Neye dayanarak?"

Bu sorunun kısa ve net bir cevabı yoktu. Birine duyulan güvenin nasıl geliştiğini kim bilebilirdi ki? Bir an güven diye bir şey yoktur, sonra bir bakmışsınız güveniyorsunuz. Teddy savaşta, savaş alanında canını emanet edeceği adamlar tanımıştı ama günlük hayatta onlara parasını emanet etmezdi. Parasını, hatta karısını emanet edecek kadar güvendiği adamlar olmuştu ama bir çarpışmada onlara güvenmez, onlarla birlikte bir kapıdan içeri dalmazdı.

Chuck ona eşlik etmeyi reddedebilir, erkekler yatakhaneinde kalmayı seçebilir, fırtına temizliğini uyuyarak geçirebilir, tekmeden haber bekleyebilirdi. İşleri bitmiş, Rachel Solando bulunmuştu. Teddy'nin Laeddis'i araştırıp Ashecliffe'in Hipokrat yemininin çiğnendiği bir yer olduğuna dair duyduğu şüpheyi kanıtlarken Chuck'ın onu izlemek için hiçbir sebebi ya da bundan bir çıkarı yoktu. Ve o yine de buradaydı.

"Ona güveniyorum," diye tekrarladı Teddy. "Açıklamak için bildiğim tek yol bu."

Noyce, Teddy'ye çelik parmaklıkların arasından üzüntüyle baktı. "O zaman zaten kazandılar."

Teddy kibritleri söndürüp attı. Karton kutuyu açtı ve son kibriti çıkardı. Noyce'un parmaklıklar ardında soluk alıp verişini duyabiliyordu.

"Lütfen," diye fısıldadı. Teddy onun ağladığını biliyordu. "Lütfen."

"Ne?"

"Burada ölmeme izin verme."

"Burada ölmeyeceksin."

"Beni fener kulesine götürecekler. Orayı biliyorsun."

"Fener kulesi mi?"

"Beynimi kesip çıkaracaklar."

Teddy kibriti yaktı, alevin ani ışığıyla Noyce'un parmaklıkları kavrayıp salladığını ve yaşların şişmiş gözlerinden yanaklarına süzüldüğünü gördü.

"Seni götürmeyecekler.

"Oraya git. O yeri gör. Eğer sağ dönersen, bana orada ne yaptıklarını söylersin. Orayı kendin için gör."

"Gideceğim George. Bunu yapacağım. Seni buradan çıkaracağım."

Noyce başını öne eğdi ve çıplak kafasını parmaklıklara bastırarak sessizce ağladı. Teddy onunla ziyaretçi odasındaki son görüşmelerinde, George'un "Eğer o yere bir daha geri dönmek zorunda kalırsam kendimi öldürürüm," dediğini ve kendisinin ona "Öyle bir şey olmayacak," diye cevap verdiğini hatırladı.

Bu apaçık bir yalandı.

Çünkü Noyce buradaydı. Dayak yemiş, incinmişti, korkudan titriyordu.

"George, bana bak." Noyce başını kaldırdı.

"Seni buradan çıkaracağım. Dayan. Geri dönüşü olmayan bir şey yapma. Beni duyuyor musun? Dayan. Senin için geri geleceğim."

George Noyce yaşlı gözlerle gülümsedi ve başını yavaşça salladı. "Hem Laeddis'i öldürüp hem de gerçeği ortaya çıkaramazsın. Bir seçim yapmalısın. Bunu anlıyorsun, değil mi?"

"Nerede o?"

"Bana anladığını söyle."

"Anlıyorum. Nerede o?"

"Bir seçim yapmalısın."

"Hiç kimseyi öldürmeyeceğim George. Yapmayacağım." Noyce'a parmaklıklar arasından baktı, bu söz doğru olmalıydı. Eğer bu zavallı enkazı, bu kurbanı kurtarması ve onun evine dönebilmesi için yapması gereken buysa, o zaman Teddy'nin kan davasını toprağa gömmesi gerekiyordu. Bastırması değil. Başka bir zamana bırakmalıydı. Ve Dolores'in bunu anlayacağını umuyordu.

"Hiç kimseyi öldürmeyeceğim," diye tekrar etti.

"Yalancı."

"Hayır."

"Dolores öldü. Unut gitsin."

Parmaklıklar arasından, ağlayan yüzü ve şişmiş gözleriyle Teddy'ye baktı.

Teddy, Dolores'i içinde hissetti, boğazı düğümlendi. Dolores'in temmuz başlarının belirsizliği içindeki yaz akşamlarında, günbatımının ardından şehrin büründüğü koyu turuncu ışıkta oturduğunu, Teddy kaldırırma yanaştığında ve sokağın ortasındaki çocuklar oyundan döndüklerinde başını kaldırıp Teddy'ye bakışını, başlarının üzerinde sallanan çamaşırları ve çenesine eliyle destek yapıp kulağına yakın tuttuğu sigarasıyla Teddy'nin -bir keresinde ona aldığı çiçeklerle- yaklaşmasını izlediğini görebiliyordu. Teddy'nin tek gerçek aşkı ve kadınıydı. Teddy'yi ve yürüyüşünü, o çiçekleri ve bu anı ezberliyormuşçasına izlemişti. Ona bir kalbin zevkten parçalara ayrıldığında nasıl bir ses çıkardığını sormak isterdi. Birini görmenin seni yemeğin, kanın ve havanın asla yapamadığı bir şekilde doyurmasını ve sanki sadece bu anı yaşamak için doğmuş gibi hissetmeyi...

"Unut gitsin," dedi Noyce.

"Yapamam," dedi Teddy. Kelimeler dudaklarından coşkuyla dökülüyor, göğsünde bir çığlının büyüdüğünü hissedebiliyordu.

Noyce ellerini parmaklıklardan ayırmadan kendini olabildiğince geriye bıraktı ve kulağı omzuna degecek biçimde başını yana yatırdı.

"O halde, bu adadan hiç ayrılamayacaksın."

Teddy hiçbir şey söylemedi.

Ve Noyce ayakları üzerinde uykuya dalacakmış gibi bitkin bir şekilde içini çekti.

"Onu C Koğuşu'ndan naklettiler. A Koğuşu'nda değilse, tek bir yerde olabilir," dedi ve Teddy anlayana kadar bekledi.

"Fener kulesi," dedi Teddy.

Noyce başıyla onayladı ve son kibrit de söndü.

Teddy orada bir dakika boyunca durdu, karanlığa dikkatle baktı ve Noyce uzanırken şiltenin çıkardığı sesi duydu. Arkasına döndü.

"Hey."

Sırtı dönük bir halde durdu ve bekledi. "Tanrı yardımcın olsun."

XVI

Hücre bloğunu geçip geri dönmek üzereyken Al'in kendisini beklediğini gördü. Granit koridorun ortasında durmuş, Teddy'ye tembel tembel bakıyordu.

"Adamını yakaladın mı?" diye sordu Teddy. Al, Teddy'nin yanında yürümeye başladı.

"Elbette yakaladım. Kaypak piç kurusu! Ama burada, hücrenden kaçınca ancak bu kadar uzağa gidebilirsin."

Ortadan yürümeyi sürdürerek hücre bloğundan yukarı doğru çıktılar. Teddy, Noyce'un burada hiç yalnız kalıp kalmadığını sorduğunu hatırladı. Al onu ne zamandır izliyordu acaba? Burada geçirdiği üç günü düşündü, tümüyle yalnız olduğu tek bir an bulmaya çalıştı. Tuvalet ihtiyacını gidermek için bile personel tesislerini kullanıyor ve o sırada ya yandaki bölmede ya da dışarıda bekleyen bir adam oluyordu.

Ama hayır. Chuck'la birlikte birkaç defa adada kendi başlarına dolaşmaya çıkmışlardı...

Chuck hakkında tam olarak ne biliyordu? Bir an için Chuck'ın yüzünü gözünün önüne getirdi, onu vapurda okyanusa doğru bakarken görebiliyordu...

Harika bir adam, bir anda sevilen, insanlarla kolay anlaşılan bir yapıda, etrafta olmasından hoşlanacağınız türde bir adam. Seattle'dan. Yakın zamanda nakledilmiş. Acayip bir poker oyuncusu... Bu özellikleriyle uyumlu gibi görünmeyen tek şey, babasından nefret etmesiydi. Bir şey daha vardı. Teddy'nin beyninin derinliklerinde gizlediği bir şey, bir şey... Neydi o?

Tuhaf. Kelime buydu. Ama hayır, Chuck'la ilgili tuhaf olan bir şey yoktu. Yumuşak bir insandı. Teddy'nin babasının kullanmayı sevdiği deyişle, Kaz pisliği gibi kaygandı. Hayır, uzaktan bakıldığında onunla ilgili tuhaf bir şey yoktu. Gerçekten yok muydu? Chuck'ın bazı hallerinde bir tür beceriksizliğe rastlamamış mıydı? Rastlamıştı. Bir şey vardı, Teddy bundan emindi ama ne olduğunu hatırlayamıyordu. Şu anda, burada, aklına hiçbir şey gelmiyordu.

Hem neyse ne, bu düşünce zaten tümüyle saçmaydı. Teddy, Chuck'a güvenmişti. Her şeyin ötesinde, Chuck gizlice Cawley'in masasını karıştırmıştı.

Bunu yaparken onu gördün mü?

Chuck, şimdi Laeddis'in dosyalarına ulaşmak için kariyerini tehlikeye atıyordu.

Nereden biliyorsun?

"Merdiven boşluğuna dön ve şu basamakları yukarı doğru takip et. Doğrudan çatıya çıkarsın," dedi Al kapıya ulaştıklarında. "Teşekkürler."

Teddy kapıyı açmadan bekledi, Al'ın daha ne kadar ortalıkta dolanacağını görmek istiyordu.

Ama Al onu selamlayıp döndü ve hücre bloğuna doğru yürümeye başladı. Teddy haklı çıkmıştı, elbette onu izlemiyorlardı. Al, Teddy'nin diğerleri gibi yalnızca bir hastabakıcı olduğunu sanıyordu. Noyce paranoyaktı. Noyce'un dışındaki herkes onun için aynı şeyi söylerdi. O bir paranoyaktı.

Al yürümeye devam etti. Teddy tokmağı çevirip kapıyı açtı, merdiven sahanlığında bekleyen bir hastabakıcı ya da nöbetçi filan yoktu. Yalnızdı. Tümüyle yalnız. İzlenmiyordu. Kapıyı arkasından kapanması için bırakıverdi, merdivenleri inmek için döndü ve Chuck'ı gördü. Baker ve Vingis'le karşılaştıkları yerde duruyordu. Parmaklarının arasına kısırdığı sigarasından derin bir nefes çekti ve Teddy basamakları inerken başını kaldırıp ona baktı. Sonra dönüp hızla yürümeye başladılar.

"Salonda buluşacağımızı sanıyordum."

"Oradalar," dedi Chuck, Teddy kendisine yetişmeye çalışırken. Geniş koridora doğru döndüler. "Kimler?"

"Müdür ve Cawley. Yürümeye devam et. Sıvışmalıyız."

"Seni gördüler mi?"

"Bilmiyorum. İki kat yukarıdaki tutanak odasından çıkıyordum. Koridorun diğer ucunda onları aşağı inerken gördüm. Cawley başını çevirdi ve ben çıkış kapısından merdiven boşluğuna doğru sağa kaçtım."

"O halde muhtemelen fark etmediler."

Chuck neredeyse koşuyordu. "Yağmurluğu ve korucu şapkasıyla bir hastabakıcının, idari kattaki tutanak odasından dışarı çıktığını fark etmediler öyle mi? Ah, eminim bir sorun yoktur!"

Üzerlerindeki ışıklar, kemiklerin suyun altında kırılmasına benzer bir ses çıkararak yandı. Elektrik sisteminden yükselen cızırtıları, haykırışlar ve alaycı bağırıışların uğultusu takip etti. Bir an için bina etraflarında yükseliyormuş gibi göründü ve sonra yine yerli yerine oturdu. Alarm zili taş zemini ve duvarları baştan başa çınlatıyordu.

"Elektrik geldi. Ne güzel," dedi Chuck ve merdiven boşluğuna yöneldi.

Uç nöbetçi yukarı doğru koşarken Teddy'yle Chuck merdivenlerden iniyordu. Duvara dayanarak nöbetçilere yol verdiler.

Oyun masasındaki nöbetçi hala aynı yerde, telefonla konuşuyordu. Aşağıya inerlerken donuk gözlerle onlara baktı ve bakışları birden canlandı, telefondakine "Bir dakika" diyerek onlara seslendi. "Hey, siz ikiniz, bekleyin bir dakika."

Girişte hastabakıcılar, nöbetçiler ve çamura batmış iki kelepçeli hastadan oluşan küçük bir kalabalık dolaşıyordu. Teddy ve Chuck doğruca kalabalığa daldı. Kahve masasından kalkıp fincanını Chuck'ın göğsüne doğru dikkatsizce sallayan adamdan kaçarak kenara çekildiler.

"Hey! Siz ikiniz! Hey!" diye bağırmaya devam ediyordu nöbetçi.

İkisi de istifini bozmadı, Teddy sağa sola bakman yüzleri gördü. Nöbetçinin sesini duyuyor ve kime seslendiğini merak ediyorlardı.

Bir-iki saniye sonra aynı yüzler, ona ve Chuck'a odaklanmıştı.

"Durun!" dedim.

Teddy eliyle kapının üstüne vurdu. Kapı yerinden oynamıyordu.

"Hey!"

Cawley'in evindekine benzeyen pirinç kapı tokmağını fark etti ve tokmağı kavradı, tokmak yağmurdan kayganlaşmıştı. "Sizinle konuşmam gerekiyor!"

Teddy tokmağı döndürdü ve kapıyı iterek açtı. İki nöbetçi basamakları çıkıyordu. Chuck içeri girerken Teddy kendi çevresinde döndü ve kapıyı açık tuttu. Solundaki nöbetçi ona teşekkür edercesine başını salladı. Teddy kapıyı kapanması için bıraktı ve Chuck'la birlikte merdivenlerden indi.

Sol tarafta, kendileri gibi giyinmiş, hafif yağmurda etrafta dolaşan, sigara tütürüp kahve içen bir grup adam gördüler. Adamlardan birkaçı duvara yaslanmıştı. Herkes şakalaşiyor, havaya kuvvetle duman üflüyordu. Teddy'yle Chuck geriye hiç bakmadan, arkalarındaki kapının açılma sesiyle yeni bir çağrı dizisi bekleyerek onlara doğru yürüdüler.

"Laeddis'i buldun mu?" dedi Chuck.

"Hayır. Ama Noyce'u buldum."

"Ne?"

"Beni duydun."

Teddy yaklaştıkları gruba başıyla selam verdi. Gülümsemeler ve selamlaşmaların ardından Teddy adamların birinden ateş aldı, sonra Chuck'la birlikte duvar boyunca yürümeye devam ettiler. Gittikleri yöne doğru bağırlar gökyüzüne yükselirken hız kesmediler. Ve tüfek shaftlarının savaş alanını gözetlediğini görerek yürümeye devam ettiler.

Duvarın sonuna vardıklarında çamurlu, yeşil araziye doğru sola döndüler ve oradaki çit parçalarının yenilendiğini gördüler. Düzinelerce adam kazık deliklerini sıvı çimentoyla dolduruyordu. Etrafı saran çitlere baktılar. Artık buradan çıkışın mümkün olmadığını biliyorlardı.

Geri döndüler. Tek çare, dümdüz ileri gitmekti. Nöbetçileri geçmeden başka bir yöne saparlarsa bir sürü göz bunu fark edecekti. "Yoldan ayrılmayacağız, değil mi patron?"

"Hiç sapmadan, dümdüz."

Teddy şapkasını çıkardı, Chuck da aynı şeyi yaptı, sonra yağmurluklarını çıkarıp katlayarak kollarının altına aldılar ve çiseleyen yağmur altında yürüdüler. Aynı nöbetçi onları bekliyordu. "Yavaşlamayalım bile," dedi Teddy, Chuck'a.

"Anlaştık."

Teddy adamın yüzüne dikkatle baktı. Yüzünde hiçbir ifade yok tu ve bu hissizlik sıkıntından mı kaynaklanıyordu, yoksa adam çatışma için iradesini güçlendirmeye mi çalışıyordu, belli değildi.

Yanından geçerken Teddy ona el salladı.

"Artık kamyonları var," dedi nöbetçi.

"Kamyonlar mı?" dedi Teddy ve dönüp adama doğru yürüdü. "Evet, siz çocukları geri götürmek için. Beklemek isterseniz buyrun, sadece beş dakika önce gittiler. Her an geri dönebilirler."

"Hayır. Biraz yürüsek iyi olur."

Bir an için nöbetçinin gözlerinde bir şey parladı. Belki bu sadece Teddy'nin hayal gücüydü ya da nöbetçi bu işin altında bir bit yeniği olduğunu sezmişti.

"Tamam o zaman, kendinize dikkat edin." Teddy önüne dönüp Chuck'la birlikte ağaçlara doğru yürüdü. Nöbetçinin, hatta bütün kalenin onları izlediğini hissedebiliyordu. Müdür ve Cawley de ön basamaklardan ya da çatının tepesinden onları izliyor olabilirdi.

Ağaçlara varana kadar peşlerinden hiç kimse bağırmadı, kimse onlara uyarı ateşi açmadı. Daha derinlere dalarak kalın gövdeli ağaçların ve dökülmüş yaprakların arasında gözden kayboldular.

"Tanrım," dedi Chuck. "Tanrım, Tanrım, Tanrım."

Teddy bir kaya parçası üzerine oturdu, döktüğü terin vücudunu tümüyle kapladığını ve beyaz gömleğiyle pantolonunu sıırıslıkla ıslattığını fark etti. Ama şimdi neşelenmişti. Kalbi hala güm güm atıyor, gözleri yanıyordu, sırtı ve boynu karıncalanmıştı ve Teddy bunun aşk hariç dünyanın en güzel duygusu olduğunu biliyordu.

Kaçmak.

Chuck'a baktı ve her ikisi birden gülmeye başlayana kadar ona bakmaya devam etti.

"Şu köşeyi döndüm ve baktım ki çit yerine gelmiş," dedi Chuck. "Ve of, lanet olsun, Teddy, hepsi buraya kadarmış, diye düşündüm."

Teddy taşa yaslandı, kendini çocukken olduğu gibi özgür hissediyordu. Dumanlı bulutların ardından ortaya çıkan gökyüzünü seyretti ve havayı teninde duyumsadı. Islak yaprakları, toprağı, ıslak ağaç kabuklarının kokusunu ve yağmurun son cılız damlalarını duyabiliyordu. Gözlerini kapatıp limanın öte yanındaki, Boston'daki yatağında uyanmak istedi.

Neredeyse uyuyakalacaktı. Ne kadar yorgun olduğunu hatırlayınca doğruldu, gömleğinin cebinden bir sigara çıkarıp Chuck'ın ateşinden otlandı.

"Bu noktada, bizim az önce içeride olduğumuzu öğreneceklerini farz edelim. Henüz öğrenmedilerse tabii," dedi öne doğru eğilerek.

Chuck başını salladı. "Baker kesinlikle sorgulanacaktır."

"Merdivenlerdeki o nöbetçi sanırım bize bunu ima etmeye çalıştı."

"Ya da sadece buradan çıkmamızı istedi."

Boston Feneri'nin sis sireni limanın karşısından inledi. Teddy, Hull'da geçen çocukluğu boyunca bu sesi her akşam duymuştu. Bildiği en kasvetli sestti. İnsanda bir şeye, birine, bir yastığa ya da kendine sarılma isteği uyandırırđı.

"Noyce," dedi Chuck.

"Evet."

"O gerçekten burada mı?"

"Etiyle kemiğiyle burada."

"Tanrı aşkına, Teddy, o nasıl?" diye sordu Chuck.

Ve Teddy, Noyce'u anlattı. Dövüldüğünü, Teddy'ye duyduğu nefreti, korkudan titreyen ellerini, ağlayışını... Noyce'un Chuck hakkında söyledikleri dışında, her şeyi Chuck'a anlattı. Chuck dinliyor, ara sıra başıyla onaylıyordu. Bir çocuğun, ateşin etrafında oturup geceyarısı hikâyelerini dinlerken kamp danışmanını izlemesi gibi, Teddy'yi izliyordu.

Teddy bütün bunların doğru olup olmadığını merak ediyordu ve sözünü bitirdiğinde Chuck "Ona inanıyor musun?" diye sordu.

"Onun burada olduğuna inanıyorum. Buna hiç şüphe yok."

"Psikolojik bir rahatsızlığı olabilir ama. Yani, gerçek bir rahatsızlık. Geçmişte böyle bir şey yaşamıştı. Başına gelenler yasal bir uygulamadır herhalde. Hapishanede ruhsal bir çöküntü geçirir ve onlar da 'Hey, bu adam Ashecliffe'te bir kez yatmıştı. Hadi, onu oraya geri gönderelim,' derler."

"Mümkün," dedi Teddy. "Ama son görüşmemizde bana gayet normal görünmüştü."

"Ne zamandı bu?"

"Bir ay önce."

"Bir ayda pek çok şey değişebilir."

"Doğru."

"Fener kulesinden ne haber?" dedi sonra. "Orada bir grup çatlak bilim adamı olduğuna, Laeddis'in kafatasına cipler yerleştirdiklerine inanıyor musun?"

"Bir arıtım ünitesinin etrafını çitlerle çevirdiklerini sanmıyorum."

"Haklısın," dedi Chuck. "Ama sence de bütün bunlar biraz Grand Guignol'u andırmıyor mu?"

Teddy kaşlarını çattı. "O kahrolası şeyin anlamını bilmiyorum."

"Vahşet, kesme, sakatlama, parçalama, yaralama falan gibi şiddet gösterileri," diye açıkladı Chuck. "Korku hikâyelerindeki dehşetli şeyler işte."

"Anladım," dedi Teddy, "şu gren gvig, ah, neydi?"

"Grand Guignol," dedi Chuck, "Fransızca. Kusura bakma."

Teddy, gülümsemeye çalışan Chuck'ı izledi, muhtemelen konuyu değiştirmenin bir yolunu düşünüyordu.

"Portland'da büyürken çok Fransızca çalıştın galiba?"

"Seattle."

"Doğru." Bir elini göğsüne koyup özür diledi. "Affedersin."

"Tiyatroyu severim," dedi Chuck. "Bu bir tiyatro deyimi."

"Biliyor musun, ben Seattle ofisinde çalışan birini tanıyordum," dedi Teddy.

"Gerçekten mi?" Chuck ceplerini yokladı, dikkati dağılmıştı. "Evet. Muhtemelen sen de tanırsın."

"Muhtemelen," dedi Chuck. "Laeddis'in dosyasında ne bulduğumu görmek ister misin?"

"İsmi Joe. Joe..." dedi Teddy ve parmaklarını şaklatıp Chuck'a baktı. "Bulmama yardım et. Dilimin ucunda. Joe, eeee, Joe..."

"Çok Joe var," dedi Chuck arka cebini karıştırırken. "Küçük bir ofis olduğunu sanıyordum."

"İşte burada." Chuck'ın arka cebinden hızla çektiği eli boştu. Teddy, Chuck'ın arka cebinden sarkan kare kâğıt parçasını görebiliyordu.

"Joe Fairfield," dedi Teddy. Chuck elini arka cebinden beceriksizce çıkarmıştı. Tuhaf bir şekilde. "Onu tanıyor musun?" Chuck yeniden ceplerini yokladı. "Hayır."

"Oraya gönderildiğine eminim."

Chuck omuz silkti. "Bu isim bana bir şey çağrıştırmıyor."

"Hımm, belki de Portland'daydı. Karıştırdım."

"Evet. Fark ettim."

Chuck sonunda kâğıdı çıkardı. Teddy buraya geldikleri gün, onun silahını nöbetçiye teslim ederken ki beceriksizliğini, tabanca kılıfını tutuşundaki tuhaflığı hatırladı. Bu onun konumundaki bir komiserin yapmayacağı bir şeydi. Bu tür bir beceriksizlik, görev sırasında insanın ölümüne bile neden olabilirdi.

Chuck kâğıt parçasını uzattı. "Bu onun yatış formu. Laeddis'in. Bunu ve tıbbi dosyaları bulabildim. Ne vaka raporları ne dönem notları ne fotoğraf. Tuhaftı."

"Tuhaf," dedi Teddy. "Kesinlikle."

Chuck'ın eli hala havadaydı, katlanmış kâğıt parçası parmaklarından aşağı sarkıyordu. "Alsana," dedi Teddy'ye. "Hayır," dedi Teddy. "Sende kalsın."

"Görmek istemiyor musun?"

"Sonra bakarım," dedi Teddy.

Ortağını süzdü, bir süre sessizce bekledi. "Ne?" dedi Chuck sonunda. "Tanrı'nın cezası Joe bilmem neyi tanımıyorum. Bu yüzden mi bana tuhaf tuhaf bakıyorsun?"

"Tuhaf tuhaf bakmıyorum Chuck. Söylediğim gibi, Portland ve Seattle'ı sık sık birbirine karıştırıyorum."

"Pekala. O halde..."

"Yürümeye devam edelim," dedi Teddy.

Teddy onu beklerken Chuck elinde sallanan kâğıt parçasına bakarak birkaç saniye daha oturdu. Etrafındaki ağaçları süzdü. Başını kaldırıp Teddy'ye ve sonra da sahilden uzaklara baktı.

Sis sireni yine çalmaya başlamıştı.

Chuck kalktı ve kâğıt parçasını arka cebine geri koydu. "Tamam," dedi. "Güzel. Hadi, yolu göster." Teddy koruluğun içine, doğuya doğru yürümeye başladı. "Nereye gidiyorsun?" dedi Chuck. "Ashecliffe öteki tarafta." Teddy dönüp Chuck'a baktı. "Ashecliffe'e gitmiyorum." Chuck ona öfkeyle bakıyordu, hatta belki biraz da korkuyla. "O zaman nereye gidiyoruz Teddy?"

"Fener kulesine Chuck."

"Neredeyiz?" diye sordu Chuck. "Kaybolduk."

Koruluktan çıkmış ve fener kulesini çevreleyen çite yüzlerini dönmek yerine, her nasılsa kulenin kuzeyine doğru hareket etmeyi akıl etmişlerdi. Koruluk, fırtına yüzünden bataklığa dönüşmüştü, yere devrilen ve eğilen ağaçlar düz bir doğrultuda ilerlemelerini engelliyordu. Teddy rotadan biraz sapacaklarını biliyordu ama son hesaplamalarına göre hedeften bayağı uzaklaşmışlardı.

Fener kulesini gayet net görebiliyordu. Yüksek bir bayır ve ağaç sıraları ile kahverengi ve yeşil bir şerit halinde uzanan bitki örtüsünün ardında, fenerin üstte kalan üçte birlik kısmı görünüyordu. Buldukları arazinin hemen ilerisinde, gelgitlerle meydana gelen uzun bir bataklık ve onu geçince sivri uçlu siyah kayalardan oluşan doğal bir çit vardı. Teddy son şanslarının, koruluğa dönüp yanlış yöne saptıkları yeri bulmak olduğunu biliyordu, böylece başlangıç noktasına kadar da gerilememiş olacaktı.

Bunu Chuck'a da söyledi.

Chuck pantolon paçalarını silkelemek ve onları dikenli otlardan temizlemek için bir dal kullanıyordu.

"Ya da etrafta tur atabilir, oraya doğudan ulaşabiliriz. McPherson'ın dün akşam ne yaptığını hatırlıyor musun? Şoförü kestirme bir yol kullanıyordu. Mezarlık orada, şu tepenin üzerinde

olmalı. Bu yöntemi deneyelim mi?"

"Şimdiye dek uyguladığımız yöntemden iyidir."

"Yoksa planı beğenmedin mi?" dedi Chuck ve avcunu hızla ensesine götürdü. "Ben sivrisineklere bayılırım. Sanırım yüzümün sol yanında ulaşamadıkları yalnızca bir-iki nokta kaldı."

Bir saat boyunca aralarında geçen ilk diyalog bu olmuştu ve Teddy her ikisinin de büyüyen gerginliği sonlandırmaya çalıştığını görebiliyordu.

Ama Teddy hemen cevap vermeyince sohbet fırsatı kaçtı. Chuck da arazi sınırı boyunca, üç aşağı beş yukarı kuzeybatıya doğru ilerleyerek yola devam etti. Ada onları sürekli sahile itiyordu.

Teddy yürürken, tırmanırken ve yine yürürken hep Chuck'ı izledi. Ortağım, demişti Noyce'a. Ona güveniyorum, diye de eklemişti. Ama neden? Çünkü buna mecburdu. Çünkü hiç kimse böyle bir yerde, yalnız başına başarılı olamazdı.

Eğer Teddy bu adadan geri dönmez, ortadan kaybolursa, Senatör Hurley'nin dostluğu bir işe yarardı elbette. Buna şüphe yoktu. Soruşturmaları dikkate alınır, duyulurdu. Peki ama mevcut politik ortamda, New England'ın küçük bir eyaletindeki, pek tanınmayan bir Demokrat'ın sesi yeterince gür çıkar mıydı?

Polisler kendilerini korumak zorundaydı. Elbette buraya adam göndereceklerdi. Ama sorun zamanlamaydı. Ashecliffe ve buradaki doktorlar, Teddy'yi geri dönüşü imkansız bir biçimde değiştirmeden önce, onu Noyce'a dönüştürmeden önce, polisler buraya ulaşabilir miydi? Hatta daha da kötüsüne, Teddy şu kovalamaca oynayan adama dönüşmeden önce?

Teddy zamanında gelmelerini umuyordu, çünkü Chuck'ı izledikçe burada yalnız olduğu fikri güçleniyordu. Yapayalnız olduğu fikri.

"BURADA DA TAŞLAR VAR," dedi Chuck. "Tanrım, patron."

Sağ tarafta denize dik ve dümdüz inen, dar bir burun vardı, sol taraftaysa dört kilometre boyunca uzanan fundalıklarla kaplı bir ova. Gökyüzü kızıl kahveye dönüp de havadaki tuz tadı artarken rüzgâr da şiddetlenmeye başlamıştı.

Taş kümeleri, fundalık ovaya aralıklarla dizilmişti. Ovanın etrafını bir çanak gibi sarmalayan eğimler, dokuz küme ve üç sıra halinde dizilen taşları koruyordu.

"Ne yani, görmezden mi gelelim?" dedi Teddy.

Chuck elini gökyüzüne kaldırdı. "Birkaç saat içinde güneş batacak. Fark etmediysen söyleyeyim, fener kulesinde değiliz. Mezarlığa bile varamadık. Varabileceğimizden de emin değiliz. Ve sen bu kayalıktan aşağıya inip o taşlara bakmak mı istiyorsun?"

"Hey, eğer şifre..."

"Bu saatten sonra ne fark eder ki? Laeddis'in burada bulunduğu dair kanıtımız var. Noyce'u da gördün. Yapmamız gereken tek şey bu bilgiyle, bu kanıtlarla eve dönmek. İşini

halletmiş olduk."

Haklıydı. Teddy bunu biliyordu. Haklıydı, eğer Teddy'den yanaysa tabii.

Ya Chuck, Teddy'nin tarafında değilse ve bu da Chuck'ın onun görmesini istemediği bir şifreyse...

"On dakikada inip on dakikada çıkarım," dedi Teddy.

Chuck bitkin bir halde esmer yüzlü kayanın üzerine çöktü, paltosunun cebinden bir sigara çekti. "Pekala. Ben burada oturup bekleyeceğim," dedi.

"Keyfine bak."

Chuck sigarasını yakarken sigaranın etrafına elleriyle kapatarak siper yaptı. "Plan bu."

"Görüşürüz," dedi Teddy, Chuck'ın eğilmiş parmakları arasından dumanın çıkışını ve denize doğru süzülüşünü izlerken.

Chuck'ın sırtı ona dönüktü. "Boynunu kırmamaya çalış."

Teddy yedi dakikada, tahmin ettiğinden üç dakika daha az bir sürede aşağıya inmişti, çünkü zemin gevşek ve kumlu ve birkaç kez de kaymıştı. Bu sabah, kahvenin yanında bir şeyler de yeseydi keşke, çünkü midesi boşluktan gurulduyordu ve düşük kan şekeri, yetersiz uykuyla birleşince başının içinde topaclar oluşturmuştu. Gözlerinin önünde noktalar uçuşuyordu.

Her bir kümedeki taşları saydı ve defterine alfabetik karşılıklarıyla birlikte not etti.

5(E)- 14(N)- 21(U)-15(O)-19(S)-14(N)-19(S)

Defteri kapatıp ön cebine koydu ve kumlu yokuşu en sarp kıs mı boyunca toprağı pençeleyerek ve toprak kaydığında yosun kümelerine tutunarak tırmanmaya başladı. Yukarı çıkmak yirmi beş dakikasını almış ve gökyüzü şimdi tamamen koyu bronz rengine dönmüştü. Hangi safta olursa olsun Chuck'ın haklı olduğu kesindi: Gün hızla batıyordu ve bu zaman kaybı demekti. Sonunda hangi şifreyi ele geçirmiş olursa olsun.

Artık büyük ihtimalle fener kulesine ulaşamayacaklardı, ki ulaşsalar bile ne olacak ki? Eğer Chuck onlar için çalışıyorsa, o zaman Teddy'nin onunla birlikte fener kulesine gitmesi, kuşun aynaya doğru uçuşmasına benziyordu.

Teddy tepenin en üst noktasını, kayalık burnun sivri ucunu ve üzerinde yay gibi uzanan bronz renkli gökyüzünü gördü, sonra *Dolores, belki de böyle olmak zorunda*, diye düşündü. *Belki yapabileceğim en iyi şey şimdilik bu. Laeddis yaşayacak. Ashecliffe devam edecek. Ama bir adım attığımızı, sonunda her şeyi yerle bir edebilecek bir adım attığımızı bilerek kendimizi rahatlatacağız.*

Tepenin en üst noktasında bir yarık, kayalık burna değen dar bir açıklık buldu. Toprak, Teddy'nin yarıktaki, sırtını kumlu duvara yaslayabileceği kadar aşınmıştı. Her iki elini yassı kayanın üzerine koyup göğsüyle kayalık burnun üzerine abanacak, sonra bacaklarını da kaldırarak kendini yukarı doğru ittirecekti.

Yüzünü denize dönerek yan yattı. Akşamüstü deniz masmavi ve çok canlıydı. Yüzündeki esintiyi ve kararan gökyüzü altındaki denizin sonsuzluğunu hissederek uzanıyordu. Kendini küçük ve tamamen insan gibi hissediyordu. Ama kendini güçsüz hissettiren bir his değildi bu. Garip bir gururdu. Bu sonsuzluğun bir parçası olmak... Okyanusta bir kum tanesi gibi, evet. Yine de bütünün bir parçası olmak. Nefes almak.

Yanağını dayadığı koyu renkli yassı kayaya baktı ve Chuck'ın yukarıda, yanında olmadığını fark etti.

XVII

Chuck'ın bedeni sarp kayalığın dibinde yatıyor, üzerine hafifçe su çarpıyordu. Teddy önce bacaklarını kayalık burnun kenarından aşağı kaydırды, ağırlığını çekeceğinden emin olana kadar ayakbalarının tabanıyla siyah kayaları yokladı. Farkında olmadan tuttuğu soluğunu salıverdi ve dirseklerini kenardan kaydırды. Ayaklarının kayalara gömüldüğünü hissetti, son bir çare düşündü ve ayak bileklerini bitiştirerek sol yana büküp uçurumun yüzeyine yapıştı, üst bedeninin ağırlığını geriye, yüzeye ve ayağının altında duran kayalara verdi.

Tüm bedeniyle birlikte döndü ve bir yengeç gibi kayalara yapışana kadar kendini aşağıya iterek inmeye başladı. Bunu daha hızlı yapmanın bir yolu yoktu. Bazı kayalar uçuruma, bir savaş gemisinin gövde kısmındaki civatalar gibi sımsıkı yapışmıştı. Diğerlerini ise yalnızca alttaki kayalar tutuyordu. Ve ağırlığınızı üzerine verene kadar hangisinin sağlam olduğunu söylemek mümkün değildi.

On dakika kadar sonra Chuck'ın yarı içilmiş sigarasını gördü. Ateşi kararmış ve ucu marangoz kalemi gibi sivrilmişti.

Nasıl düşmüştü? Rüzgar onu düşerken savurmuş olabilirdi ama yassı bir kayadan uçuracak kadar da güçlü değildi.

Teddy yukarıda, yalnız başına, yaşamının son dakikasında sigarasını içen Chuck'ı ve kendisi tüm zorluklara rağmen devam ederken kaybettiği diğer sevdiklerini düşündü. Dolores'i. Ve yine bu denizde kaybettiği babasını. On altı yaşındayken kaybettiği annesini. Sicilya'da dişlerinden vurulan, sanki tadı kendisini şaşırtan bir şey yutmuş gibi Teddy'ye merakla gülümserken ağzının kenarından kan süzülen Tootie Vicelli'yi. Martin Phelan, Jason Hill... Pitsburg'lu o büyük mitralyözcü, adı neydi? Yardak. Evet buydu. Yardak Gilibiowski'yi. Belçika'da Teddy'yi güldüren sarışın çocuğu. Ayağından vurulan ve kanamanın durmayacağı anlaşılana kadar hiçbir şey olmamış gibi davranan o çocuğu. Ve şüphesiz, o gece Coconut Grove'da bıraktığı Frankie Gordon'ı. İki yıl sonra, Frankie'nin miğferine bir sigara fırlatıp ona "Iowa'lı işe yaramaz pislik," demiş ve Frankie de "Tanıdığım herkesten daha iyi küfür ediy.." diyemeden bir mayına basmıştı. Teddy kalçasında hala bir şarapnel parçasıyla dolaşıyordu.

Ve şimdi de Chuck.

Teddy ona güvenip güvenmemesi gerektiğini öğrenebilecek miydi acaba? İhaneti kanıtlanamadığına göre şimdi onu masum mu kabul etmeliydi? Onu güldüren ve son üç gündür yaşadığı karmaşayı bir nebze katlanılır kılan Chuck. Daha bu sabah, kahvaltıda Benedict usulü yumurta ve öğle yemeğinde ince dilimlenmiş Reuben verileceğini söyleyen Chuck.

Teddy yukarıya, kayalık buruna doğru baktı. Tahminine göre şimdi yolu yarılmıştı, gökyüzü

denizin koyu mavi rengini alıyor ve her geçen saniye daha da kararıyordu.

Chuck'ı o düzlükten ne düşürmüş olabilirdi? Bu hiç de normal değildi.

Bir şeyini düşürmediyse... Bir şeyin peşinden aşağıya gitmediyse... Şu an Teddy'nin yaptığı gibi uçurumdan aşağıya inmeye, tutamayacağı taşları yakalamaya ve onlara basmaya çalışmadıysa...

Teddy nefesini tuttu, yüzünden ter damlıyordu. Bir elini tutunduğu kayadan dikkatle çekti ve kuruyana kadar pantolonuna sildi. Kayaya tekrar tutundu, onu sıkıca kavradı ve bu defa öteki elini sildi. Başka bir sivri kaya parçasını tutmaya çalışırken, hemen yanında bir kâğıt parçası gördü.

Bir kaya ile ince, kahverengi bir ağaç kökü arasına sıkışmış ve esinti sayesinde kat yerinden hafifçe açılmıştı. Teddy elini siyah sivri kayadan çekip kâğıdı parmaklarının arasına sıkıştırdı, olup bitenleri anlamak için kâğıda bakmasına gerek yoktu artık.

Laeddis'in yatış formuydu.

Onu arka cebine koydu, kâğıdın Chuck'ın arka cebindeki iğreti duruşunu hatırladı. Şimdi Chuck'ın neden buraya indiğini biliyordu. Bu kâğıt parçası için. Teddy için.

Sarp kayalık yüzeyin son yedi metresi büyük kayalardan, su yosunu kaplı dev siyah yumurtalardan oluşuyordu. Teddy oraya vardığında, kolları arkasında kalacak ve ellerinden destek alacak şekilde döndü ve kaya çatlaklarında saklanan sıçanları gördü.

Sonunda sahildeydi. Uzaktan Chuck'ın cesedini gördü, ona doğru yürüdü ve onun ceset filan olmadığını anladı. Bu sadece, güneşten ağarmış ve üzeri kalın, siyah yosun şeritleriyle kaplanmış bir kayaydı.

Şükürler olsun... Chuck ölmemişti. Yosun kaplı, uzun, dar bir kayaydı bu sadece.

Teddy eliyle ağzının etrafını kapatarak sarp kayalıktan yukarı doğru Chuck'a seslendi. Seslendi ve ses denize doğru süzüldü, kayalara çarparak esintiyle uçup gitti, Teddy, Chuck'ın kayalık burnun üzerinden uzanan başını görmeyi bekledi.

Belki de Chuck aşağıya, Teddy'yi aramak üzere aşağıya gelmeye hazırlanıyordu. Belki de şu anda inmek için hazırды.

Teddy boğazı bağırmaktan tahriş olana kadar ona seslendi.

Sonra durdu ve Chuck'ın cevabını duymayı bekledi. Hava sarp kayalığın en üst kısmı görünmeyecek kadar kararmıştı. Teddy deniz esintisini duyuyordu. Büyük kaya çatlaklarındaki sıçanları, bir martının gaklamasını ve okyanusun sesini duyuyordu. Birkaç dakika sonra Boston Feneri'nin sis sirenini de duydu.

Gözleri karanlığa alıştığında kendisini izleyen gözleri gördü. Düzinelerce. Sıçanlar büyük kayaların üzerine yayılarak oturmuş, korkusuzca ve dikkatle ona bakıyordu. Burası onların kumsalıydı, Teddy'nin değil.

Buna rağmen Teddy sudan korkuyordu, sıçanlardan değil. Tanrı'nın cezası küçük yapışkan piç kuruları! Onları vurabilirdi. Arkadaşlarından birkaçı havaya uçtuğunda, kaç tanesinin hala böyle sert kalacağını görmek için.

Ne var ki silahı yoktu ve Teddy onları izlerken sayıları iki katına çıkmıştı. Uzun kuyrukları kayaları süpürüyordu. Teddy topuklarına değen suyu ve üzerine dikilen bütün o gözleri hissetti. Korkudan ya da değil, omurgasında bir karıncalanma, ayak bileklerinde bir kaşıntı duymaya başladı.

Kumsal boyunca yavaşça yürüdü ve yüzlerce sıçan daha gördü. Güneşte kayalara yayılan fok balıkları gibi, ay ışığında dinleniyorlardı. Büyük kayalardan, Teddy'nin yalnızca birkaç saniye önce durduğu kuma yuvarlanırlarken onları izledi ve sahilde daha ne kadar ilerleyebileceğine baktı.

Fazla değil. Yaklaşık otuz metre ileride, kumsalı kesen, suyun içinden fırlamış bir başka sarp kayalık ve onun sağına doğru okyanus açıklarında, varlığından bile habersiz olduğu bir ada gördü. Ay ışığı altında kahverengi bir sabun gibi duruyor ve suda belli belirsiz bir iz bırakıyordu. McPherson'la karşılaştığı ilk gün o sarp kayalıklara çıkmışlardı. O zaman orada ada filan yoktu. Bundan emindi.

O halde şimdi bu ada hangi cehennemden çıkmıştı?

Sıçanların sesini duyabiliyordu; birkaçı kavga ediyor, çoğu tırnaklarını kayalara geçiriyor ve birbirlerine vik vik bağıryorlardı. Teddy ayak bileklerinden dizlerine ve kasıklarına doğru yükselen bir kaşıntı hissetti.

Geriye döndü ve sahile baktı. Kumsal, üzerini dolduran sıçanlardan görünmüyordu artık.

Başını kaldırıp sarp kayalığa baktı; dolunaya, parlak ve sayısız yıldızla minnettardı. Ve sonra, iki gün öncesine kadar orada olmayan şu ada gibi, kendisine herhangi bir anlam ifade etmeyen bir renk gördü.

Turuncu. Geniş kayalığın yarı yolunda, yukarıda. Turuncu. Sarp kayalığın karanlık yüzünde. Akşam karanlığında.

Teddy ona dikkatle baktı. Yanıp titreşirken, sönerken ve sonra birden parlarken, tekrar sönüp tekrar parlarken onu izledi. Yanıp sönüyordu. Gerçekten.

Alev gibi.

Bir mağara fark etti. Ya da en azından hatırı sayılır derinlikte bir kaya çatlağı, içeride biri vardı. Chuck. Bu kesinlikle o olmalıydı. Belki burundan aşağıya doğru o kâğıdın peşine düşmüştü. Belki yaralanmış ve aşağıya inmek yerine bu tarafa gelmek zorunda kalmıştı.

Teddy şapkasını çıkarıp en yakın kayaya ulaştı. Yarım düzine göz ona bakıyordu. Şapkasını onlara doğru kuvvetle salladı. Sıçanlar iğrenç vücutlarını kayadan hızla çektiler; büktüler ve savurdular. Teddy hızla oraya adım atıp bir sonraki kayada duran birkaçını tekmeledi ve sıçanlar kenara çekildi. O zaman Teddy hiç sıçan kalmayınca kadar birinden diğerine atla yarak hızla yumurtalara tırmandı. Her defasında daha az sıçan kalıyordu ve sonunda sarp

kayalığın yüzeyine ulaştı, elleri hala iniş yüzünden kanıyordu.

Yine de bu kolay bir tırmanıştı. Birincisinden daha yüksek ve uzaktı ama en azından daha eğimliydi ve daha çok kaya çıkıntısı vardı.

Bu tırmanış, ay ışığında bir buçuk saatini aldı. Yıldızlar da tıpkı sıçanlar gibi Teddy'yi izliyordu. Fakat Teddy tırmanırken Dolores'i kaybetti. Şimdi onu hayalinde canlandıramıyor, yüzünü ve ellerini ya da kalın dudaklarını gözünün önüne getiremiyordu. Kendini Dolores öldüğünden beri hiç hissetmediği kadar terk edilmiş hissetti. Tüm bunların yorgunluk, yetersiz uyku ve yetersiz beslenmeden kaynaklandığını biliyordu ama Dolores gitmişti işte, Teddy ay ışığı altında tırmanırken gitmişti.

Ama hala onu duyabiliyordu. Onu hayalinde canlandıramasa bile sesini duyabiliyordu. Devam et Teddy, diyordu Dolores. Devam et. Yeniden yaşayacaksın.

Her şey burada mı bitmişti yani? Sualtında yürür gibi geçirdiği iki yıldan, Tommy Dorsey ve Duke Ellington dinleyip oturma odasındaki masanın ucunda duran silahına boş boş baktığı onca zamandan, bu kahrolası bombok hayatta artık bir adım daha atamayacağından defalarca emin olduktan, ona duyduğu ihtiyaç yüzünden bir dişini kıracak kadar dişlerini sıktıktan sonra, bütün bunların hepsinden sonra, Dolores'i aklından silip attığı an, gerçekten tam bu an olabilir miydi?

Seni hayal etmedim Dolores. Bunu biliyorum. Ama şu anda, sanki seni hayal etmişim gibi hissediyorum.

Öyle olmalı Teddy, öyle olmalı. Bırak gideyim. Gerçekten mi? Evet bebeğim.

Deneyeceğim. Tamam mı?

Tamam.

Teddy yukarıda yanıp sönen turuncu renkli ışığı görebiliyordu. Sıcaklığı zar zor hissediyordu. Yukarıdaki kaya çıkıntısına elini koydu, bileğine vuran turuncu renkli ışığı gördü ve kendini yukarıya, çıkıntının üzerine doğru çekip dirsekleri üstünde ilerledi. Sarp duvarlardan ışık yansıyor. Ayağa kalktı. Mağaranın tavanı, başından yaklaşık üç santim yukarıdaydı ve açıklığın sağa kavis yaptığını gördü. İlerlediğinde, ışığın mağara zeminine açılmış küçük bir çukurdaki bir çalı yığınının geldiğini gördü. Ve ateşin öteki yanında, ellerini arkasında tutan bir kadın ayakta duruyordu. "Sen de kimsin?" diye sordu.

"Teddy Daniels."

Kadının uzun saçları vardı ve hastaların giydiği açık pembe gömlek, beli büzgülü pantolon ve terliklerden giymişti.

"Bu senin adın," dedi kadın. "Peki, ne iş yapıyorsun?"

"Polisim."

Kadın başını öne eğdi, saçları beyazlamaya başlamıştı. "Komisersin sen," dedi.

"Ellerini arkandan çekebilir misin?" dedi Teddy başını sallayarak.

"Neden?" diye sordu kadın.

"Çünkü elinde ne tuttuğunu bilmek istiyorum."

"Neden?"

"Çünkü canımı yakıp yakmayacağını bilmek istiyorum." Kadın hafifçe gülümsedi. "Sanırım haklısın."

"Beni haklı bulmana sevindim."

Kadın ellerini arkasından çekti, uzun ince bir neşter tutuyordu. "Bir sakıncası yoksa, elimde tutmaya devam edeceğim." Teddy ellerini kaldırdı. "Benim için sorun yok."

"Benim kim olduğumu biliyor musun?"

"Ashecliffe'ten bir hasta," dedi Teddy.

Kadın yine başını eğdi ve önlüğüne dokundu. "Vay canına. Beni ne ele verdi?"

"Tamam, tamam. Dalga geçme."

"Bütün Federaller böyle kurnaz mı olur?"

"Bir süredir yemek yemedim," dedi Teddy. "Epeyce yavaşladım."

"Çok mu uyudun?"

"Nasıl yani?"

"Adaya geldiğinden beri. Çok mu uyudun?"

"Bunun bir anlamı varsa eğer, pek iyi uyuyamadığımı söyleyebilirim."

"Ah, evet, bir anlamı var." Pantolonunu dizlerine kadar yukarı çekip yere oturdu ve Teddy'ye de aynını yapması için işaret etti.

Teddy oturdu ve ateşin üzerinden kadına baktı.

"Sen Rachel Solando'sun," dedi. "Gerçek olanı." Kadın omuz silkti.

"Çocuklarını mı öldürdün?" diye sordu Teddy.

"Benim hiç çocuğum olmadı," diye cevap verdi kadın ve elindeki neşterle bir kütüğü dürttü. "Olmadı mı?"

"Hayır. Hiç evlenmedim. Ben, duyduğunda şaşıracaksın, ben sadece bir hasta değilim."

"Ne demek sadece bir hasta değilim?"

Kadın bir kütüğü daha dürttü ve kütük çatırtılar çıkararak yerleşti, kıvılcımlar ateşin üzerine doğru yükselerek tavana varmadan söndü.

"Personeldim," dedi kadın. "Savaş sonrasına kadar."

"Hemşire miydin?"

Kadın ateşin üzerinden ona baktı. "Doktordum Komiser. Delaware'deki Drummond Hastanesi'nde görevli ilk kadın doktordum. Burada, Ashecliffe'teki ilk kadın görevli. Siz bayım, şu anda gerçek bir öncüye bakıyorsunuz."

Ya da saplantılı bir akıl hastasına, diye düşündü Teddy.

Başını kaldırdı ve kadının kendisini izlediğini fark etti. Bakışları nazik, tedbirli ve bilgiçti. "Deli olduğumu düşünüyorsun," dedi kadın.

"Hayır."

"Mağarada saklanan bir kadın hakkında başka ne düşüneceksin ki?"

"Bunun bir nedeni olduğunu düşünüyorum."

Kadın esrarengiz bir biçimde gülümsedi ve başını iki yana salladı. "Deli değilim. Değilim. Elbette, bir deli başka ne söyleyebilir ki? Kafkavari bir dehanın ürünü gibi. Deli değilsen ama insanlar herkese senin deli olduğunu söylemişse, o zaman tüm itirazların, yalnızca onların iddialarını güçlendirmeye yarar. Ne söylediğimi anlıyor musun?"

"Biraz," dedi Teddy.

"Tümdengelim gibi bak buna. Tümdengelim, diyelim ki şu ilke ile başlasın: 'Deli insanlar deli olduklarını inkar eder.' Bunu anladın mı?"

"Elbette," dedi Teddy.

"Pekala, bölüm iki: Bob deliliğini inkar ediyor. Bölüm üç: 'Ergo' bölümü. Ergo... Bob delidir."

Neşteri dizinin yanına yere koydu ve bir çubukla ateşi karıştırdı. "Eğer senin deli olduğuna inanmışlarsa, o zaman bütün hareketlerin normal koşullar altında deli olmadığını kanıtlayacakken, aslında deli bir insanın hareketleri çerçevesinde değerlendirilecek tir. itiraz eden sesin, inkar olarak algılanır. Mantıklı korkuların paranoya olarak değerlendirilir. Hayatta kalma içgüdülerine savunma mekanizması denir. Kazanmanın imkansız olduğu bir durum bu. Tam bir ölüm cezası. Bir kere buraya geldiysen, dışarı çıkamazsın. C Koşuşu'ndan kimse çıkamaz. Hiç kimse. Hımm, birkaçı çıktı, tamam, itiraf ediyorum, birkaçı çıktı. Ama ameliyat olmuşlardı. Beyinden. Şıp diye... Dosdoğru gözün içinden. Vahşi, akıldışı bir tıbbi uygulama ve ben bunu onlara söyledim. Onlarla mücadele ettim. Mektuplar yazdım. Beni görevden alabilirlerdi, bilirsin. Beni işten atabilir, ortadan yok edebilir, bir eğitim görevi almama veya eyalet dışında görev yapmama neden olabilirlerdi ama bu pek hoş kaçmazdı. Gitmeme izin vermediler, beni buradan göndermediler. Yapamazlardı."

Konuştukça heyecanlanıyordu. Çubuğuyla ateşi dürtüyor, Teddy'den çok dizlerine bakarak konuşuyordu.

"Gerçekten doktor muydun?" diye sordu Teddy.

"Ah, evet. Doktordum." Dizlerinden ve çubuğundan başını kaldırıp Teddy'ye baktı. "Hala öyleyim aslında. Ama evet, burada doktordum. Gemilerle yüklü miktarlarda sodyum amital ve afyon bazlı halüsinojenlerin hastaneye getirilmesiyle ilgili sorular sormaya başladım. Oldukça

deneysel görünen ameliyat yöntemlerini, ne yazık ki yüksek sesle sorgulamaya başladım, onlara sorular sordum."

"Ne yapıyorlardı?"

Sadece orantısız bir biçimde değil, aynı zamanda dudaklarını da büzerek Teddy'ye sırıttı. "Bir fikrin yok mu?"

"Nuremberg Yasası'nı çiğnediklerini biliyorum."

"Çiğnemek mi? Onu yok saydılar."

"Radikal tedavi yöntemleri uyguladıklarını biliyorum."

"Radikal kısmı doğru. Tedavi kısmı yanlış. Burada tedavi falan yapılmıyor Komiser. Buranın nereden finansal destek aldığını biliyor musun?"

Teddy başıyla onayladı. "Amerika Karşıtı Hareketler Komitesi'nden."

"Rüşvet vermek için kullanılan sermayeden bahsetmiyorum bile," dedi kadın. "Para buraya akıyor. Şimdi, kendine sor, acı vücuda nasıl girer?"

"Nerenin acıdığına bağlı."

"Hayır." Başını sertçe iki yana salladı. "Vücutla hiç ilgisi yok. Beyin, sinir vericilerine sinir sistemi yoluyla mesaj gönderir. Beyin acıyı kontrol eder," dedi. "Korkuyu kontrol eder. Uykuyu. Empatiyi. Açlığı. Kalp veya ruhla veya sinir sistemiyle ilişkilendirdiğimiz her şey, beyin tarafından kontrol edilir. Her şey."

"Pekala..."

Ateşin ışığında kadının gözleri parladı. "Onu kontrol edebilseydin ne olurdu?"

"Beyni mi?"

Başıyla onayladı. "Uykuya ihtiyaç duymayan ve acı hissetmeyen bir insan yaratabilirdin. Ya da sevmeyen. Ya da acımayan. Sorgulamayan, çünkü hafızası tümüyle temizlenmiş birini yaratmış olurdun." Ateşi karıştırdı ve başını kaldırıp Teddy'ye baktı. "Burada hayaletler yaratıyorlar Komiser. Dünyaya karışacak, hayaletlere yakışan işler yapacak hayaletler."

"Ama bu çeşit bir yetenek, bu çeşit bir bilgi..."

"Yıllar alıyor," diye kabul etti kadın. "Ah, evet. Bu yıllara yayılan bir süreç Komiser. Az çok Sovyetlerin başladığı yerden başladılar... Beyin yıkamayla. Yoksun bırakma deneyleriyle. Nazilerin aşırı sıcak ve soğğun etkilerini görmek için Yahudiler üzerinde deney yapması ve o sonuçları Reich'daki askerlere yardım etmekte kullanmaya çalışması gibi. Anlamıyor musun Komiser? Bundan yarım yüzyıl sonra bilgi sahibi insanlar geriye bakacak ve şöyle diyecekler... "İşaret parmağıyla kirli zemine vurdu. "Burası her şeyin başladığı yer. Naziler, Yahudileri kullandı. Sovyetler kendi mahkumlarını. Biz de bu arada, Amerika'da, Zindan Adası'ndaki hastaları test ettik."

Teddy hiçbir şey söylemedi. Aklına söyleyecek bir şey gelmiyordu.

Kadın dönüp ateşe baktı. "Senin gitmene izin veremezler. Bunu biliyorsun değil mi?"

"Ben bir Fedaral polisim," dedi Teddy. "Beni nasıl durduracaklar?"

Bu söz üzerine kadın gülümsedi ve ellerini çırdı. "Ben saygıdeğer bir aileden gelen ve takdir edilen bir psikiyatrdım. Başlangıçta bunun yeteceğini düşündüm. Sana bunu söylemekten nefret ediyorum ama yetmedi. Sana şöyle sorayım: Hayatında hiç travma geçirdin mi?"

"Kim geçirmemiştir ki?"

"Ah, evet. Ama biz genellemelerden, diğer insanlardan söz etmiyoruz. Özel durumlardan söz ediyoruz. Senden söz ediyoruz. İstismar edebilecekleri psikolojik zayıflıkların var mı? Geçmişinde akıl sağlığını yitirmene temel teşkil edecek bir faktör olarak değerlendirilebilecek bir olay ya da olaylar var mı? Böylece seni buraya kapattıklarında, ki bunu yapacaklar, dostların ve iş arkadaşlarının 'Çıldırdı. Sonunda. Kim çıldırmazdı ki? Onu bu hale savaş getirdi. Ve annesini de kaybedince... Böyle oldu işte,' diyecekler. Ya da işte her kimi kaybettiysen."

"Herkes hakkında söylenebilir bu," dedi Teddy.

"Mesele de bu zaten. Görmüyor musun? Evet, herkes hakkında söylenebilir ama onlar senin hakkında söyleyecek. Başın nasıl?"

"Başım?"

Kadın alt dudağını ısırıldı ve birkaç kez başını salladı. "Ensenin üst kısmındaki tıkanıklık, evet. Nasıl? Yakınlarda hiç acayip rüyalar gördün mü?"

"Evet."

"Baş ağrısı?"

"Migrenim var."

"Tanrım. Olamaz."

"Evet, var."

"Buraya geldiğinden beri hiç ilaç aldın mı, aspirin filan?"

"Evet."

"Biraz geçirmiştir ağrını, değil mi? Yüzde yüz kendinde değılsindir. Ah, büyük bir şey değil deyip kendini biraz boktan hissediyorsundur. Belki beynin normalde olduğu kadar hızlı bağlantılar kuramıyordur. İyi uyuyamadığını söylüyorsun. Farklı bir yatak, farklı bir yer, fırtına. Bunları söylüyorsun kendine. Değil mi?"

Teddy başıyla onayladı.

"Sanıyorum yemeğini kantinde yedin. Sana verdikleri kahveyi içtin. En azından kendi sigaranı içtin mi, onu söyle bana."

"Ortağımınkinden içmiştim," dedi Teddy.

"Hiçbir doktor veya hastabakıcıdan sigara aldın mı?"

Teddy o akşam pokerde kazanıp tişört cebine yerleştirdiği sigaraları düşündü. Geldikleri gün Cawley'inkini içtiğini ve onun daha önce içtiği tütünlerden daha hoş bir tadı olduğunu hatırladı.

Kadın, Teddy'nin yüzünden vereceği cevabı okuyabiliyordu.

"Nöroleptik uyuşturucuların kan dolaşımı içinde etki yaratacak düzeye gelmesi ortalama üç ya da dört gün alır. Bu süre içinde etkilerini pek fark etmezsin. Bazen hasta nöbet geçirir. Ama bu nöbetler migrenle karıştırılabilir. Özellikle de hastanın bir migren geçmişi varsa. Bu nöbetlere normal vakalarda nadir rastlanır. Sadece fark edilebilen etkiler, genellikle hastanın..."

"Bana hasta demeyi bırak."

"Hastanın rüyaları daha sık, daha canlı ve giderek daha uzun bölümler halinde görmesi, rüyaların seri halinde peş peşe, Picasso ta rafından yazılmış bir romana benzeyene kadar birbirini takip eder biçimde görülmesidir. Fark edilen diğer bir etki, hastanın kendisini biraz tuhaf hissetmesidir. Düşünceleri azıcık ulaşılmazdır. Ama bir süredir iyi uyuyamıyordu, bütün şu rüyalar yüzünden kendini biraz uyuşuk hissetmesi bağışlanabilir. Ve hayır, Komiser, size 'hasta' demiyorum. Henüz değil. Ben sadece genel durumu anlatıyorum."

"Eğer bundan sonra bütün yiyeceklerden, sigaralardan, kahveden, haplardan uzak durursam şimdiye dek ne kadar zarar görmüş olabilirim?"

Kadın saçlarını geriye attı ve başının arkasında döndürerek topuz yaptı. "Korkarım ki, çok."

"Diyelim ki yarına kadar bu adadan gidemeyeceğim. Diyelim ki ilaçlar etkisini göstermeye başladı. Bunu nasıl anlayacağım?"

"En açık belirti ağız kuruluğudur ve birbirine zıt olarak ağzın sulanma dürtüsüyle bir arada görülmesidir ve ah, bir de, felç. Küçük titremeler fark edeceksin. Bunlar başparmağınla bileğinin birleştiği yerden başlar ve ellerini ele geçirene kadar başparmağın boyunca bir süre ilerler."

Ele geçirene kadar.

"Başka?" diye sordu Teddy.

"Işığa karşı duyarlılık, beynin sol yanında görülen baş ağrısı, kelimelerin karışmaya başlaması. Eskisine göre daha çok kekelemeye başlayacaksın."

Teddy dışarıda okyanusun ve kayalara çarpan dalgaların sesini duyabiliyordu.

"Fener kulesinde neler dönüyor?" diye sordu.

"Ameliyatlar," dedi kadın. Geriye yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Ameliyat mı? Ameliyatları hastanede yapabilirler."

"Beyin ameliyatları."

"Onu da hastanede yapabilirler," dedi Teddy.

Kadın gözünü alevlere dikti. "Keşif ameliyatları. 'Hadi-kafata-sını-açalım-sonra-da-dikip-kapatalım' türünden değil. Hayır. 'Ha-di-kafatasını-açalım-eğer-içini-çıkarırsak-ne-olacağına-bakalım' türünden. Kanuna aykırı türden. Nazilerden öğrendikleri türden." Teddy'ye gülümsedi. "Burası onların hayaletlerini yarattıkları yer."

"Bunu kim biliyor? Yani, adada."

"Fener kulesinde yapılanları mı?"

"Evet, fener kulesindekileri."

"Herkes."

"Yapmayın. Hastabakıcılar, hemşireler?"

Ateşin içinden, gözlerini Teddy'nin gözlerine dikti, kadının bakışları sabit ve netti.

"Herkes," diye tekrarladı.

Teddy uyuyakaldığını hatırlamıyordu ama uyumuştı ve şimdi kadın onu uyandırmak için sarsıyordu.

"Gitmen lazım. Benim öldüğümü sanıyorlar. Boğulduğumu sanıyorlar. Eğer seni aramaya gelirlse beni de bulabilirler. Üzgünüm. Ama gitmen lazım."

Ayağa kalktı ve gözlerini ovuşturdu.

"Bir yol var," dedi kadın. "Kayalığın tepesinden sonra hemen doğuda. Onu takip et, seni batıya götürür. Yaklaşık bir saatlik bir yürüyüş sonrasında, eski komutanın evinin arkasına varmış olursun."

"Sen Rachel Solando musun?" diye sordu Teddy. "Tanıştığım kişinin sahte Rachel olduğunu biliyorum."

"Nereden biliyorsun?"

Teddy önceki geceye dönüp parmaklarını düşündü. Yatağa yatırılırken onlara dikkatle bakmıştı. Uyandığında, temizlenmişlerdi. Ayakkabı boyası, diye düşünmüştü. Ama sonra o kadının saçlarının dokunduğunu hatırladı...

"Saçları boyanmıştı. Yakın zamanda," dedi.

"Gitmen lazım," dedi Rachel tekrar ve Teddy'nin omuzlarını nazikçe girişe doğru çevirdi.

"Geri gelmem gerekirse..." dedi Teddy.

"Ben burada olmayacağım. Gün içinde yer değiştiriyorum. Her gece farklı bir yerde kalıyorum."

"Ama gelip seni alabilirim, buradan kurtarabilirim."

Kadın Teddy'ye kederle gülümsedi ve saçlarını şakaklarından geriye attı. "Söylediklerimi

duymadın, değil mi?"

"Duydum."

"Buradan asla gidemeyeceksin. Sen de artık bizden birisin." Kadın parmaklarını Teddy'nin omuzlarına bastırđı ve onu girişe doğru iteledi.

Teddy çıkıntıda durdu ve dönüp ona baktı. "Bir arkadaşım vardı. Akşam benimle birlikteydi ve ayrıldık. Onu gördün mü?" Kadın yine kederle gülümsedi.

"Komiser," dedi kadın, "senin hiç arkadaşın yok."

XVIII

Teddy, Cawley'in evinin arka tarafına vardığında zar zor yürüyebiliyordu. Evin arkasından çıkarak ana kapıya giden yolda ilerledi.

Sanki aradaki mesafe sabahtan bu yana dört kat artmıştı. Yolda, karanlığın içinde, aniden bir adam belirdi.

"Ne zaman ortaya çıkacağınızı merak ediyorduk," dedi Teddy'nin koluna girerek. Müdür'dü.

Teni bir mum kadar beyaz, cilalanmış gibi yumuşak ve yarı saydamdı. Teddy adamın tırnaklarının da teni gibi beyaz olduğunu fark etti; uçları havaya kalkıktı, kısa kesilmiş ve özenle törpülenmişti. Ama bu bütünlüğü bozan bir şey vardı. Gözleri. Tuhaf bir şaşkınlıkla dolu, ipeksi bir mavi. Bir bebeğin gözleri gibi.

"Sonunda sizinle tanıştığımıza sevindim Müdür Bey. Nasılsınız?"

"Ah," dedi adam, "çakı gibiyim. Ya siz?"

"Hiç daha iyi olmamıştım."

Müdür, Teddy'nin kolunu sıktı. "Bunu duymak güzel. Aylak ay lak geziniyoruz, değil mi?"

"Şey, artık hasta bulunduğuna göre, ben de biraz adayı gezeyim dedim."

"Eminim keyif almışsınızdır."

"Kesinlikle."

"Harika. Yerlilerimize rastladınız mı?"

Teddy bir an adamın neden bahsettiğini anlayamadı. Başında sürekli bir uğultu vardı. Ayakları üzerinde güçlkle duruyordu. "Ah, evet, sıçanlar," dedi Teddy sonunda.

Müdür, Teddy'nin sırtına dostça vurdu. "Sıçanlar, evet! Tuhaf bir asaletleri var, sizce de öyle değil mi?"

"Onlar sıçan," dedi Teddy adamın gözlerine bakarak.

"Haşarat, evet. Anlıyorum. Ama kışları üzerine oturup güvenli bir mesafede olduklarına inanıyorlarsa sizi baştan aşağı süzmeleri ve siz daha gözünüzü kırpmadan hızla bir deliğe girip çıkmaları..." Gözlerini kaldırıp yıldızlara baktı. "Şey, belki 'asalet' yanlış kelimeydi. 'Yararh'ya ne dersiniz? Olağanüstü yararlı varlıklar."

Ana kapıya vardılar. Müdür, Teddy'nin kolunu tutmayı sürdürüyordu.

"Tanrı'nın son hediyesini beğendiniz mi?" diye sordu Müdür.

Teddy adama baktı ve bu mükemmel gözlerde bir hastalık sezdi. "Anlayamadım?"

"Tanrı'nın hediyesi," dedi Müdür ve yarılmış toprağı işaret etti. "Zorbalığı. Evimde merdivenlerden aşağıya iner inmez oturma odamda bir ağaç gördüm, ilahi bir el gibi bana doğru uzanmıştı. Kelime anlamıyla değil şüphesiz. Ama mecazi anlamda uzanmıştı. Tanrı zorbalığı sever. Anlıyorsunuz değil mi?"

"Hayır," dedi Teddy. "Anlamıyorum."

Müdür ileriye doğru birkaç adım attı ve yüzünü Teddy'ye döndü. "Peki, zorbalık neden bu kadar çok? Bu içimizde var. İçimizden çıkıyor. Soluk alıp vermekten bile daha doğal. Savaş başlatıyoruz. Kurbanları yakıyoruz. Kardeşlerimizin vücutlarını yağma ediyor, onları parçalıyoruz. Uçsuz bucaksız toprakları, leş kokulu ölülerle dolduruyoruz. Peki, neden? Ona, ondan öğrendiklerimizi göstermek için."

Teddy, adamın karnına bastırıldığı küçük kitabın kapağını okşamasını izledi. Müdür sapsarı dişleriyle gülümsüyordu.

"Tanrı bize depremler, kasırgalar, hortumlar veriyor. Bize başımızın üzerine ateş kusan dağlar veriyor. Gemileri yutan okyanusları, doğayı veriyor. Ve doğa, gülümseyen bir katil aslında. Bize hastalıkları veriyor ki ölüm esnasında hayatımızın ağzımızdan dışarı akıp gittiğini hissedelim ve O'nun bize sadece ağızlarımızı verdiği inanalım diye. O bize tutku, öfke, açgözlülük ve pislikle dolu kalpler veriyor. Böylece şiddeti yeryüzünde O'nun onuruna sürdürüyoruz. Gördüğümüz bu fırtına kadar saf olan başka bir ahlaki düzen daha yok. Başka yok. Olan sadece bu: Benim zorbalığım seninkini alt edebilir mi?"

"Ben, emin değilim..." dedi Teddy.

"Bunu yapabileceğimden mi?" Müdür yaklaştı ve Teddy küf kokulu nefesini duyabiliyordu.

"Neyi yapabileceğinizden mi?"

"Benim zorbalığımın seninkini alt edebileceğinden?"

"Ben zorba değilim," dedi Teddy.

Müdür ayaklarının yakınına bir yere tükürdü. "Senin içinde zorbalık var. Biliyorum, çünkü benim de içimde var. Kan tutkunu inkar ederek kendini sıkma evlat. Beni de sıkma. Toplumdaki kısıtlamalar kaldırılsaydı ve bir yemek ile senin aranda duran tek şey ben olsaydım, bir taşla benim kafamı kırar ve etli kısımlarımı yerdin."

Geriye çekildi. "Eğer şimdi dişlerimi gözlerine geçirsem, seni körelmeden beni durdurabilir miydin?" diye sordu.

Teddy adamın bebek gözlerindeki sevinci gördü. Adamın kalbini gözünde canlandırdı; göğsünün hemen altında, kara ve küt kül atan.

"Bir dene," dedi Teddy.

"Olay budur," diye fısıldadı Müdür.

Teddy ayaklarını sabitledi, kanın kollarına doğru hücum ettiğini hissedebiliyordu.

"Evet, evet," diye fısıldadı Müdür. "Gerçek prangalarım ve ben dost olduk."

"Ne?" diye sordu Teddy ve kendisinin de fısıldadığını fark etti. Vücudu tuhaf bir ürpertiyle titriyordu.

"Byron'dan," dedi Müdür. "Bu dizeyi hatırlayacaksın, değil mi?"

Adam geri adım atarken Teddy gülümsedi. "Sizinle birlikte kalıbı gerçekten kırmışlar, değil mi?"

Teddy'ninkine benzeyen zayıf bir gülümsemeyle karşılık verdi. "O, uygun olduğunu düşünüyor," diye cevapladı.

"Uygun olan ne?"

"Sen. Senin küçük oyunun. Onu nispeten zararsız buluyor. Ama ben öyle düşünmüyorum."

"Öyle mi?"

"Evet," dedi Müdür ve elini Teddy'nin kolundan çekip birkaç adım ilerledi. Ellerini arkasında bağladı, şimdi küçük kitabını omurgasının başladığı yere doğru bastırıyordu. Sonra döndü, ayaklarını askerlerin yaptığı biçimde ayırarak Teddy'ye baktı. "Gezinmek için dışarı çıktığını söylüyorsun ama ben daha fazlasını biliyorum. Seni tanıyorum evlat."

"Daha yeni tanıştık," dedi Teddy.

Müdür başını salladı. "Bizim türümüz birbirini yüzyıllardır tanır. Seni çok iyi biliyorum. Ve sanırım kederlisin. Hatta buna eminim." Dudaklarını büzdü ve ayakkabılarına baktı. "Keder iyidir. Erkeklerde keder, acınası bir hal alır ama iyidir, çünkü bana hiç etki etmez. Ben senin aynı zamanda tehlikeli olduğunu düşünüyorum."

"Her insanın kendi fikrini söylemeye hakkı vardır," dedi Teddy.

Müdür'ün yüzüne kasvet çöktü. "Hayır, yoktur, insanlar aptaldır. Yerler, içerler, boş konuşurlar, zina yaparlar ve ürerler. Bu sonuncusu özellikle talihsizliktir, çünkü sayımız az olsaydı dünya çok daha güzel bir yer olurdu. Düşük zekalılar, bataktaki çocuklar, deliler ve ahlaki değerleri zayıf insanlar.. İşte ürettiklerimiz bunlar. Dünyayı bunlarla berbat ediyoruz. Şimdi, güneyde zencileri hizaya sokmaya çalışıyorlar. Sana bir şey söyleyeyim mi, Güneyde de zaman geçirdim ve orada herkes zenci, evlat. Beyaz zenciler, siyah zenciler, kadın zenciler. Her yerde zenciler var ve iki ayaklı köpeklerden daha fazla işe yaramıyorlar. Köpek en azından zaman zaman koku alır. Sen bir zencisin evlat. Kalitesiz tohumdansın. Senden o kokuyu alabiliyorum."

Sesi şaşırtıcı biçimde yumuşak, hatta kadınsıydı.

"Pekala," dedi Teddy, "yarın sabahtan sonra benim için endişelenmenize gerek kalmayacak, öyle değil mi?"

"Evet evlat, kalmayacak," dedi Müdür gülümseyerek.

"Sizden ve adanızdan ayrılmış olacağım."

Adam, Teddy'ye doğru birkaç adım attı, yüzündeki gülümseme kaybolmuştu. Başını kaldırıp Teddy'nin gözlerine baktı. "Hiçbir yere gitmiyorsun evlat."

"Ben öyle düşünmüyorum."

"İstedğini düşün," dedi öne doğru eğilerek ve önce Teddy'nin yüzünün solundaki havayı, sonra da yüzünün sağ yanındaki havayı kokladı.

"Bir şeyin kokusunu mu aldınız?" diye sordu Teddy. "Hımmm." Müdür arkasına yaslandı. "Bana korku kokusu gibi geldi evlat."

"Muhtemelen bir duş almak istersiniz. Bu pis kokudan arınmak için."

Bir süre ikisi de konuşmadı, sonra Müdür "Şu prangaları unutma zenci. Onlar senin dostların. Seninle son dansımızı dört gözle beklediğimi bilmelisin," dedi. "Ah, nasıl bir kıyım gerçekleştireceğiz!"

Döndü ve evine doğru yürüdü. Erkekler yatakhane bombuşt. İçeride bir kişi bile yoktu. Teddy odasına çıkıp yağmurluğunu gardıroba astı ve Chuck'ın geri döndüğüne dair herhangi bir işaret aradı ama ondan hiç iz yoktu.

Yatağa oturmayı düşündü fakat oturursa içi geçecekti ve muhtemelen sabaha kadar da uyanamayacaktı. O yüzden tuvalete inip yüzüne soğuk su çarptı ve asker tıraşlı saçını ıslak bir tarakla geriye doğru taradı. Kemikleri ağrıyor ve kanını mayalanmış gibi yoğun hissediyordu. Gözleri yuvalarına çökmüş ve kırmızı halkalarla çevrilmişti, cildi kül rengiydi. Yüzüne biraz daha soğuk su çarptı ve sonra kurulayıp dışarı, ana binaya doğru yürüdü.

Hiç kimse yoktu.

Hava gerçekten ısınıyor ve nem artıyordu. Cırcırböceklerinin sesleri duyulmaya başlamıştı. Teddy arazide yürüyor, Chuck'ın her nasılsa buraya kendisinden önce vardığını umuyordu. Belki Chuck da aynı şeyi yapıyor, Teddy'yi bulmak için ortalıkta dolanıyordu.

Kapıda bir nöbetçi vardı ve Teddy odalarda yanan ışıkları görebiliyordu. Öte yandan mekan boştu. Hastaneye doğru ilerleyerek basamakları çıktı, kapıyı kendine doğru çekti ama kapı kilitliydi. Menteşelerin gıcirtısını duydu ve nöbetçinin kapıyı açıp diğer taraftaki arkadaşına katılmak için dışarı çıktığını gördü. Ana kapı yeniden kayarak kapandığında, Teddy ayaklarını beton zeminde sürüyerek kapıdan uzaklaştı.

Bir süreliğine basamaklara oturdu. Noyce'un teorisinin çok ötesinde bir durumdu. Teddy şimdi, hiç şüphesiz, tümüyle yalnızdı. İçeriye hapsedilmişti, evet. Ama birileri tarafından izlenmediğini söyleyebilirdi.

Hastanenin etrafını dolaşarak arkaya doğru yürüdü ve arka sahanlıkta oturmuş sigara içen bir hastabakıcı gördüğünde heyecanlandı.

Teddy yaklaştı ve ince, aylak, siyah bir genç başını kaldırıp Teddy'ye baktı.

"Ateşin var mı?" diye sordu Teddy cebinden bir sigara çıkararak. "Tabii, var."

Genç adam sigarayı yakarken Teddy öne doğru eğildi ve doğrulurken de gülümseyerek teşekkür etti. Mağaradaki kadının hastabakıcıların sigaraları hakkında söylediklerini hatırlayıp içine çekmeksizin dumanı üfledi.

"Bu gece nasılsın?" dedi Teddy.

"İyidir efendim. Siz?"

"Ben de iyiyim. Herkes nerede?"

Çocuk, başparmağıyla arkasını işaret etti. "İçeride. Büyük bir toplantı var. Ne hakkında olduğunu bilmiyorum."

"Bütün doktorlarla hemşireler orada mı?"

Hastabakıcı başıyla onayladı. "Bazı hastalar da var. Çoğu hastabakıcı. Buraya, kapıya çakılı kaldım, çünkü kapı kilidi doğru dürüst çalışmıyor, yoksa... Evet, herkes içeride."

Teddy sigarasının dumanını bir kez daha dışarı üfledi, gencin bunu fark etmediğini umdu. Merdivenlere ilerleyerek hiç bozuntuya vermeden yukarıya çıkmayı düşündü. Çocuk onu belki de C Koşu'sundan bir başka hastabakıcı sanıyor olabilirdi.

Çocuğun arkasındaki pencereden içeriği gördü. Koridor yavaş yavaş doluyor, insanlar ön kapıya doğru yöneliyordu.

Genç hastabakıcıya ateş için teşekkür etti ve binanın ön tarafına doğru yürüdü. Orada konuşan, sigara içen bir insan kalabalığıyla karşılaştı. Trey Washington'a bir şeyler anlatan Hemşire Marino'yu gördü, konuşurken elini adamın omzuna koymuştu ve Trey başını geriye doğru atarak gülüyordu.

Teddy onlara doğru yürümeye başladığında Cawley merdivenlerden ona seslendi. "Komiser!"

Cawley merdivenlerden inerek yanına geldi, Teddy'nin dirseğine dokundu ve duvara doğru yürümeye başladılar.

"Nerelerdeydiniz?" diye sordu Cawley.

"Geziyordum. Adanıza bakıyordum."

"Yaa, öyle mi?"

"Evet, öyle."

"Eğlenceli bir şeyler buldunuz mu bari?"

"Sıçanlar."

"Şey, elbette, onlardan fazlasıyla var."

"Çatı tamirata nasıl gidiyor?" diye sordu Teddy.

Cawley içini çekti. "Evimin her yanında damlayan sular için kovalar var. Tavanarası berbat

halde, mahvoldu. Misafir yatak odasındaki döşeme de öyle. Karım çılgına dönecek. Gelinliği o tavanarasındaydı."

"Karınız nerede?" diye sordu Teddy.

"Boston'da," dedi Cawley. "Orada bir daire kiraladık. O ve çocuklar buradan biraz uzaklaşmaya ihtiyaç duydu, böylece bir haftalığına tatile gittiler. Bazen her şey üzerinize üzerinize gelir."

"Sadece üç gündür buradayım Doktor ve her şey üzerime üzerime geliyor."

Cawley yumuşak bir gülümseyişle onayladı. "Ama gideceksiniz."

"Nereye gideceğim?"

"Eve, Komiser. Rachel bulundu. Vapur sabahları genellikle saat on bir civarında buraya gelir. Öğle civarı da Boston'a varmış olursunuz sanırım."

"Bundan daha iyi bir haber olamazdı."

"Evet, değil mi?" Cawley bir elini hızla başının üzerine koydu. "Size söylemekte bir sakınca görmüyorum Komiser ve sizi gücendirmek de istemiyorum..."

"Ah, yine başlıyoruz."

Cawley elini yukarıda tuttu. "Hayır, hayır. Duygusal durumunuzla ilgili kişisel düşünceler değil. Hayır, buradaki varlığınız, hastalar üzerinde tedirgin edici bir etki yaratıyor diyecektim. Bilirsiniz... Bay Kanun kasabada. Bu birkaçını gerginleştirdi."

"Buna üzüldüm."

"Sizin suçunuz değil. Sizin temsil ettiğiniz kurumla ilgili bir şey bu, kişisel değil."

"Hımm, hepsi rahat edecek o zaman."

Cawley duvara yaslandı, bir ayağını duvara dayadı. Kırıksık laboratuvar önlüğü ve gevşemiş kravatı içinde, en az Teddy kadar yorgun görünüyordu.

"Bu öğleden sonra, hastabakıcı giysileri içinde kimliği belirlenemeyen bir adamın C Koşu'sunun giriş katı civarında dolaştığına dair bir söylenti duydum."

"Gerçekten mi?"

Cawley, Teddy'ye baktı. "Gerçekten."

"Ee, sonra ne olmuş?"

Cawley kravatındaki birkaç tiftiği tırnağıyla koparıp fırlattı. "Bu yabancı, tehlikeli bazı adamları yatıştırmış."

"Yapmayın."

"Ah, evet, öyle."

"Bu yabancı başka neler yapmış?"

"Şey," dedi Cawley omuzlarını geriye uzatarak. "İlgilenmenize sevindim." Laboratuvar gömleğini çıkardıktan sonra katlayıp koltuğunun altına koydu.

"Hey, küçük bir söylentinin, küçük bir dedikodunun yerini hiçbir şey tutmaz."

"Katılıyorum. İddiaya göre, bu yabancı -bunu teyit edemiyorum, kusura bakmayın- George Noyce isimli meşhur bir paranoyak şizofren hastayla uzun bir konuşma yapmış."

"Hımm," dedi Teddy.

"Gerçekten."

"O halde, bu hasta..."

"Noyce," dedi Cawley.

"Noyce..." diye tekrar etti Teddy. "Noyce denen adamın saplantıları var, ha?"

"En uç düzeyde," dedi Cawley. "Martaval okuyup durur. Masallar uydurur ve herkesi tedirgin eder."

"Benim gibi, o da herkesi tedirgin ediyor yani?"

"Yanlış anlamayın. Evet, şey, insanlarla uzlaşmaz bir tutum içinde. İşin aslı, iki hafta önce insanları öyle kızdırmış ki bir hasta onu dövmüş."

"Anlıyorum."

Cawley omuz silkti. "Oluyor işte."

"Peki ne gibi masallar uyduruyormuş?" diye sordu Teddy.

"Her zamanki paranoyak saplantılar. Bütün dünya onu yakalamak için yola düşmüş ve bunun gibi şeyler..." dedi Cawley elini sallayarak ve sigarasını yakarken başını kaldırıp Teddy'ye baktı, gözleri alevin aydınlığında parlıyordu. "Neyse, yani yarın siz buradan ayrılıyorsunuz."

"Sanırım öyle."

"İlk vapurla."

"Biri bizi uyandırır uyandırmaz," dedi Teddy mesafeli bir gülümsemeyle.

"Harika," dedi Cawley. "Sigara?"

Teddy ikram edilen pakete elini kaldırdı. "Hayır, teşekkürler."

"Bırakmaya mı çalışıyorsunuz?"

"Azaltmaya çalışıyorum."

"Muhtemelen iyi bir şey bu. Tütünün bazı zararları olabileceğine dair şeyler okuyorum gazetelerde."

"Gerçekten mi?"

Başını salladı. "Kanser, duyduklarımdan biri."

"Bugünlerde ölmenin çok yolu var."

"Katılıyorum. Tedavinin de çok yolu var."

"Öyle mi düşünüyorsunuz?"

"Aksi halde, bu meslekte kalmazdım." Cawley dumanı Teddy'nin başı üzerinden dalga halinde üfledi.

"Andrew Laeddis adında bir hastanız oldu mu hiç?" diye sordu Teddy.

"Bir şey çağrıştırmıyor," dedi Cawley çenesini göğsüne doğru bastırarak.

"Hiç mi?"

Cawley omuz silkti.

"Çağrıştırmalı mı?"

Teddy başını iki yana salladı.

"Tanıdığım biriydi. Ve..."

"Nasıl yani?"

"Neden soruyorsunuz?"

"Onunla nasıl tanıştınız?"

"Savaşta," dedi Teddy.

"Ah, evet."

"Neyse, birkaç arızası çıkmış, buraya göndermişler." Cawley sigarasından yavaş bir nefes çekti. "Yanlış duymuşsunuz."

"Görünüşe bakılırsa öyle."

"Olur böyle şeyler. Bir dakika önce 'biz' dediniz sandım," dedi Cawley. "Ne?"

"Biz" dedi Cawley, "cümlelizde birinci çoğul şahıs kullandınız."

"Kendimden söz ederken mi?" diye sordu Teddy bir elini göğsüne koyarak.

Cawley başını salladı.

"Biri bizi uyandırır uyandırmaz, dediniz sandım. Bizi..."

"Şey, evet öyle dedim. Elbette. Bu arada, onu gördünüz mü?"

Cawley kaşlarını kaldırdı.

"Hadi yapmayın. O burada mı?"

Cawley, Teddy'ye bakarak güldü.

"Ne?" dedi Teddy. .

Cawley omuz silkti. "Kafam karıştı."

"Neden dolayı kafanız karıştı?"

"Az önceki sorunuzdan dolayı Komiser. Bu sizin tuhaf şakalarınızdan biri mi?"

"Ne şakası?" diye sordu Teddy. "Sadece burada olup olmadığını bilmek istiyorum."

"Kimin?" dedi Cawley. Sesinde öfke belirtileri vardı.

"Chuck'ın."

"Chuck mı?" dedi Cawley yavaşça. "Ortağım," dedi Teddy. "Chuck."

Cawley duvardan uzaklaştı, sigarası parmaklarından sarkıyordu. "Sizin ortağınız yok ki Komiser. Siz buraya yalnız geldiniz."

XIX

"Bekleyin bir dakika," dedi Teddy. Cawley'e yaklaştı, şimdi ona daha yakından ve dikkatle bakıyordu. Teddy ağzını kapattı, yaz akşamını gözkapaklarında hissediyordu.

"Yeniden anlatın. Ortağınızı..." dedi Cawley.

Cawley'in meraklı bakışı Teddy'nin şimdiye dek gördüğü en itici şeydi. Sorgulayıcı, zeki ve son derece ağırbaşlı. Bir vodvilde şakanın vurucu sonunun nereden geleceğini bilmiyormuş gibi yapan ciddi adamın bakışıydı.

Ve Teddy, Stan'in Ollie'siydi. Gevşek askılı bir soyтары, pantolon yerine de ahşap bir varil. Fıkradaki son kişi.

"Komiser?" dedi Cawley. Kelebek avlayan bir adamın sessizliğiyle ileri doğru bir adım daha attı.

Eğer Teddy itiraz etseydi, Chuck'ın nerede olduğunu sormakta ısrar etseydi, eğer Chuck diye birinin var olduğunu tartışsaydı, koz onların eline geçecekti.

Teddy, Cawley'in gözlerini yakaladı, gözleri içten içe gülüyordu "Deli insanlar deli olduklarını inkar eder," dedi Teddy. "Affedersiniz, anlayamadım?" dedi Cawley bir adım daha yaklaşarak.

"Bob deli olduğunu inkar ediyor." Cawley ellerini göğsünde kavuşturdu. "Ergo," dedi Teddy, "Bob delidir."

Cawley topuklarına basarak geriledi, artık gülüşünü bastırmıyordu.

Teddy de ona gülümseyerek karşılık verdi.

Bir süre orada durdular, gece esintisi ağaçların arasından ve duvarların üzerinden yumuşak bir dalga halinde hareket ediyordu.

"Biliyorsunuz," dedi Cawley. Yere bakıyor, ayağının ucuyla çimenleri dürtüyordu. "Burada değerli bir şey inşa ettim. Ama değerli şeyler kendi çağlarında yanlış anlaşılma riski taşır. Herkes bu yanlış anlaşılmaların hızla telafi edilmesini istiyor. Korkmaktan bıktık, üzgün olmaktan bıktık, bastırıldığımız hissinden bıktık, bıkmaktan bıktık. Eski günleri geri istiyoruz ama onları hatırlamıyoruz bile ve onları geleceğe bırakmak istiyoruz, birbirine zıt bir biçimde, son süratle. Sabır ve hoşgörü, gelişimin ilk kazazedeleri olur. Bu bilinmeyen bir şey değil. Kesinlikle değil. Bu hep böyleydi," dedi ve başını kaldırdı. "İşte, güçlü arkadaşlarım kadar güçlü düşmanlarım da var. Kendi denetimimde geliştirdiğim şeyi elimden çekip alacak insanlar. Savaşmadan buna izin veremem. Beni anlıyor musunuz?"

"Anlıyorum Doktor."

"Güzel," dedi Cawley kollarını açarak. "Şimdi, gelelim sizin şu ortağınıza..."

"Ne ortağı?" dedi Teddy. Teddy odaya döndüğünde, Trey Washington yatağa uzanmış Life'ın eski bir sayısını okuyordu.

Teddy, Chuck'ın ranzasına baktı. Yatak yeniden yapılmış, çarşaf ve battaniye sıkıca içine sokulmuştu. İki gece önce orada birinin uyuduğunu asla anlayamazdınız.

Teddy'nin ceketi, gömleği, kravatı ve pantolonu çamaşırhaneden geri gelmiş, naylon bir kılıfa konup gardıroba asılmıştı. Trey derginin sayfalarını çevirirken, Teddy hastabakıcı giysilerini değiştirip kendi elbiselerini giydi.

"Bu akşam nasılsınız Komiser?"

"İyiyim."

"İyi, iyi."

Trey'in kendisine bakmadığını, gözlerini dergiden ayırmadığını, aynı sayfaları defalarca çevirdiğini fark etti.

Teddy hastabakıcı giysisinin ceplerindekileri, Laeddis'in yatış formunu ve defterini, paltosunun iç cebine koydu. Trey'in karşısına Chuck'ın ranzasına oturdu, kravatını ve ayakkabılarını bağlayıp sessizce bekledi.

Trey derginin bir sayfasını daha çevirdi. "Yarın hava sıcak olacak."

"Gerçekten mi?"

"Sıcaktan kavrulacağız. Hastalar sığağı sevmez."

"Sevmez mi?"

Başını iki yana salladı, bir sayfa daha çevirdi. "Sevmez. Sıcak hava onlarda kaşıntı gibi şeyler yapıyormuş, üstelik yarın akşam dolunay var. Her şey daha kötüye gidecek. Her şey."

"Neden?"

"Ne 'neden', Komiser?"

"Dolunay. İnsanları delirteceğini mi düşünüyorsun?"

"Delirttiğini biliyorum." Sayfalardan birinde bir kırıxık buldu ve işaretparmağıyla onu düzeltti. "Nasıl peki?"

"Şey, düşünün... Dolunay dalgaları etkiliyor, değil mi?"

"Kesinlikle."

"Suyun üzerinde bir çeşit mıknatıs etkisi gibi bir şey."

"Doğru."

"İnsan beyninin," dedi Trey, "yüzde elliden fazlası su."

"Şaka mı yapıyorsun?"

"Şaka yapmıyorum. Bay Ay, okyanusu etrafında çevirebiliyorsa, beynimize neler yapabileceğini bir düşünsenize."

"Ne kadardır buradasın Bay Washington?"

Trey kırıksık sayfayla uğraşmayı bitirdi, sayfayı çevirdi. "Ah, uzun zamandır. 46'da ordudan ayrıldığımdan beri."

"Orduda miydin?"

"Evet. Oraya bir silah için gittim, beni kazanın başına oturtular. Almanlara karşı berbat yemeklerle savaştım."

"Tam bir saçmalıktı," dedi Teddy.

"Evet, saçmalıktı Komiser. Bizi savaşa soktular, 44'e kadar sona erecekti."

"Aynı fikirdeyim.""

"Siz de oradaydınız demek?"

"Evet. Dünyayı dolaştım."

"Ne düşünüyorsunuz peki?"

"Dilleri farklı ama hepsi aynı bok."

"Evet, işte tek gerçek bu, değil mi?"

"Bu gece Müdür bana nasıl seslendi biliyor musun Bay Washington?"

"Nasıl, Komiser?"

"Zenci dedi."

"Ne dedi?" diye sordu Trey ve başını dergiden kaldırıp Teddy'ye baktı.

Teddy başını salladı. "Bu dünyada kalitesiz, tohumdan pek çok insan var, dedi. Kötü ırklar. Zenciler. Düşük zekalılar. Ve benim de onun için sadece bir zenci olduğumu söyledi."

"Bundan hoşlanmadınız, değil mi?" dedi Trey ve kıkırdadı, ses ağzından çıkar çıkmaz kaybolmuştu. "Yine de zenci olmanın anlamını bilmiyorsunuz."

"Farkındayım Trey. Bu adam her şeye rağmen senin patronun."

"Benim patronum değil. Ben hastanede çalışıyorum sonuçta. Beyaz Şeytana gelince, o hapisane tarafına bakıyor."

"Yine de senin patronun."

"Hayır, değil." Trey dirseklerini yatağa dayayıp doğruldu. "Anladınız mı? Bu konuda net miyiz Komiser?" Teddy omuz silkti.

Trey ayaklarını yatağın kenarından aşağı sarkıttı ve doğrularak oturdu. "Beni delirtmeye mi çalışıyorsunuz?" Teddy başını iki yana salladı.

"O zaman, neden o beyaz orospu çocuğu için çalışmadığımı söylediğimde, bunu kabul etmiyorsunuz?"

Teddy yeniden omuz silkti. "İhtiyaç anında, iş o noktaya gelir de sana emirler yağdırmaya başlarsa ne olur? Zıplaya zıplaya gidersin."

"Ne yaparım?"

"Zıplaya zıplaya gidersin. Küçük bir tavşan gibi." Trey elini çenesi boyunca hızla gezdirdi, yüzünde inançsız bir gülümsemeyle Teddy'yi süzdü.

"Seni kırmaya hiç niyetim yok," dedi Teddy. "Ah, hayır, hayır."

"Bu adadaki insanların kendi doğrularını yaratma yöntemleri olduğunu yeni keşfediyorum. Bir şeyi öylesine çok kendi kendilerine tekrar ediyorlar ki, sıkça tekrarladıkları yalan gerçeğe dönüşüyor."

"Ben o adam için çalışmıyorum."

"Evet, adanın gerçeği bu, bunu biliyorum ve seviyorum," dedi Teddy işaretparmağını Trey'e doğrultarak.

Trey onu yumruklamaya hazır görünüyordu.

"Bak," dedi Teddy, "bu akşam bir toplantı yaptılar. Ve sonrasında da Dr. Cawley gelip bana hiç ortağım olmadığını söyledi. Ve sana sorsam, sen de aynı şeyi söyleyeceksin. Onunla oturup poker oynadığını ve onunla şakalaştığını inkar edeceksin. Aksi yaşlı teyzene karşı yapman gereken tek şeyin hızla tüymek olduğunu söylediğini inkar edeceksin. Değil mi Bay Washington?"

Trey başını eğerek döşemeye baktı. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum Komiser."

"Ah, biliyorum. Biliyorum. Hiç ortağım olmadı. Şimdi gerçek bu. Karar verildi. Hiç ortağım olmadı ve o bu adada, dışarıda bir yerde, yaralı ya da ölü değil. C Koğuşu'na ya da fener kulesine de kapatılmamış. Hiç ortağım olmadı. Arkamdan tekrarlamak ister misin, tamamen netleştirmek için? Hiç ortağım olmadı. Hadi. Dene."

Trey başını kaldırıp Teddy'ye baktı. "Hiç ortağın olmadı."

"Ve sen de Müdür için çalışmıyorsun," dedi Teddy.

Trey ellerini dizlerine vurdu. Teddy'ye baktı. Teddy bunun onu yiyip bitirdiğini görebiliyordu. Gözleri nemlenmişti ve dudakları titriyordu.

"Buradan gitmelisin," diye fısıldadı.

"Bunun farkındayım."

"Hayır," dedi Trey. Birkaç kez başını salladı. "Burada gerçekten neler döndüğü hakkında

hiçbir fikrin yok. Duyduklarını boşver. Bildiğini sandığın şeyleri boşver. Seni bulacaklar. Sana yapacakları şeyin dönüşü yok. Hiç geri dönüşü yok."

"Anlat," dedi Teddy ama Trey hala başını sallıyordu. "Burada neler döndüğünü anlat bana."

"Bunu yapamam. Yapamam. Bana bak." Trey kaşlarını kaldırdı ve gözleri kocaman açıldı.

"Ben. Bunu. Yapamam. Sen tek basmasın. Ve ben vapur filan beklemeyeceğim."

Teddy kıkırdadı. "Bırak adadan ayrılmayı, ben bu binadan bile dışarı çıkamıyorum. Ve eğer yapabilseydim, ortağım.

"Ortağını unut," diye tısladı Trey. "O gitti. Anladın mı? Geri gelmeyecek. Çaktın mı? Sen kendi başının çaresine bakmalısın, sadece kendinin."

"Trey," dedi Teddy, "beni buraya hapsedtiler."

Trey ayağa kalktı ve pencereye doğru ilerledi, ya karanlığa ya da camdaki yansımasına bakıyordu.

"Bir daha hiç geri gelmeyeceksin. Hiç kimseye bu konuştuklarımızı anlatmayacaksın."

Teddy bekledi.

"Anlaştık mı?" diye sordu Trey omzunun üzerinden Teddy'ye bakarak.

"Anlaştık," dedi Teddy.

"Vapur yarın saat onda burada olur. Saat tam on birde Boston'a hareket eder. O teknede ancak kaçak yolculuk eden biri limanın karşısına geçmeyi başarabilir. Aksi halde iki-üç gün daha beklemek zorunda kalırsın ve tarak ağı bir balıkçı teknesi, adı Betsy Ross, güney sahilinin oldukça yakınından geçer, birkaç şey bırakır." Dönüp Teddy'ye baktı. "Bu adadaki insanların sahip olmaması gereken türden şeyler. Şimdi, o tekne iç limana girmez. Bu yüzden ona doğru yüzmen gerekir."

"Bu lanet olası adada üç gün daha geçiremem," dedi Teddy. "Araziyi bilmiyorum. Ama Müdür'le adamlarının bildiğine eminim. Beni bulurlar."

Trey bir süre bir şey söylemedi.

"O zaman, vapura bineceksin," dedi en sonunda.

"Vapur. Peki ama bu binadan nasıl çıkacağım?"

"Lanet olsun," dedi Trey. "Bunu asla yapamazdın ama bugün senin şanslı günün. Fırtına her şeyi mahvetti, özellikle de elektrik sis temini. Duvardaki tellerin çoğunu tamir ettik. Çoğunu."

"Hangi bölüm tamir edilmedi?" diye sordu Teddy.

"Güneydoğu köşesi. Oradaki teller çalışmıyor, duvarla doksan derece açıyla buluşan yerdeki. Geri kalanı seni piliç gibi kızartır, o yüzden sakın kayma, uzanma ve hiçbirini tutmaya kalkışma. Duydun mu?"

"Duydum."

Trey camdaki yansımasına bakarak başını salladı. "Sana tavsiyem, hemen sıvışman. Zaman boşa geçiyor." Teddy durdu. "Chuck," dedi.

Trey kaşlarını çattı. "Chuck diye biri yok, tamam mı? Hiç olmadı. Dünyaya geri dönüyorsun, orada istediğin zaman Chuck hakkında konuşursun. Ama o adam burada hiçbir zaman var olmadı."

Teddy duvarın güneydoğu köşesine ulaştığında, aklına Trey'in yalan söylemiş olabileceği geldi. Eğer Teddy şu elektrikle yüklü tellere elini koyup sıkıca yakalarsa, sabah cesedini duvarın dibinde, bir aylık biftek gibi kapkara bulacaklardı. Ve problem çözülecekti. Trey yılın personeli olacak, belki de güzel bir altın saat alacaktı.

Uzun bir dal bulana kadar etrafa bakındı ve telli bölüme, köşenin sağına döndü. Duvara doğru zıpladı, ayağını duvara dayadı ve yukarı sıçradı. Dalı telin üzerine vurdu ve etrafa saçılan kıvılcımlarla dal alev aldı. Teddy yere indi ve elindeki dala baktı. Alev sönmüştü ama ağaç için için yanmaya devam ediyordu.

Bu kez köşenin sağ yanındaki telleri denedi. Hiçbir şey olmadı.

Durdu, nefes aldı ve sonra sol duvara atladı, elindeki dalı tele vurdu. Defalarca. Ama hiçbir şey olmadı.

Duvarın köşesinde metal bir direk vardı. Buna tutunmayı başarana dek duvara üç hamle yaptı. Direği sıkıca kavrayıp duvarın tepesine tırmandı; omuzları, dizleri ve kolları tele çarpıyor ve her defasında öldüğünü sanıyordu.

Ölmedi. Tepeye vardığında kendisini diğer taraftan aşağıya doğru sarkıtmaktan başka yapacak bir şey kalmamıştı.

Yaprakların arasında durdu ve dönüp Ashecliffe'e baktı.

Buraya gerçek için gelmiş ve onu bulamamıştı. Buraya Laeddis için gelmişti ve onu da bulamamıştı. Bu arada Chuck'ı kaybetmişti.

Boston'a döndüğünde bütün bunlar için pişmanlık duymaya, kendini suçlu hissetmeye ve utanmaya bol bol vakti olacaktı. Seçeneklerini değerlendirmek; Senatör Hurly'ye danışmak ve bir saldırı planıyla ortaya çıkmak için de vakti olacaktı. Teddy buraya geri gelecekti. Mümkün olduğunca hızlı hareket edecekti. Buna şüphe yoktu. Mahkeme emirleri ve Federal ajanlarla birlikte silahlı olarak gelecekti. Ve kahrolası kendi tekneleri olacaktı. Öfkeli olacaktı. Öfkesinde haklı olacaktı.

Şimdi, bütün bunlara karşın, hayatta kaldığı ve duvarın öte yanına geçebildiği için yatışmıştı.

Yatışmıştı ve korkuyordu.

Mağaraya dönmek bir buçuk saatini almıştı ama kadın gitmişti. Ateş tümüyle sönmüş, geriye sadece birkaç kor kalmıştı. Hava mevsime göre ılıktı ve saatler geçtikçe nem de artıyordu. Ateşin yanına oturdu. Kadını bekliyor, biraz daha odun bulmak için dışarı çıktığını ümit ediyordu. Çünkü kadının buraya döneceğini biliyor, bunu hissediyordu. Kadın, Teddy'nin çoktan yakalandığını ve tam şu anda Müdür'e ve Cawley'e onun saklandığı yerden bahsettiğini sanıyor da olabilirdi. Bu biraz abartılı bir umut olsa da Teddy kendi ne biraz hoşgörülü davrandı ve Chuck'ın kadını bulduğunu, onunki daha güvenli bir yere gittiğini umut etti.

Korlar sönmüşte Teddy ceketini çıkardı, göğsünün ve omuzlarının üzerine örtüp başını duvara yasladı. Aynen bir gece önce olduğu gibi, uykuya dalmadan önce fark ettiği son şey başparmaklarıydı

Seğirmeye başlamışlardı.

DÖRDÜNCÜ GÜN
DENİZCİ

XX

Bütün ölümler ve ölme ihtimali olanlar paltolarını giyiyordu. Bir mutfaktaydılar ve paltolar askılardaydı. Teddy'nin babası eski denizci paltosunu alıp giydi, sonra Dolores'e paltosunu giymesini için yardım etti.

"Noel için ne istiyorum biliyor musun?" dedi Teddy'ye.

"Hayır, baba."

"Gayda."

Teddy onun golf sopaları ve golf çantası demek istediğini anlamıştı.

"Aynen İke gibi," dedi Teddy.

"Aynen," dedi babası ve Chuck'a paltosunu uzattı.

Chuck paltoyu giydi. Güzel bir paltoydu. Savaş öncesi kaşmiri. Chuck'ın yara izi yok olmuştu ama o narin, ödünç elleri hala aynıydı. Onları Teddy'nin önünde tuttu ve parmaklarını kıpır kıpır oynattı.

"O kadın doktorla mı gittin?" diye sordu Teddy, Chuck'a.

Chuck başını iki yana salladı. "Ben gereğinden fazla eğitim aldım. Yarışa girmişt看im."

"Kazandın mı?"

"Kaybım büyük."

"Üzgünüm."

"Karına veda öpücüğü ver. Yanağından," dedi Chuck.

Teddy öne doğru eğildi, annesi ve Tootie Vicelli kanlı ağızıyla ona gülümsüyordu. Dolores'i öptü.

"Bebeğim, neden sırlıslıksın?" diye sordu ona.

"Ben kupkuruyum," dedi Dolores, Teddy'nin babasına.

"Eğer yarı yaşımdaymış olsaydım," dedi Teddy'nin babası, "seninle evlenirdim kızım."

Hepsi sırlıslıklardı, annesi ve Chuck da öyle. Sular, paltolarından döşemeye damlıyordu.

Chuck, Teddy'ye üç tane kütük verdi. "Ateş için," dedi.

"Teşekkürler," dedi Teddy ve kütükleri aldı ama sonra nereye koyduğunu unuttu.

"Lanet olası tavşanlar. Nesi iyi bunların?" dedi Dolores karnını kaşıyarak.

Laeddis ve Rachel Solando odaya girdi. Üzerlerinde palto yoktu. Hiçbir şey yoktu. Laeddis, Teddy'nin annesinin başı üzerinden bir şişe çavdar viskisi uzattı, sonra Dolores'i kollarına aldı. Teddy kıskanmış olmalıydı ama Rachel onun önünde dizleri üzerine çöktü ve Teddy'nin pantolonunun fermuarını açıp onu ağzına aldı. Babası, Chuck, Tootie Vicelli ve annesi evden ayrılırken Teddy'ye el salladılar. Laeddis'le Dolores yatak odasına doğru gitti ve Teddy onların içerideki yatakta, giysilerinin üzerinden birbirlerini beceriksizce ellediklerini, derin derin soluduklarını duydu. Sonra Teddy, Dolores'i kucağına alıp öptüğünde, Rachel ve Laeddis içeride çılgınlar gibi düzüşüyordu ve şimdi her şey oldukça kusursuz, neredeyse harika görünüyordu. Teddy bir elini karısının karnındaki deliğin üzerine koydu. "Teşekkür ederim," dedi karısı, ardından Teddy kütükleri mutfak tezgâhına itip kadının içine kayd. Müdür ve adamları, Laeddis'in getirdiği çavdar viskisine girişti.

"İşte, bu büyük aletli, beyaz bir zenci. Onu görüyor musunuz, önce siz ateş edin. Beni duyuyor musunuz? Bir kere daha düşünmeyin. Bu adam adadan kaçarsa hepimizin işi biter," dedi Müdür. Ve Teddy'nin düzüşme tekniğini göz kırparak onaylayıp kadehini ona kaldırdı.

Teddy paltosunu göğsünden fırlattı ve mağaranın girişine doğru emekledi.

Müdür ve adamları yukarıdaki bayırdıydılar. Güneş tepedeydi. Martılar acı acı bağıırıyordu.

Teddy saatine baktı: Sabah sekiz.

"Risk almayın," dedi Müdür. "Bu adam savaş eğitimi almış, savaş görmüş, savaş yüzünden katılmış. Gazi madalyaları var. Sicilya'da iki adamı yalnızca ellerini kullanarak öldürdü."

Bu bilgiler Teddy'nin kişisel dosyasındaydı. Lanet herifler, onun kişisel dosyasına nasıl ulaşmışlardı?

"Bıçak konusunda beceriklidir ve yakın dövüşte çok iyidir. Bu adama yaklaşmayın. Risk alırsanız, iki ayaklı bir köpek gibi gebertin onu."

Teddy içinde bulunduğu duruma rağmen kendini gülümserken buldu. Müdür'ün adamları şimdiye dek kaç kez 'iki ayaklı köpek' benzetmesine maruz kalmıştı acaba?

Üç nöbetçi iplerle, uçurum yamacının yan tarafına indi ve Teddy çıkıntılı kayalıktan uzaklaşıp onların kumsala inişini seyretti. Nöbetçiler birkaç dakika sonra geri tırmandı.

"Aşağıda değil efendim," dedi içlerinden biri.

Nöbetçiler kayalık burun civarını ve yolu araştırırken Teddy on lan dinledi ve sonra uzaklaştılar. Teddy mağaradan ayrılmadan önce herhangi birinin geri dönmediğinden emin olmak için tam bir saat boyunca bekledi ve araştırma ekibine gitmeleri için yeteri kadar zaman verdi. Böylece onlarla karşılaşmayacaktı.

Yola çıktığında saat dokuzu yirmi geçiyordu ve batıya doğru yürümeye başladı. Hızlı bir tempo tutturmaya çalışıyor ve arkasında ya da önünde hareket eden adamların seslerini dinliyordu.

Trey hava tahmininde haklı çıkmıştı. Kavurucu bir sıcak vardı. Teddy ceketini çıkardı ve katlayıp kolunun altına aldı. Kravatını başının üzerinden geçecek biçimde gevşetip çıkararak cebine koydu. Ağzı kaya tuzu kadar kurumuştü ve gözleri terden kaşınıyordu.

Rüyasında yine Chuck'ı gördü. Paltosunu giyyordu ve görüntüsü, Laeddis'in Dolores'i okşayışından daha acı vericiydi. Rachel ve Laeddis ortaya çıkana kadar rüyadaki herkes ölüydü. Chuck hariç. Ama o da aynı askıdan paltosunu almış ve onları kapıya kadar takip etmişti. Teddy bu simgelerden nefret ediyordu. Adamlar arazide yürürken kayalık burun civarında Chuck'ı bulmuş ve onu götürmüşlerdi. Ve Chuck'ı her kim yakalamışsa, işinde çok iyi olmalıydı, çünkü Chuck çığlık bile atmamıştı.

Bir değil, iki Federal polisi yok etmek için ne kadar güçlü olmak gerekirdi?

Akıl almaz derecede güçlü olmak gerekirdi.

Eğer plan Teddy'nin delirtilmesiye, o halde Chuck'ın başına aynı şey gelmeyecekti. Hiç kimse, dört günde iki polisin birden aklını kaçırdığına inanmazdı. Bu yüzden Chuck bir kazaya kurban gitmeliydi. Muhtemelen kasırgada. Aslında, eğer gerçekten akıllılarsa, ki öyle görünüyorlardı, o zaman Chuck'ın ölümünü de Teddy'nin delirmesini destekleyen bir hadise olarak sunabilirlerdi.

Planda inkar edilemez bir ahenk vardı.

Ama Teddy bu adadan kaçmayı başaramazsa, Merkez Ofis, hikâye ne kadar mantıklı olursa olsun, buraya kendi gözleriyle olan biteni görsünler diye birkaç polis yollamadan, bu açıklamayı asla kabul etmezdi.

Peki, onlar gelip ne bulacaktı?

Teddy bileğinde ve parmaklarındaki seğirmelere baktı. Kötüye gidiyordu. Ve beyni de parmaklarından daha iyi durumda değildi. Kendini tuhaf hissediyordu, dili ağırlaşmıştı. Eğer Merkez Ofis buraya adam gönderene kadar ilaçlar onu ele geçirirse, Teddy'yi muhtemelen bornozu içinde, ağzının suyu akarken ve oturduğu yere dışkılarken bulacaklardı. Ve gerçeğin Ashecliffe uyarlaması böylece onaylanmış olacaktı.

Teddy vapurun düdüğünü, buharını rıhtıma doğru saldığını duydu ve limana demir attığını görmek için bir yükseltiye çıktı. Daha hızlı yürümeye başladı, on dakika sonra koruluğun içinden Cawley'in evinin arkasını görebiliyordu.

Yoldan koruluğa doğru döndü. Vapuru boşaltan adamları, rıhtıma çarpan kutuların gümbürtüsünü, el arabalarının metal tınlamasını ve kalasların üzerindeki ayak seslerini duydu. Son ağaç topluluğuna vardığında, rıhtımdaki birkaç hastabakıcıyı ve teknenin kışına doğru yaslanmış duran iki kaptanı gördü. Tüfek dipçikleri kalçalarına dayanmış, vücutları koruluğa dönük, ağaçları ve Ashecliffe'e çıkan araziye gözleriyle tarayan nöbetçiler de oradaydı.

Hastabakıcılar yükü boşaltmayı bitirdiğinde, el arabalarını rıhtıma geri çekti. Ama nöbetçiler orada kaldı, onların bu sabahki tek işi, Teddy'nin tekneye ulaşmadığından adları gibi emin olmaktı.

Teddy dönüp koruluktan geçti ve Cawley'in evine vardı. Evin üst katındaki adamları duyabiliyordu. Çatının aşağıya eğim yaptığı yerde birini gördü, sırtı Teddy'ye dönüktü. Cawley'in arabasını evin batı kanadındaki garajda buldu. 47 Model Buick Roadmaster. Döşemeleri beyaz deri kaplıydı. Kasırganın ertesi günü cilalanmıştı ve gıcır gıcırdı. Güzel bir araçtı.

Teddy şoför kapısını açtı, deri döşemenin kokusunu duyabiliyordu. Sanki araba yeni alınmıştı. Torpidoyu açtı, birkaç kutu kibrit buldu ve hepsini aldı.

Cebinden kravatını çıkardı, yerde küçük bir taş bulup kravatının dar ucunu taşın etrafına sardı. Plakayı çıkardı, gaz deposu kapağının vidalarını söktü, kravatı ve taş parçasını, kravatın kalın, çiçekli ön kısmı görünene kadar, sanki boynundan asılmış bir adam gibi borudan aşağıya doğru, deponun içine soktu.

Bu kravatı Teddy'ye Dolores hediye etmişti. Onu Teddy'nin gözlerinin önünden uzatmış, sonra kucağına oturmuştu.

Üzgünüm tatlım, diye fısıldadı. Bunu bana sen verdiğin için seviyordum. Ama işin gerçeği, bu kahrolası iğrenç bir kravat.

Özür dileyerek gökyüzüne doğru gülümsedi ve kibriti yakıp kravatı tutuşturdu.

Ve sonra deli gibi kaçmaya başladı.

Araç patladığı sırada Teddy koruluğun yarısına gelmişti. Adamların bağışlarını duyup geriye baktı ve ağaçların arasından yumak yumak alevlerin yükseldiğini gördü. Arabanın pencereleri havaya uçarken çatapata benzer bir dizi patlama oldu.

Koruluğun girişine ulaştı, ceketini dertop edip kayaların altına koydu. Cawley'in evine giden patikaya doğru koşan nöbetçileri ve vapur çalışanlarını gördü. Eğer bunu yapacaksa, hemen şimdi harekete geçmesi gerektiğini biliyordu. Bu kararını tartmak için hiç zamanı yoktu ve bu iyi bir şeydi, çünkü yapmak üzere olduğu şeyi bir kez daha düşünürse asla başaramayacaktı.

Koruluktan çıktı. Kıyı boyunca koştu ve rıhtıma varmadan hemen önce, tekneye dönen herhangi birine karşı korumasız olduğu anda, aniden sola dönerek suya daldı.

Tanrım, su buz gibiydi. Teddy hava sıcaklığının suyu biraz olsun ısıtacağını umuyordu ama soğuk su, tıpkı elektrik akımı gibi vücudunu boydan boya çarpıyor ve göğsünü sıkıştırıyordu. Teddy başına gelenleri düşünmemeye çalışarak suyun içinde ilerlemeye devam etti. Suda yılanbalıkları ve denizaneleri, yengeçler ve belki de köpekbalıkları vardı. Gülünç geliyordu ama Teddy köpekbalıklarının insanlara genellikle bir metre derinlikteki suda saldırdığını biliyordu ve şu anda bulunduğu yer ortalama o kadardı. Su belindeydi ve giderek derinleşiyordu. Teddy, Cawley'in evinden gelen bağışları duydu ve kalbinin deli gibi çarpmasına aldırılmayarak suyun altına daldı.

Orada, rüyalarındaki kızı gördü. Hemen aşağıdaydı, gözleri açıktı ve teslim olmuştu.

Teddy başını iki yana salladı ve kız gözden kayboldu. Önündeki gemi omurgasını görebiliyordu. Siyah kalın bir şerit, yeşil suda dalgalanıyordu. Ona doğru yüzdü ve elini

üzerine koydu. Öne doğru ilerledi ve öteki tarafa geçti. Sudan çıkmak, sadece başını çıkarmak için kendini yavaşça zorladı. Soluğunu verirken yüzünde güneşi hissetti ve sonra oksijeni içine çekti. Bacaklarının derinlerde sallanan görüntüsüne, etrafında yüzen yaratıklara, koklamak için kendisine yaklaşmalarına aldırmamaya çalışıyordu.

Merdiven hatırladığı yerdeydi. Tam önünde. Üçüncü basamağa elini attı ve oraya tutundu. Şimdi, koşarak rıhtıma dönen adamların kalaslar üzerindeki güçlü adımlarını duyabiliyordu ve sonra Müdür'ün sesini işitti:

"Tekneyi araştırın."

"Efendim, henüz çıktık daha.

"Nöbet yerinizi bıraktınız ve şimdi benimle tartışıyor musunuz?"

"Hayır efendim, affedersiniz efendim."

Birkaç adam tekneye binerken, merdiven Teddy'nin elinden kaydı. Teddy onların tekneye girdiğini, kapının açıldığını ve içeri deki eşyaların yer değiştirdiğini duydu.

Kalçaları arasından el gibi bir şey sürtünüp geçti. Teddy dişlerini sıktı ve merdivene daha sıkıca sarılıp zihnini tümüyle boşaltmak için kendini zorladı, çünkü onun neye benzediğini hayal etmek istemiyordu. Her ne idiye hareket etmeye devam etti ve Teddy başını kaldırıp nefes verdi.

"Arabam. Lanet olası, arabamı havaya uçurdu!" Cawley'in sesi haşın ve nefes nefese geliyordu.

"Bu kadarı da fazla artık Doktor," dedi Müdür.

"Benim kararımı uygulayacağımız konusunda anlaştık."

"Eğer bu adam adadan ayrılırsa..."

"Adadan ayrılmayacak."

"Eminim arabanızı havaya uçuracağını da düşünmemiştiniz. Bu operasyonu şimdi durdurmalı ve kayıplarımızı azaltmalıyız."

"Pes etmeyecek kadar çok çalıştım."

Müdür'ün sesi yükseldi. "Eğer bu adam adadan ayrılırsa mahvoluruz."

Müdür'ün sesine uyum sağlamak için Cawley'in sesi de yükseldi. "Bu lanet adadan ayrılmayacak!"

Tam bir dakika boyunca ikisi de konuşmadı. Teddy rıhtımdaki ağırlığın değiştiğini duyabiliyordu.

"Pekala Doktor. Ama tekne burada kalıyor. O adam bulunana kadar bu rıhtımdan ayrılmıyor."

Teddy orada asılı kaldı, soğuk ayaklarına ulaşıyor ve onları yakıyordu.

"Boston'da bunun nedenini soracaklar," dedi Cawley. Teddy dişleri birbirine çarpmadan önce ağzını kapattı. "O zaman, onlara sen cevap verirsin. Ama tekne kalıyor."

Teddy'nin sol ayağını arkadan bir şey dürttü ve Teddy gerisin geriye tekmeledi. Ayağının suda çıkardığı şapırtıyı duydu. Adamlar teknenin kışındaydı. "Burada yok efendim. Her yeri kontrol ettik."

"Peki, nereye gitti?" diye sordu Müdür. "Bilen var mı?"

"Kahretsin!"

"Ne oldu Doktor?"

"Fener kulesine gitmiş olmalı."

"Bu benim de aklıma geldi."

"Ben hallederim."

"Yanına adam al."

"Hallederim dedim. Orada adamlar var."

"Yetmez."

"Hallederim dedim!"

Teddy, Cawley'in ayakkabılarının rıhtımdan ayrılırken çıkardığı güçlü sesi duyabiliyordu. Sonra ses, kuma çarptığında yumuşadı.

"Teddy fener kulesinde olsun olmasın," dedi Müdür, adamlarına. "Bu tekne hiçbir yere gitmeyecek. Kaptandan motorun anahtarlarını alın ve bana getirin."

Teddy yolun çoğunu yüzdü.

Tekneden uzaklaştı ve kumlu zemine yakınlaşınca dek kıyıya doğru yüzdü, başını sudan çıkarıp geriye bakmayı göze alacak kadar uzaklaştığında, kumu parmaklarıyla eşeleyerek ilerledi. Birkaç yüz metre ötedeki, rıhtımı çember içine alan nöbetçileri görebiliyordu.

Tekrar suyun altına daldı ve eşelemeye devam etti. Serbest veya köpekleme yüzmenin yaratacağı su sıçramalarını göze alamazdı. Bir süre sonra sahil şeridinde bir dönemece varıp onun etrafında döndü ve kumda yürüyüp güneşte oturdu. Soğuktan titriyordu. Yüzeye çıkmış kayalar onu yeniden suya girmeye zorlayana kadar sahil boyunca yürüdü. Ayakkabılarını birbirine bağlayıp boynunun etrafına astı ve yeniden yüzmeye başladı. Bu okyanusun bir yerlerinde babasının kemikleri vardı. Köpekbalıklarının, yüzgeçlerini saklayan muhteşem kuyruklarını ve dizi dizi beyaz dişlerini hayal etti. Yolun sonuna geldiğini düşünüyordu, çünkü su onu uyuşturmuştu ve şimdi bunu yapmaktan başka seçeneği yoktu. Betsy Ross, ganimeti adanın güney ucuna bıraktığında, birkaç gün içinde bunu tekrar yapmak zorunda kalabilirdi ve korkuyla baş etmenin tek yolunun onunla yüzleşmek olduğunu biliyordu. Bunu savaşta yeteri kadar öğrenmişti. Ama öyle bile olsa, eğer bunu başarabilirse, bir daha asla okyanusa

girmeyecekti. Okyanusun onu izlediğini ve onadokunduğunu hissedebiliyordu. Teddy onun yaşını hissedebiliyordu. Tanrılardan daha yaşlı ve vücudunun dayanabileceğinden daha gururluydu.

Saat bir civarında fener kulesini gördü. Emin olamıyordu, çünkü saati ceketinin içindeydi ama güneş hemen hemen doğru yerdeydi.

Eğer Chuck oradaysa, ne durumda olduğu önemli değildi, Teddy onu oradan çıkaracaktı. Ölü ya da diri, onu geride bırakamazdı. O zaman öleceksin.

Bu, Dolores'in sesiydi ve Teddy onun haklı olduğunu biliyordu. Betsy Ross'un varması için iki gün beklemesi gerekiyorsa, Chuck tümüyle tetikte ve tümüyle sağlam halde yanında olsa bile, bunu asla yapamazlardı. Yakalanırlardı...

Teddy gülümsedi.

Tıpkı iki ayaklı köpekler gibi.

"Onu bırakamam," dedi Dolores'e. "Yapamam. Onu bulamazsam, tamam. Ama o benim ortağım." Onu daha yeni tanıdın.

"Yine de o benim ortağım. O oradaysa, eğer canını yakıyorlarsa, tüm itirazlarına karşın onu alıkoyuyorlarsa, onu dışarı çıkarmam lazım."

Bu uğurda ölsen bile mi?

"Evet, ölsem bile."

O zaman, umarım orada değildir.

Teddy kayanın üzerinden indi, kumun ve deniz kabuklarının oluşturduğu, yosunla kaplı bir patikayı takip etti. Cawley'in ona intihara eğilimli teşhisi koymasının tam olarak doğru sayılamayacağını düşündü. Teddy'nin içindeki daha çok bir ölüm arzusu vardı. Yıllardır yaşamak için iyi bir neden bulamıyordu, bu doğrudu. Ama ölmek için de iyi bir nedeni yoktu. Kendini öldürmek mi? En yalnız gecelerinde bile bu ona çok zavalıca bir seçenek gibi görünmüştü. Utanç verici. Zayıf.

Ama...

Aniden karşısına bir nöbetçi çıktı. Adam, Teddy'yi şaşırttığı kadar, o da Teddy'nin ortaya çıkışına şaşırmıştı. Pantolonunun fermuarı hala açıktı, tüfeği arkasında asılıydı. Önce pantolonunun önüne uzanmaya çalıştı, sonra fikrini değiştirdi ama Teddy avcunun bileğine yakın kısmıyla adamın gırtlığına vurmuştu bile. Adam gırtlığını tutunca Teddy yere çömeldi, nöbetçinin sırtını ayağıyla itti ve onu yere serdi. Hemen doğrulup adamın sağ kulağına kuvvetli bir tekme attı. Nöbetçinin gözleri kaydı ve ağzı açıldı.

Adama doğru eğilip tüfek askısını omzundan kaldırarak tüfeği altından çekti. Adamın nefes aldığını duyabiliyordu. Yani onu öldürmemişti.

Ve şimdi bir silahı vardı.

Silahını, çitın önünde duran bir başka nöbetçiye karşı kullandı. Nöbetçinin silahını elinden aldı. Nöbetçi çok gençti, neredeyse çocuktı. "Beni öldürecek misin?" diye sordu Teddy'ye.

"Tanrım, hayır evlat," dedi Teddy ve tüfeğin dipçığıyle nöbetçinin şakağına vurdu.

Çitin sınırları içinde küçük bir baraka vardı, Teddy önce orayı kontrol etti. Birkaç portatif yatak, açık saçık dergiler, bir kutu bayat kahve ve kapıdaki kancaya asılmış birkaç tane nöbetçi üniforması buldu.

Tekrar dışarı çıkıp fener kulesine gitti. Kapıyı açmak için tüfeği kullandı ve çimentoyla sıvanmış rutubetli bir oda dışında birinci katta hiçbir şey bulamadı. Duvarlardaki küften başka hiçbir şey yoktu ve helezon şeklindeki merdiven, duvarlarla aynı taştan yapılmıştı.

Merdiveni takip ederek ilki gibi boş olan ikinci odaya çıktı. Burayı belki şu koridorlarla hastanenin geri kalanına bağlayan bir bodrum katı vardır diye düşünüyordu, çünkü şu ana kadar burada hiçbir şey bulamamıştı.

Yukarıdan bir gıcirtı sesi geliyordu. Basamakları çıkararak sesi takip etti, ağır demir bir kapıya geldi ve tüfek namlusunun ucunu kapıya bastırdı. Namlunun ucu bir parça eğilmişti.

Gıcirtıyı yeniden duydu. Sigara dumanı kokusunu alabiliyor, okyanusun sesini duyabiliyordu ve yukarıda bir esinti hissetti. Eğer Müdür, nöbetçileri kapının diğer yanına yerleştirecek kadar zekiye, o zaman Teddy kapıyı açar açmaz öleceğini biliyordu.

Kaç bebeğim.

"Yapamam."

Neden?

"Her şey buraya gelip dayandı."

Ne dayandı?

"Bütün hepsi, Her şey."

Nasıl?

"Sen. Ben. Laeddis. Chuck. Noyce, o zavallı lanet çocuk. Bütün hepsi buraya gelip dayandı. Şimdi ya bu bitecek ya da ben." Elleri. Chuck'ın elleri. Anlamıyor musun? "Hayır. Neyi?"

Onun elleri, Teddy, uyumsuzdu.

Teddy onun ne demek istediğini anlamıştı. Chuck'ın elleriyle ilgili bir şeyin önemli olduğunu biliyordu ama merdiven sahanlığında bunu düşünüp daha fazla zaman harcayacak kadar da önemli değildi.

"Şimdi bu kapıdan içeri girmeliyim bebeğim." Pekala. Dikkatli ol.

Teddy kapının sol yanına çömeldi. Tüfeğin dipçığını sol kaburga kemiğine yasladı, denge sağlamak için sağ elini yere koydu ve sol ayağıyla kapıya bir tekme attı. Kapı ardına kadar

açıldı, Teddy kayarak dizleri üzerine çöktü ve tüfeği omzuna dayayıp nişan aldı.

Cawley'e.

Cawley bir masanın arkasında oturuyordu. Sırtı küçük bir pencereye dönüktü. Arkasındaki okyanus mavi ve gümüş rengiyle alabildiğince yayılmıştı, kokusu odayı dolduruyor, esinti başının yanlarındaki saçlarla oynaşuyordu.

Cawley'in yüzünde şaşkınlık ya da korku belirtisi yoktu. Sigarasını önündeki kültablasının kenarına hafifçe vurdu.

"Neden sırlıslıklamsın bebeğim?" diye sordu Teddy'ye.

XXI

Cawley'in arkasındaki duvarlar pembe çarşafarla kaplanmış, çarşaf kenarları kırıışık bantlarla tutturulmuştu.

Önündeki masada birkaç dosya, bir askeri tip saha telsizi, Teddy'nin defteri ve ceketiyile Laeddis'in yatış formu duruyordu. Köşedeki bir sandalyenin üzerine çift makaralı bir ses kayıt cihazı konmuştu. Makaralar dönüyor ve kayıt cihazının üstünde, odaya çevrilmiş bir mikrofon duruyordu. Cawley'in hemen önünde siyah deri kaplı bir defter vardı. Deftere bir şeyler karaladı. "Bir sandalye çek," dedi Teddy'ye. "Ne dediniz?"

"Bir sandalye çek dedim."

"Ondan önce?"

"Ne dediğimi çok iyi biliyorsun."

Teddy tüfeği omzundan indirdi ama Cawley'e nişan almayı sürdürerek odaya girdi.

Cawley bir şeyler karalamaya devam ediyordu. "O tüfek boş."

"Ne?"

"Tüfek. İçinde hiç mermi yok. Ateşli silahlarla ilgili tüm deneyi mine rağmen nasıl oldu da fark edemedin?"

Teddy tüfeğin dibini çekip kontrol etti. Boştu. Sadece emin olmak için tüfeği sol tarafındaki duvara doğrulttu ve ateşledi. Ama tetiğin kuru tıkırtısı haricinde hiçbir şey olmadı.

"Onu şu köşeye bırak," dedi Cawley.

Teddy tüfeği yere yatırdı ve masadan bir sandalye çekti ama oturmadı.

"Çarşafların arkasında ne var?"

"Ona da geleceğiz. Otur. Rahatla." Cawley yere doğru eğilip büyük bir havlu aldı ve onu masanın karşı tarafındaki Teddy'ye fırlattı. "Kurulan. Üşüteceksin."

Teddy saçlarını kuruladı ve sonra gömleğini çıkardı. Dertop edip köşeye fırlattı ve göğsünü kuruladı. İyice kurulandıktan sonra masadan ceketini aldı.

"Sakıncası var mı?"

"Hayır, keyfine bak," dedi Cawley.

Teddy ceketini giyip sandalyeye oturdu.

Cawley defterine bir şeyler daha yazdı, dolmakalem kâğıdın üzerinde cızırdıyordu.

"Nöbetçilerin canını çok yaktın mı?"

"Çok değil," dedi Teddy.

Cawley başıyla onayladı ve dolmakalemmini defterin arasına bıraktı. Saha telsizini eline alıp elektrik vermek için kolu çalıştırdı. Ahizeyi yuvasından kaldırdı, yayın düğmesine dokunarak ahizeye konuştu. "Evet. O burada. Dr. Sheehan yukarı gelmeden önce adamlarınıza bir göz atsin."

Telefonu kapattı.

"Bulunması zor olan Dr. Sheehan mı bu?" dedi Teddy. Cawley kaşlarını kaldırıp indirdi.

"Durun tahmin edeyim, bu sabahki tekneyle geldi." Cawley başını iki yana salladı. "O hep adadaydı."

"Meraklı gözlerden saklanıyordu," dedi Teddy. Cawley ellerini kaldırdı ve hafifçe omuz silkti.

"O parlak bir psikiyatr. Genç ama umut vaat ediyor. Bu bizim planımızdı, onun ve benim."

Teddy boynunda, hemen sol kulağının altında bir zonklama hissetti. "Planınız nasıl gidiyor?"

Cawley defterinden bir sayfayı kaldırdı ve onun altındaki sayfaya göz attı, sonra sayfayı bıraktı.

"Pek iyi değil. Daha büyük hayallerim vardı."

Cawley, Teddy'ye bakıyordu ve Teddy onun yüzünde, iki sabah önce merdiven sahanlığında ve fırtınadan hemen önceki personel toplantısında ne gördüyse, şimdi yine aynı şeyi görebiliyordu. Ama bu, adamın geri kalan profiline uymuyordu; bu adaya, fener kulesine, oynadıkları bu berbat oyuna uymuyordu.

Merhamet.

Eğer Teddy gerçeği bilmeseydi, yüzündeki bu ifadenin merhamet olduğuna yemin edebilirdi.

Teddy gözlerini Cawley'den kaçırarak bu küçük odaya ve duvarlara asılı çarşafalara baktı.

"Hepsi bu mu?"

"Hepsi bu," diye onayladı Cawley. "Burası fener kulesi. Kutsal Kase. Bulmaya çalıştığın yüce gerçek. Görmeyi umduğun şey bu muydu?"

"Bodrum katını görmedim."

"Bodrum katı yok. Bu bir fener kulesi."

Teddy masada duran defterine baktı.

"Vaka notların, evet. Evimin yakınındaki korulukta, ceketinle birlikte bulduk onları. Arabamı havaya uçurdun," dedi Cawley.

Teddy omuz silkti. "Üzgünüm."

"O arabayı seviyordum."

"Bunu hissetmişim, evet."

"47 ilkbaharında galeride durup bu arabayı seçerken şöyle düşünmüştüm: Pekala John Kutuyu işaretledin. En azından on beş yıl daha başka bir araba alman gerekmeyecek." İcini çekti. "O kutuyu işaretlerken öyle keyif almıştım ki."

Teddy ellerini kaldırdı. "Tekrar özür dilerim."

Cawley başını salladı. "Senin o tekneye binmene izin vereceğimizi mi sanıyordun? Bütün adayları sırf eğlencesine havaya uçursaydın bile izin verir miydik sence?"

Teddy omuz silkti.

"Sen bir kişiydin," dedi Cawley, "ve herkesin bu sabahki tek işi seni o tekneden uzak tutmaktı. Oradaki mantığını hiç anlamıyorum."

"Kaçmanın tek yolu buydu. Denemek zorundaydım," dedi Teddy.

"Tanrım, o arabayı seviyordum," diye mırıldandı Cawley ve gözlerini kendi kucağına çevirdi.

"Suyunuz var mı?" diye sordu Teddy.

Cawley bir süre bunu düşündü ve sonra arkasındaki pencere pervazının üzerinde duran bir sürahiyle iki bardağı almak için sandalyesini döndürdü. İki bardağa da su koydu ve birini masanın karşısında oturan Teddy'ye uzattı.

Teddy suyu tek seferde içip bitirdi.

"Ağız kuruluğu, ha?" dedi Cawley. "Diline, ne kadar su içsen de bitmeyen bir kaşıntı gibi mi yerleşti?" Sürahiyi masanın karşısına doğru kaydırды ve Teddy bardağını yeniden doldururken onu seyretti. "Ellerinde titremeler var. Oldukça kötüye gidiyor. Baş ağrın nasıl?"

Cawley bunu söylerken Teddy sol gözünün arka tarafından şakağına uzanan ve tüm kafatasını çenesine kadar saran ince bir sızı hissetti.

"Kötü değil," dedi.

"Kötüleşecek."

Teddy biraz daha su içti. "Eminim. O kadın doktor da öyle söyledi."

"O kim?" diye sordu Cawley ve gülümseyerek geriye yaslandı, dolmakalemmini hafifçe defterine vurdu.

"Adını sormadım," dedi Teddy. "Eskiden sizinle çalışıyormuş."

"Ah. Peki, sana tam olarak ne dedi?"

"Nöroleptiklerin kan dolaşımı içinde çalışabilir düzeye gelmesinin dört gün alacağını söyledi. Ağız kuruluğu, baş ağrısı ve titremelerin olacağını da söylemişti."

"Zeki kadınmış."

"Evet."

"Bunların sebebi nöroleptikler değil."

"Değil mi?"

"Değil."

"O halde ne?"

"Geri çekilme," dedi Cawley. "Neden geri çekilme?"

Cawley yeniden gülümsedi ve sonra bakışları Teddy'den uzaklaştı. Onun defterine yazdığı son sayfayı açtı ve defteri masanın karşı tarafına uzattı.

"Bu senin el yazın, doğru mu?"

"Evet." dedi Teddy yazıya şöyle bir göz attıktan sonra. "Son şifre mi?"

"Şey, evet."

"Ama onu çözemedin."

"Fırsat bulamadım. Fark etmediyseniz söyleyeyim, ortalık bir su hareketlendi."

"Tabii, tabii." Cawley sayfaya hafifçe vurdu. "Peki, şimdi çözmek ister misin?"

Teddy yedi sayıya ve yedi harfe baktı:

5(E)- 14(N)- 21(U)-15(O)-19(S)-14(N)-19(S)

İnce bir sızının gözünün arkasını dürttüğünü hissediyordu.

"Şu an gerçekten kendimi pek iyi hissetmiyorum."

"Ama basit bir şey," dedi Cawley, "sadece yedi harf."

"Beynime zonklamayı durdurması için bir şans verelim."

"Pekala."

"Neden geri çekilme?" diye sordu Teddy. "Bana ne verdiniz?"

Cawley ellerindeki eklemleri çatırdattı ve ürpertili bir esnemeyle koltuğuna yaslandı. "Klorpromazin. Yan etkileri var. Korkarım ki pek çok. Ben o ilacı pek sevmem. Bu son olaylardan önce seni imipramin'e başlatmayı düşünüyordum ama şimdi bunu doğru bulmuyorum." Öne eğildi. "Normalde ilaç tedavisine pek bayılmam ama senin durumunda bunun gerekli olduğunu görüyorum."

Imipramin?

"Bazıları Tofranil der."

Teddy gülümsedi. "Ve klorpro..."

"Klorpromazin," diye başıyla onayladı Cawley. "Şu anda kullandığın. Sende geri çekilme

etkisi yaratan. Sana son iki yıldır verdiğimiz şey."

"Son kaç yıldır?" dedi Teddy.

"İki yıldır."

Teddy kıkırdadı. "Bakın, sizin güçlü olduğunuzu biliyorum. Yine de kendinizi bu kadar abartmanıza gerek yok."

"Abartmıyorum."

"Beni iki yıldır mı uyuşturuyorsunuz?"

"Ben 'tedavi etmek' terimini tercih ederim."

"Ne yani, FBI'da çalışan adamlarınız mı var? Adamların işi her sabah beni uyuşturmak mı? Ya da belki, bir dakika, adamlarınız yol zerinde kahve aldığım büfede çalışıyordun Bu daha mantıklı. O halde iki yıldır Boston'da bana çaktırmadan ilaçlarımı veren birileri var."

"Boston'da değil," dedi Cawley sessizce. "Burada."

"Burada mı?"

Cawley başıyla onayladı. "Burada. İki yıldır buradasın. Bu kurumun bir hastasısın."

Teddy şimdi öfkeyle yükselerek uçurum kıyısına çarpan dalgaların sesini duyabiliyordu. Titremeyi yatıştırmak için ellerini birbirine kavuşturdu ve gözünün arkasında gittikçe artan zonklamaya aldırmamaya çalıştı.

"Ben bir Federal polisim," dedi Teddy.

"Federal polistin," diye düzeltti Cawley.

"Öyleyim," dedi Teddy. "Ben Amerika Birleşik Devletleri Hükümeti'nin polisiyim. Boston'dan 22 Eylül 1954, Pazartesi sabahı ayrıldım."

"Gerçekten mi?" dedi Cawley. "Bana tekneye nasıl gittiğini anlat. Arabayı sen mi kullandın? Nereye park ettin?"

"Metroyu kullandım."

"Metro o kadar uzağa gitmez."

"Sonra otobüse geçtim."

"Neden arabayla gelmedin?"

"Araba dükkânda'ydı."

"Ah. Peki ya pazar günü, o güne dair neler hatırlıyorsun? Teknenin tuvaletinde uyandığın günün öncesi hakkında bana bir şeyler söyleyebilir misin?"

Söyleyebilirdi. Yani, söyleyebilmeliydi. Ama başındaki kahrolası ağrı gözlerinin arkasından ve sinüs kanallarından geçerek beynini oyuyordu.

Pekala. Hatırla. Ona pazar günü ne yaptığını anlat, işten eve gel din. Buttonwood'daki dairene gittin. Hayır, hayır. Buttonwood değil. Laeddis orayı ateşe verdiği için Buttonwood kül oldu. Nerede yaşıyorsun? Tanrım. Evi görebiliyordu. Evet, evet. Ev şeyde... Şey de... Castelmont'taydı. Hepsi buydu. Castelmont Bulvarı. Suyun yanında.

Tamam, pekâlâ, rahatla. Castelmont'taki eve geldin, akşam yemeğini yedin ve biraz süt içtin, sonra yatmaya gittin. Tamam mı? Tamam.

"Buna ne dersin?" dedi Cawley. "Buna bakmaya fırsatın oldu mu?"

Laeddis'in yatış formunu masanın karşı tarafına itti. "Hayır."

"Hayır mı?" Isık çaldı. "Buraya onun için geldin. Eğer bu kâğıt parçasını, kaydı olmadığını iddia ettiğimiz altmış yedi numaralı hastayı ispatlamak için Senatör Hurly'ye götürseydin, buranın ipliğini pazara çıkarırdın."

"Doğru."

"Lanet olsun evet, doğru! Ve sen, son yirmi dört saat içinde ona bir göz atacak zaman bulamadın mı?"

"Tekrar ediyorum, ortalık biraz..."

"Hareketlendi, evet. Anlıyorum. O zaman, şimdi bir göz at."

Teddy bakışlarını eğip kâğıda baktı. İlgilinin adını, yaşını, Laeddis'in giriş tarihi bilgisini gördü. Yorumlar kısmında şunları okudu: "Hasta oldukça zeki ve saplantılı. Şiddete eğilimli olarak biliniyor. Aşırı heyecanlı. Suçundan hiç pişmanlık duymuyor, çünkü iddiası, hiçbir suç işlemediği yönünde. Hasta kendi gerçeğiyle yüzleşmesini engelleyen çok iyi kurgulanmış ve tamamen hayal ürünü bir dizi öykü üretmiştir."

Altındaki imzayı okudu: Dr. L. Sheehan.

"Kulağa doğru gibi geliyor," dedi Teddy.

"Doğru gibi mi?"

Teddy başıyla onayladı.

"Kiminle ilgili olarak?"

"Laeddis'le."

Cawley ayağa kalktı. Duvara doğru yürüdü ve çarşafından birini aşağıya çekti.

Duvarın on beş santim yüksekliğinde, büyük harflerle dört isim yazılmıştı:

EDWARD DANIELS - ANDREW LAEDDIS - RACHEL SOLANDO - DOLORES CHANAL

Teddy bekliyordu ama Cawley de bekliyor gibiydi. İkisi de bir dakika boyunca hiçbir şey söylemedi.

"Sanırım bir fikriniz var," dedi Teddy sonunda.

"İsmlere bak."

"Bakıyorum."

"Senin adın, altmış yedi numaralı hastanın adı, kayıp hastanın adı ve karının adı."

"Hı hı. Kör değilim."

"4 Yasası," dedi Cawley.

"Nasıl yani?" Teddy ince sızının oradan dışarı çıkması için masaj yapmaya çalışarak şakağını sertçe ovaladı.

"Yani, şifreler konusunda dahi olan sensin. Sen söyle."

"Ne söyleyeyim?"

"Edward Daniels ve Andrew Laeddis'in ortak özelliği ne?"

Teddy bir an için kendi adına ve Laeddis'inkine baktı. "Her iki sinde de on üç harf var."

"Evet, öyle," dedi Cawley. "Evet, öyle. Başka?" Teddy dikkatle bakıyordu. "Hayır."

"Ah, hadi." Cawley laboratuvar gömleğini çıkardı, bir sandalyenin arkasına koydu.

Teddy odaklanmaya çalıştı ama bu oyundan sıkılmıştı. "Acele etme."

Teddy şimdi harflere dikkatle bakıyordu.

"Herhangi bir şey göremiyor musun?" diye sordu Cawley.

"Hayır. Hiçbir şey göremiyorum. Sadece on üç harf."

Cawley isimlere elinin tersiyle küt diye vurdu. "Hadi!"

Teddy başını iki yana salladı, midesinin bulandığını hissetti.

"Yoğunlaş."

"Yoğunlaşıyorum."

"Bu harflerin başka ne ortak özelliği var?" diye sordu Cawley.

"Bilmiyorum... On üç harf var. On üç."

"Başka?"

Teddy harflere bulanıklaşınca kadar baktı. "Hiç ortak özelliği yok."

"Hiç mi?"

"Hiç," dedi Teddy. "Ne söylememi istiyorsunuz? Bilmediğim bir şeyi söyleyemem ki. Yapamam..."

"Harfler aynı!" diye bağırdı Cawley.

"Ne?" dedi Teddy. Öne doğru eğilirken harflerin titremesini dur durmaya çalışıyordu.

"Harfler aynı."

"Hayır, değil."

"Sadece harflerin yerleri değişmiş."

"Hayır," dedi Teddy.

"Hayır mı?" Cawley kaşlarını çattı ve elini satırın üzerinde gezdirdi. "Tam olarak aynı harfler. Şunlara bir bak. Edward Daniels. Andrew Laeddis. Aynı harfler. Şifreleme konusunda dâhisin, hatta savaşta şifre çözücü olarak görev aldın, doğru değil mi? Bana bu iki kelimeye baktığında aynı on üç harfi görmediğini mi söylüyorsun?"

"Hayır!" Bakışını netleştirmeye ya da ışığı engellemeye çalışarak avuç içleriyle gözlerine bastırdı, emin değildi.

"Neye 'hayır'? Aynı harfler değil, anlamında mı? Yoksa onların aynı harfler olmasını istemediğin anlamında mı?"

"Olamazlar."

"Öyleler. Aç gözlerini. Onlara bak."

Teddy gözlerini açtı ama başını iki yana sallamaya devam ediyordu ve titreyen harfler de bir o yana bir bu yana eğiliyordu.

Cawley elinin tersiyle bir sonraki satıra vurdu. "Bunu dene o zaman. 'Dolores Chanal ve Rachel Solando.' Her ikisi de on üç harf. Bana ortak özelliklerini söylemek ister misin?"

Teddy ne gördüğünü biliyordu ama aynı zamanda bunun imkansız olduğunu düşünüyordu.

"Hayır mı? Bunu da mı anlayamadın?"

"Olamaz."

"Olur," dedi Cawley. "Yine aynı harfler. Sadece yerleri değişmiş. Buraya gerçek için mi geldin? İşte senin gerçeğin Andrew."

"Teddy," dedi Teddy.

Cawley gözlerini Teddy'ye dikti, yüzünde bir kez daha empati denen yalan belirdi.

"Senin adın Andrew Laeddis," dedi Cawley. "Ashecliffe Hastanesi'ndeki altmış yedi numaralı hasta sensin Andrew."

XXII

"Kahretsin!" diye haykırdı Teddy.

"Adın Andrew Laeddis," diye tekrarladı Cawley. "Buraya mahkeme kararıyla yirmi iki ay önce teslim edildin."

"Bu sizden bile beklenmeyecek kadar aşağılık bir oyun," dedi Teddy elini sallayarak.

"Kanıtı bak. Lütfen Andrew, buraya..."

"Benim adım Teddy."

"Buraya iki yıl önce geldin, çünkü korkunç bir suç işledin. Toplumun affedemeyeceği ama benim affedebileceğim bir şey... Andrew, bana bak."

Teddy'nin bakışları Cawley'in uzattığı elinden koluna doğru, oradan yukarıya göğsüne ve sonunda Cawley'in yüzüne kadar yükseldi. Adamın gözleri şimdi o sahte merhametle ve yapay incelikle dolup taşıyordu.

"Adım Edward Daniels."

"Hayır," dedi Cawley. Bezgin bir yenilgiyle başını iki yana sallıyordu.

"Senin adın Andrew Laeddis. Korkunç bir şey yaptın ve kendini bağışlayamıyorsun, bu yüzden ne olursa olsun rol yapıyorsun. Yoğun ve karmaşık bir öykü yarattın Andrew. Kendini hala bir polis olduğuna ve bir dava için burada bulunduğuna inandırıyor. Bir komplo ortaya çıkardığını düşünüyorsun. Biz bunun aksini iddia ettiğimizde de bizim sana karşı komplo kurduğumuza inanıyorsun. Belki bunu devam ettirebilir, hayal dünyasında yaşamana izin verebilirdik. Bu beni rahatsız etmezdi. Eğer zararsız olsaydın, seni hayal dünyanla baş başa bırakırdık. Ama saldırgansın, çok saldırgansın. Askeri eğitimler yüzünden bu konuda fazla iyisin. Buradaki en tehlikeli hastamız sensin. Seni zapt edemiyoruz. Karar verildi, bana bak."

Teddy, Cawley'e baktı, masanın üzerinden Teddy'ye uzanıyordu, gözlerinde yalvarış dolu bir ifade vardı.

"Eğer senin aklını başına getiremezsek -en kısa sürede- bir daha kimseyi incitmemen için kalıcı önlemler alınmasına karar verildi. Sana ne söylediğimi anlıyor musun?"

Bir an için, tam olarak bir an bile değil, bir saniyenin onda birinde, Teddy neredeyse ona inanmıştı. Sonra gülümsedi.

"Başlattığınız güzel bir oyun Doktor. Kötü polis kim... Sheehan mı?" dedi ve dönüp kapıya göz attı.

"O da gelmek üzeredir," dedi Cawley. "Bana bak, gözlerimin içine bak."

Teddy baktı. Cawley'in gözleri kızarmış ve uykusuzluktan yuvalarına çökmüştü. Ve gözlerinde başka bir şey daha vardı. Neydi o? Teddy, Cawley'in bakışını inceledi. Eğer onu tanımasaydı, Cawley'in derin bir üzüntü yüzünden acı çektiğine yemin edebilirdi.

"Dinle," dedi Cawley, "ben sahip olduğun tek şeyim. Şimdiye kadar sahip olduğun tek şeyim. Bu düşü iki yıldır dinliyorum. Her detayı biliyorum, her ipucunu, şifreleri, kayıp ortağı, fırtınayı, mağaradaki kadını, fener kulesindeki şeytani deneyleri. Noyce'u ve uydurma Senatör Hurly'yi. Dolores'i rüyanda sırlıslıkla bir halde ve karnından kanlar akarken gördüğünü biliyorum. Kütükleri biliyorum."

"Resmen zırvalıyorsunuz," dedi Teddy.

"Bütün bunları nasıl bileceğim ki?"

Teddy titreyen parmaklarına bir bir dokunarak kanıtlarını saymaya başladı:

"Sizin yemeğinizi yiyorum, sizin kahvenizi ve sizin sigaranızı içiyorum. Kahretsin, geldiğim sabah sizden üç 'aspirin' aldım. Ondan sonraki gece beni uyuşturdunuz. Uyandıgımda siz orada oturuyordunuz. O zamandan beri aynı değilim. Bütün bunlar ta o zaman başladı. O gece, migrenimden sonra. Bana ne verdiniz?"

Cawley arkasına yaslandı. Sanki asit yutuyormuş gibi yüzünü buruşturdu ve pencereye baktı.

"Zamanım daralıyor," diye fısıldadı.

"Ne?"

"Zaman," dedi yavaşça. "Bana dört gün verilmişti ve bu süre neredeyse sona erdi."

"O halde bırakın beni gideyim. Boston'a döneyim, polis teşkilatında bir şikâyet işlemi başlatayım. Merak etmeyin, bütün o güçlü arkadaşlarınız sayesinde eminim çok yemezsiniz."

"Hayır Andrew, neredeyse hiç arkadaşım kalmadı. Burada sekiz yıldır bir mücadele veriyorum ve ibre öteki tarafın lehine çevriliyor. Kaybedeceğim. Pozisyonumu, maddi desteğimi kaybedeceğim. Müfettişler Kuruluna, psikiyatrinin şimdiye dek hiç görmediği en uç oyun deneyini gerçekleştireceğime söz verdim ve bu deney seni kurtaracaktı. Seni geri getirecekti. Ama eğer yanıldıysam?" Gözleri büyüdü ve sanki çenesini yerine oturtmaya çalışıyormuş gibi eliyle çenesine bastırdı. Sonra elini indirip masanın karşısındaki Teddy'ye baktı. "Anlamıyor musun Andrew? Eğer sen başarısız olursan, ben de başarısız olacağım. Eğer başarısız olur sam, her şey bitecek."

"Tanrım," dedi Teddy, "bu çok kötü."

Dışarıda birkaç martı çığlık attı. Teddy tuzun, güneşin ve nemli kumun kokusunu duyabiliyordu.

"Bunu başka bir yoldan deneyelim. Senin hayal ürünün olan Rachel Solando'nun adı ve ölen karının adı aynı harflerden oluşuyor, ayrıca her ikisinin de çocuklarını öldürme hikâyesi aynı."

Sence bu bir tesadüf mü?"

Teddy ayağa kalktı, şiddetli titremeler ellerini omuzlarına dek sarsıyordu.

"Karım çocuklarını öldürmedi. Bizim hiç çocuğumuz olmadı."

"Hiç çocuğunuz olmadı mı?" diye sordu Cawley ve duvara doğru yürüdü.

"Bizim hiç çocuğumuz olmadı, seni lanet olası aptal."

"Ah, pekâlâ," dedi Cawley ve başka bir çarşafı aşağıya çekti. Arkasındaki duvarda bir olay yeri şeması asılıydı. Bir gölün ve ölen üç çocuğun fotoğrafları. Ve sonra aynı yükseklikte, büyük harflerle yazılmış isimler vardı:

EDWARD LAEDDIS - DANIEL LAEDDIS - RACHEL LAEDDIS

Teddy başını öne eğerek ellerine baktı. Sanki artık ona ait değilmiş gibi birden zıpladılar. Eğer durdurabilseydi, durdururdu.

"Çocukların Andrew, orada duracak ve onların bir zamanlar yaşamış olduğunu inkar mı edeceksin? Bunu mu yapacaksın?"

"Onlar Rachel Solando'nun çocukları. Orası, Rachel Solando'nun göl evindeki olay yeri," dedi Teddy parmağını Cawley'e doğru kaldırarak.

"Orası senin evin. Oraya gittiniz, çünkü doktor karın için orayı önerdi. Hatırlıyor musun? Karın bir önceki evinizi kazara ateşe verdikten sonra? Onu şehirden uzaklaştırmanı, onu kırık bir yere götürmeni söylediler. Belki daha iyi olur diye."

"O hasta değildi."

"O deliydi Andrew."

"Kahrolası, bana Andrew demekten vazgeç. O deli değildi."

"Karın klinik depresyon hastasıydı. Manik depresif teşhis konmuştu. O..."

"O deli değildi," dedi Teddy.

"İntihara eğilimliydi. Çocuklara zarar verdi. Bunu görmeyi reddettin. Onun zayıf olduğunu sandın. Kendi kendine, akıl sağlığının bir tercih olduğunu söyledin ve Dolores'in yapması gereken tek şeyin sorumluluklarını hatırlamak olduğunu sandın. Sana karşı sorumluluklarının. Çocuklara karşı sorumluluklarının. İçiyordun ve durumun kötüleşmişti. Kendi kabuğuna çekilmiştin. Evden uzak duruyordun. Bütün işaretleri görmezden geliyordun. Öğretmenlerin sana söylediklerini görmezden geldin, papazın ve kendi ailenin de."

"Karım deli değildi!"

"Peki, neden? Çünkü bundan utanıyordun."

"O deli değildi "

"Hayatı boyunca yalnızca bir kez psikiyatra gitmişti, sebebi de intihara teşebbüs etmesiydi

ve hastanelik olmuştı. Sen bile bunu kontrol edemedin. Ve sana onun kendine zarar verebileceğini söylediler. Sana dediler ki..."

"Biz hiç psikiyatra gitmedik!"

Sana çocuklara zarar verebileceğini söylediler. Sürekli uyarıldın."

Bizim hiç çocuğumuz olmadı. Bu konuda konuşuyorduk ama Dolores hamile kalmıyordu."

Teddy'nin kafası kazan gibi olmuştı.

Buraya gel," dedi Cawley. "Yaklaş ve olay yeri şeması fotoğrafla tının üzerindeki isimlere bak. İlginç çekecek..."

Onların sahtesini yapabilirsiniz. Kendinizinkileri yaratabilirsiniz."

Rüya görüyorsun. Her zaman rüya görüyorsun. Rüyalarından açamıyorsun Andrew. Onları bana anlattın. Yakın zamanda hiç iki oğlan ve bir kız çocuklu bir rüya gördün mü? Ha? Küçük kız seni mezar taşına götürdü mü? Sen berbat bir denizcisin Andrew. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun? Bu sen kötü bir babasın demek. Onlara yol göstermedin Andrew. Onları kurtarmadın. Kütükler hakkında konuşmak ister misin? Ha? Buraya gel ve onlara bir göz at. Bana onların rüyandaki çocuklar olmadığını söyle."

"Saçmalık."

"O halde bak. Buraya gel ve gör."

Beni uyuşturuyorsunuz, ortağımı öldürüyorsunuz, bana onun hiç var olmadığını söylüyorsunuz. Beni buraya kapatacaksınız, Çünkü ne yaptığınızı biliyorum. Deneyleri biliyorum. Şizofrenlere ne verdiğinizi, özgürlükçü lobotomilerinizi, Nuremberg Yasası'na hiç aldırmadığınızı biliyorum. Kahretsin, sizin peşinizdeyim Doktor.

"Öyle mi?" dedi Cawley ve duvara yaslanıp kollarını kavuşturdu.

Lütfen, anlat bana. Son dört gündür serbest dolaşım hakkına sahiptin. Bu kurumun her köşesine erişme hakkı elde ettin. Nazi doktorları nerede? Şeytani OR'ler nerede?"

Masasına döndü ve notlarına şöyle bir göz attı.

"Bizim hastaların beynini yıkadığımızı hala inanıyor musun Andrew? On yıllarca süren uzun deneyler yaptığımızı? Bir keresinde ne demiştin onlara? Ah, işte burada... Hayalet askerler, suikastçılar yaratmak için bu deneyleri yapıyormuşuz." Kıkırdadı. "Yani, hakkını vermeliyim Andrew. Bu dizginsiz paranoya günlerinde bile senin hayallerin açık ara birinci sırada."

"Siz radikal yaklaşımlarla deneysel bir hastanesiniz..." dedi Teddy. Titreyen parmağını ona doğru uzatmış, sallıyordu.

"Evet, öyleyiz."

"Sadece en azılı hastaları alıyorsunuz."

"Yine doğru. En azılı ve en saplantılı olanları."

"Ve siz..."

Biz ne?

"Deney yapıyorsunuz."

"Evet!" dedi Cawley. Ellerini çırpı ve çabuk bir reverans yaptı. "Ben suçluyum."

"Cerrahi deneyler."

"Ah, hayır. Affedersin. Biz cerrahiyle deney yapmıyoruz. O son çare olarak kullanılır ve ben buna sonuna kadar itiraz ederim. Ama ben bir tek kişiyim ve on yıllardır kabul edilen uygulamaları bir gecede değiştiremiyorum."

"Yalan söylüyorsunuz."

"Bana mantıklı bir kanıt göster. Sadece bir tane," dedi Cawley içini çekerek.

Teddy hiçbir şey söylemedi.

"Sana sunduğum bütün kanıtlara cevap vermeyi reddettin."

"Evet, çünkü onların hiçbiri kanıt değil. Hepsi uydurma." Cawley ellerini birbirine bastırdı ve onları dua eder gibi dudaklarına götürdü.

"Bırakın bu adadan gideyim," dedi Teddy. "Federal Büro tarafından atanan bir kanun adamı olarak, sizden beni bırakmanızı talep ediyorum."

Cawley bir anlığına kapattığı gözlerini açtığı anda bakışları daha net ve sertti.

"Pekala, tamam. Beni ikna ettin Komiser. İşini kolaylaştıracağım."

Yerden yumuşak, deri bir evrak çantası aldı, çantayı açtı ve Teddy'nin silahını masaya bıraktı. "Bu senin silahın, doğru mu?" Teddy gözünü dikip silaha baktı.

"Kabzasına adının baş harfleri oyulmuş, doğru mu?"

Teddy dikkatle baktı, gözleri buğulanmıştı.

"Evet ya da hayır diyeceksin Komiser. Bu senin silahın mı?"

Namlusunda, Phillip Stacks'ın ona nişan aldığı ve kendi mermisinin sekmesiyle vurulduğu günden kalma eziği görebiliyordu. Kabzaya oyulmuş E.D. baş harflerini seçebiliyordu. Breck'le Maine'de girdiği çatışma sonrasında bu silahı ona Merkez Ofis hediye etmişti. Ve orada, tetik korkuluğunun alt yüzündeki metalde, 49 kışında, St. Louis'deki bir kovalama sırasında silahı düşürdüğü zamandan kalma bir iz ve aşınma vardı.

"Senin silahın mı?"

"Evet."

"Al Komiser, dolu olup olmadığını kontrol et."

Teddy önce silaha, sonra Cawley'e baktı.

"Hadi, durma Komiser, al."

Teddy silahı masadan alıp salladı.

"Dolu mu?" diye sordu Cawley.

"Evet."

"Emin misin?"

"Ağırlığını hissedebiliyorum." Cawley başıyla onayladı.

"Vur beni. Çünkü bu adadan gitmenin tek yolu bu."

Teddy kolunu diğer eliyle sabitlemeye çalıştı ama o da titriyordu. Birkaç kez yavaşça nefes alıp verdi, gözlerindeki buğu ve vücudundaki titremeler arasında namluyu aşağıya doğru çevirdi. Cawley'i namlunun ucunda, en çok altmış-yetmiş santim uzakta görebiliyordu ama sanki her ikisi de açık denizde bir teknedeymiş gibi sallanıyordu.

"Beş saniyen var Komiser."

Cawley telsiz kutusundan ahizeyi kaldırdı ve kolu çevirdi, Teddy onun ahizeyi ağzına götürmesini izledi.

"Şimdi üç saniye. Tetiği çek ya da son günlerini bu adada geçir."

Teddy silahın ağırlığını hissedebiliyordu. Titremelere rağmen, eğer şimdi yapabilirse buradan kurtulma şansı vardı. Cawley'i ve dışarıda bekleyenleri öldürürse kurtulacaktı.

"Onu yukarı gönderebilirsiniz Müdür Bey," dedi Cawley.

Teddy'nin görüşü netleşti ve titremeleri hafifledi, Cawley ahizeyi kutuya koyarken namluya bakıyordu.

Cawley'in yüzünde meraklı bir bakış vardı, sanki Teddy'nin silah kullanma yeteneğinin tükenmemiş olması ihtimali aklına yeni yeni geliyor gibiydi.

"Pekala, tamam," dedi Cawley bir elini havaya kaldırıp.

Teddy onu göğsünden vurdu.

Sonra namluyu bir buçuk santim kadar kaldırdı ve Cawley'i yüzünden vurdu. Suyla.

Cawley kaşlarını çattı. Sonra birkaç kez göz kırptı. Cebinden bir mendil çıkardı.

Teddy'nin arkasındaki kapı açıldı. Sandalyesinde hızla döndü ve adamın biri içeri girerken ona nişan aldı.

"Ateş etme," dedi Chuck. "Yağmurluğumu giymeyi unutmuşum."

XXIII

Cawley yüzünü mendille silerken yeniden koltuğuna oturdu. Chuck masanın çevresini dolaşıp Cawley'in oturduğu tarafa geldi. Teddy silahının namlusunu avuç içine çevirmişti, başını öne eğmiş silahına bakıyordu.

Chuck otururken Teddy onu izliyordu, ortağının bir laboratuvar gömleği giydiğini fark etti.

"Öldüğünü sanmıştım," dedi Teddy. "Hayır," dedi Chuck.

Teddy konuşmakta güçlük çekiyordu. Kekeleme eğilimini hissetti, tıpkı kadın doktorun önceden söylediği gibi.

"Ben... Ben... Seni... Seni buradan kurtarmak için ölümü göze aldım. Ben.

Silahi masaya bıraktı ve gücünün vücudundan akıp gittiğini hissetti. Sandalyesine yığıldı, devam edemedi.

"Bu konuda gerçekten üzgünüm," dedi Chuck. "Dr. Cawley ve ben bu oyunu gerçekleştirmeden önce çok düşündük. İhanete uğramış gibi hissetmene ya da haddinden fazla acı çekmene sebep olmak istemedim. Bana inanmak zorundasın. Ama başka seçeneğimiz kalmamıştı."

"üzerimizde zaman baskısı vardı," dedi Cawley. "Seni geri getirmek için bu bizim son şansımızdı Andrew. Radikal bir karardı, burası için bile. Ama işe yarayacağını ümit etmiştim."

Teddy gözlerindeki nemi sildi, saçlarından akan sular yüzünü ıslatmıştı. Bulanıklığın arasından Chuck'a baktı.

"Sen kimsin?" diye sordu Teddy.

"Ben Dr. Lester Sheehan," dedi Chuck elini masanın öteki yanına uzatırken.

Teddy onunla tokalaşmadı ve Sheehan elini indirdi.

"Yani," dedi Teddy nemli havayı burun deliklerinden içeri çekerek, "Sheehan'ı bulmaya çalışırken bana yardım etmiştin ama Sheehan... Sendin."

Sheehan başıyla onayladı.

"Bana 'patron' dedin. Şakalar yaptın. Beni eğlendirdin. Her zaman beni kolladın, değil mi Lester?"

Teddy gözlerini dikmiş, masanın diğer ucundaki Sheehan'a bakıyordu, Sheehan da onun gözlerine bakmaya çalıştı ama başaramadı ve bakışlarını önüne eğip kravatıyla oyandı.

"Sana göz kulak olmak zorundaydım. Güvende misin, emin olmak için."

"Güvende," dedi Teddy. "Yani bu her şeyi yoluna koyuyordu öyle mi? Ahlaki açıdan."

"Birbirimizi iki yıldır tanıyoruz Andrew," dedi Sheehan ve kravatıyla oynamayı bıraktı.

"Benim adım Andrew değil."

"İki yıldır tanışıyoruz. Senin psikiyatrinim. İki yıldır. Bana bak. Beni hiç hatırlamıyor musun?"

Teddy ceketinin manşetiyle gözlerindeki nemi sildi, şimdi daha net görüyordu. Masanın karşı tarafındaki Chuck'a baktı. Ateşli silahlardaki beceriksizliği ve bir polise hiç yakışmayan şu elleriyle 'iyi çocuk Chuck'. Bunlar bir doktorun elleriydi.

"Dostumdun," dedi Teddy. "Sana güvendim. Sana karımdan bahsettim. Sana babamı anlattım. Seni aramak için o lanet olası uçurumdan aşağıya indim. O zaman da bana göz kulak oluyor muydun? Beni koruyor muydun? Hani dostumdun Chuck. Ah, affedersin, Lester."

Lester bir sigara yaktı, elleri titriyordu ve bunu görmek Teddy'nin hoşuna gitmişti. Ama Lester'ın elindeki titreme, Teddy'nin ellerindeki kadar kötü değildi ve sigarayı yakar yakmaz titreme sona ermişti. Ama hala...

Umarım sende de vardır, diye düşündü Teddy. Bu da ne demekse.

"Evet," dedi Sheehan. Teddy onun Chuck olmadığını kendine sürekli hatırlatmak zorunda kalıyordu. "Seni koruyordum. Ortadan kaybolmama gelince, evet, bu da senin hayalinin bir parçasıydı. Ama Laeddis'in formunu yolda görmen gerekiyordu, uçurumun aşağısında değil. Onu yanlışlıkla oraya düşürdüm. Arka cebimden henüz çıkarmıştım ki uçup gitti. Peşinden aşağıya inmeye çalıştım, çünkü inmeseydim senin ineceğini biliyordum. Ve buz kestim. Uçurumun hemen altında. Yirmi dakika sonra, benim önümden aşağıya indin. Yani, yarım metre ötemden. Neredeyse uzanıp seni yakalayacaktım."

"Seni uçurumdan aşağıya inmeye niyetlenirken gördüğümüzde neredeyse bitiliyorduk. Belki de bitirmeliydik," dedi Cawley boğazını temizledikten sonra.

"Bitiriyordunuz," dedi Teddy ve yumruğunu ağızına götürerek gülüşünü bastırdı.

"Evet," dedi Cawley. "Bitiriyorduk. Bu bir gösteriydi Andrew. Bir..."

"Adım Teddy."

"Bu bir oyundu. Senin yazdığın. Biz sahneye koymana yardım ettik. Ama oyun, eğer bir sonu yoksa işe yaramayacaktı ve sonu da senin fener kulesine ulaşmandı."

"İyi düşünmüşsünüz," dedi Teddy ve etrafındaki duvarlara baktı.

"Bu hikâyeyi bize neredeyse iki yıldır anlatıyorsun. Buraya kayıp bir hastayı bulmaya geldiğini ama burada üçüncü Reich'den esinlenen cerrahi deneylerimizle Sovyetlerden esinlenen beyin yıkama faaliyetimize rastladığını. Hasta Rachel Solando'nun, karının kendi çocuklarını öldürmesine fazlasıyla benzeyen bir yolla çocuklarını öldürdüğünü. Güçbela yakınlaştığın ortağını ve ona verdiği adı: Chuck Aule. Yani, Tanrım, bu adı birkaç defa hızlıca söylesene. O da senin şakalarından biri Andrew. Ortağın ele geçirildi ve sen burada bir başına

kaldın ama biz sana ulaştık. Seni uyuşturduk. Ve sen bu hikâyeyi, hayali Senatör Hurly'ye geri götüremeden, seni bu adaya hapsedtik. New Hampshire'daki mevcut senatörlerin adlarını öğrenmek istiyor musun? Onlar bende, bak, burada."

"Bunların hepsini uydurdunuz mu?" diye sordu Teddy.

"Evet."

Teddy güldü. Dolores'in ölümünden önceki gibi kahkahalarla güldü. Gülerken sesinin gümbürtüsünü duyabiliyordu. Kahkahalarının yankısı duvarlara çarpıp boğuldu.

"Kasırgayı nasıl uydurdunuz peki?" dedi ve masaya vurdu. "Söyleyin bana Doktor?"

"Kasırgayı uyduramazsın," dedi Cawley.

"Evet," dedi Teddy, "uyduramazsın." Ve yeniden masaya vurdu. Cawley, önce Teddy'nin eline baktı, sonra da gözlerinin içine.

"Ama zaman zaman öngörebilirsin Andrew. Özellikle de bir adada."

Teddy başını iki yana salladı, yüzünde asılı kalan gülümseyişi sıcaklığını yitirmiş, budala ve cılız bir sırtışı dönüşmüştü. "Siz çocuklar, hiç pes etmiyorsunuz."

"Kasırga hayalin için gerekiyordu," dedi Cawley. "Gelmesini bekledik."

"Yalan," dedi Teddy.

"Yalan mı? Harflerin yerlerini değiştirerek uydurduğun isimleri açıkla. Şu fotoğraflardaki çocuklar, diyelim ki gerçekten Rachel Solando'nun çocukları ve sen onları hiç görmedin, peki nasıl oluyor da rüyalarındaki çocuklarla aynı olabiliyorlar? Açıkla Andrew, bu kapıdan içeri girdiğinde nasıl oldu da sana 'Neden sıırıslıklamsın bebeğim?' diye sorabildim? Sence akıl mı okuyorum?"

"Hayır," dedi Teddy, "çünkü ben ıslanmıştım."

Bir an, Cawley'in başı boynundan fırlayacak gibi oldu. Derin bir nefes aldı, ellerini birleştirerek masaya doğru eğildi.

"Silahın suyla doluydu. Şifrelerin? Onlar her şeyi gösteriyordu Andrew. Kendine şaka yapıyorsun. Defterindeki şu şifreye bir bak. Sonuncusuna. Bak. Yedi harf. İki kelime. Çözmek çocuk oyuncağı. Bak şuna."

Teddy önündeki sayfaya baktı:

5(E)-14(N)-21(U)-15(O)-19(S)-14(N)-19(S)

"Zamanımız doluyor," dedi Lester. "Lütfen anla, her şey değişiyor. Psikiyatri. Onun da bir süredir devam eden kendi savaşı var ve biz yeniliyoruz."

E-N-U-O-S-N-S

"Öyle mi?" dedi Teddy ilgisizce. "Biz dediğiniz kim?"

"İnsan zihnine, buz kıracakları ya da yüksek dozlarda tehlikeli ilaçlar aracılığıyla beyne girerek değil, kişinin kendisiyle yaşadığı samimi bir hesaplaşma aracılığıyla ulaşılabileceğine inanan insanları kastediyorum."

"Kişinin kendisiyle yaşadığı samimi bir hesaplaşma," diye tekrarladı Teddy. "Tanrım, mükemmel."

İki kelime, demişti Cawley.

"Dinle beni," dedi Sheehan, "eğer biz burada başarısız olursak, kaybettik demektir. Sadece seni kaybetmiş olmayacağız. Şu anda güç dengesi cerrahların elinde ama bu hızla değişecek. Eczacılar yönetimi ele alacak ve onların uygulamaları daha az vahşi olmayacak. Durum böyle görünüyor. Yaşayan ölümler yaratma ve ilaç stoklama işlemleri kamuya açık, hoş bir kılıf altında devam edecek. Burada, bu durum seni de doğrudan ilgilendiriyor Andrew."

"Benim adım Teddy. Teddy Daniels."

Teddy birinci kelimenin muhtemelen 'sen' olduğunu tahmin etti.

"Naehring senin adına bir OR tahsis etti Andrew." Teddy başını sayfadan kaldırdı.

"Bunun için dört günümüz vardı. Eğer başaramazsak ameliyata gidiyorsun," dedi Cawley başını sallayarak. "Ne ameliyatı?"

Cawley, Sheehan'a baktı. Sheehan gözlerini elindeki sigaraya dikmişti.

"Ne ameliyatı?" diye tekrarladı Teddy.

Cawley konuşmak için ağzını açtı ama Sheehan araya girdi, sesi yorgundu.

"Transorbital lobotomi." Teddy gözlerini kırptırdı.

"Tıpkı Noyce gibi," dedi. "Herhalde bana onun da burada olmadığını söyleyeceksiniz."

"O burada," dedi Cawley. "Onun hakkında Dr. Sheehan'a anlattığın pek çok hikâye doğru Andrew. Ama o hiç Boston'a dönmedi. Siz hapishanede filan tanışmadınız. Noyce 1955 Ağustos'undan beri burada. C Koğuşu'ndan nakledildiğinde işin özüne varmıştı ve artık A Koğuşu'nda yaşayacak kadar güvenilir bir hasta oldu. Sonra sen ona aniden saldırdın."

"Ben ne yaptım dediniz?" diye sordu Teddy gözlerini harflerden kaldırarak.

"Birdenbire ona saldırdın. İki hafta önce. Az kalsın onu öldürüyordun."

"Bunu neden yapayım ki?" Cawley, Sheehan'a şöyle bir baktı.

"Çünkü sana 'Laeddis' diye seslendi," dedi Sheehan. "Hayır, öyle demedi. Onu dün gördüm ve bana. "Sana ne dedi?"

"Bana Laeddis demedi, kesinlikle eminim bundan."

"Emin misin?" diye sordu Cawley ve defterini açtı.

"Bende konuşmanızın yazılı metni var. Ofisimde ses kaydı da var. Ama şimdilik yazılı

kopyadan gidelim. Bu sözler sana tanıdık geliyorsa söyle."

Gözlüklerini taktı, başını sayfaya eğdi. "Kelimesi kelimesine okuyorum: Bu seninle ilgili Laeddise. Şimdiye kadar olanların hepsi sizinle ilgiliydi. Ben küçük ve önemsizdim. Ben sadece bir başlangıçtım. "

"O bana 'Laeddis' demiyor," dedi Teddy başını iki yana sallayarak. "Vurguyu değiştiriyorsunuz. O bana bu senin hakkında diyor, beni kastediyor. Ve Laeddis'i."

"Sen gerçekten dikkate değer birisin," dedi Cawley. Kıkırdıyordu.

Teddy de gülümsedi.

"Ben de sizin için aynı şeyi düşünüyordum." Cawley gözlerini tekrar harflere çevirdi.

"Buna ne dersin? Noyce'a yüzüne ne olduğunu sorduğunu hatırlıyor musun?" diye sordu.

"Elbette. Ona bunun sorumlusunun kim olduğunu sordum."

"Tamı tamına sözlerin şöyleydi. Bunu kim yaptı? Doğru mu?" Teddy başıyla onayladı.

"Ve Noyce cevapladı, yine kelimesi kelimesine okuyorum burayı: Sen yaptın."

"Doğru," dedi Teddy. "Ama..."

Cawley ona mikroskop camının altındaki bir böcekmiş gibi dikkatle bakıyordu. "Evet?"

"O şöyle dedi..."

"Dinliyorum."

Teddy olaylar dizisiyle ilişkilendirecek kelimeleri bulmakta zorlanıyordu.

"Dedi ki..." Bilerek yavaş konuşuyordu. "Buraya geri gönderilmekten onu koruyamamam, dolaylı olarak onun dövülmesine yol açmış. Onu benim dövdüğümü söylemedi."

"Bunu sen yaptın, dedi."

"Evet ama bunun ne anlama geldiğini farklı yorumluyoruz," dedi Teddy omuz silerek. Cawley sayfayı çevirdi.

"Peki o zaman buna ne dersin? Noyce neden şöyle dedi? Onlar biliyor. Anlamıyor musun? Yapmakta olduğun her şeyi. Bütün planını. Bu bir oyun. Güzelce planlanmış bir tiyatro oyunu. Bütün bunlar senin içim

"Bütün bu hastalar, iki yıldır tanıdığımı söylediğiniz bütün bu insanlar, son dört günde, bu şeyi, eee, bu maskeli baloyu oynarken bana tek kelime etmediler mi?" diye sordu Teddy arkasına yaslanarak.

Cawley defteri kapattı.

"Onlar buna alışık. Bir yıldır o plastik rozeti takip duruyorsun. Başlangıçta onu sana verip tepkini ölçmenin işe yarayacağını düşünmüştüm. Hiç hesaplayamadığım bir oyunun içine girdin. Hadi. Cüzdanını aç. Bana o rozetin plastik olup olmadığını söyle Andrew.

"Bırak da şifreyi bitireyim."

"Bitirdin sayılır. Yardım ister misin Andrew?"

"Teddy."

"Andrew. Andrew Laeddis," dedi Cawley. "Teddy."

Cawley onun sayfanın üzerinde harfleri düzenlemesini izledi. "Ne diyor?" Teddy güldü. "Söyle bize."

Teddy başını iki yana salladı. "Hayır, lütfen, paylaş bizimle."

"Bunu siz yaptınız," dedi Teddy. "Bu şifreleri siz bıraktınız. Karımın adını kullanarak Rachel Solando adını yarattınız. Bunların tümü size ait."

"Son şifre ne diyor?" diye sordu Cawley, tane tane konuşuyordu. Teddy defteri çevirdi, böylece onu görebiliyorlardı:

SEN OSUN.

"Tatmin oldunuz mu?" diye sordu Teddy.

Cawley ayağa kalktı. Bitkin görünüyordu. Sabrının sonuna gelmişti. Teddy'nin daha önce hiç duymadığı perişan bir sesle konuştu.

"Ümit ettik. Seni kurtarabileceğimizi ümit ettik. Saygınlığımızı bu plana bağladık. Ve şimdi, hayranlık verici saplantısını sahnelemesi için bir hastaya izin verdiğimizizin ve elimize geçen tek şeyin birkaç yaralı nöbetçi ve yanmış bir araba olduğu haberi yayılacak. Mesleki aşağılanma umurunda değil." Gözlerini dikip küçük pencereye baktı. "Bu yeri gereğinden fazla büyüttüm. Ya da o beni gereğinden fazla büyüttü. Ama bir gün Komiser, o gün çok uzak değil, insan deneyimini yine insan deneyiminden elde edilen ilaçla tedavi edeceğiz. Anlıyor musun?"

Teddy tepki vermedi. "Pek değil."

"Anlamayacağını biliyordum," dedi Cawley başıyla onaylayarak ve kollarını kavuşturdu. Esinti ve okyanusun gürültüsü hariç, odada birkaç dakika boyunca sessizlik hakim oldu. "Sen en üst seviyede yakın dövüş eğitimiyle donanımlı bir askersin. Buraya geldiğinden beri, bugünkü ikisi hariç sekiz nöbetçi, dört hasta ve beş hastabakıcıyı yaraladın. Dr. Sheehan ve ben elimizden geldiğince senin için mücadele ettik. Ama klinik personelin çoğu ve bütün cezai personel seni etkisiz hale getirdiğimize dair bir kanıt göstermemizi talep ediyor."

Cawley pencereden uzaklaştı, masaya doğru eğildi, kederli ve şüpheli gözlerini Teddy'ye dikti.

"Bu bizim son şansımız Andrew. Eğer kim olduğunu ve ne yaptığını kabul etmezsen ve akıl sağlığına doğru yüzmek için çaba sarf etmezsen, seni kurtaramayız."

Teddy'ye elini uzattı.

"Yardım et," dedi. Sesi boğuk çıkıyordu. "Lütfen Andrew, seni kurtarmama yardım et."

Teddy başını iki yana salladı. Sertçe salladı. Cawley'in elini samimiyetle sıkıp ona gülümsedi.

"Bana Andrew demekten vazgeç," diye de ekledi.

XXIV

Onu zincirleyip C Koğuşu'na götürdüler. İçeri girer girmez bodrum katına indirdiler. Hücrelerdeki hastalar Teddy'ye bağıyordu. Onun canını yakacaklarına, ırzına geçeceklerine yemin ediyorlardı. Biri onu tıpkı bir dişi domuz gibi sımsıkı bağlayacağına ve ayak parmaklarını birer birer yiyeceğine ant içti.

Kelepçeli kaldığı süre boyunca her iki yanında birer nöbetçi bekledi ve hemşire içeri girip koluna bir şey enjekte etti.

Kadının kızıl saçları vardı, sabun kokuyordu ve iğne yapmak için eğilirken Teddy onun nefesinde bir esinti yakaladı, bu kadını tanıyordu.

"Rachel'in yerine geçmiştin," dedi.

"Tutun onu," dedi kadın.

Nöbetçiler, Teddy'yi omuzlarından kavrayıp kollarına bastırdı. "Sendin o. Saçların boyaydı. Sen Rachel'dın."

"Hareket etme," dedi hemşire ve iğneyi Teddy'nin koluna batırdı.

Teddy kadınla göz göze geldi.

"Mükemmel bir oyuncusun. Yani, beni gerçekten etkiledin. Sevgili merhum Jim'in hakkındaki bütün o şeyler. Çok ikna ediciydi Rachel."

"Adım Emily," dedi kadın gözlerini Teddy'den kaçırarak ve iğneyi geri çekti. "Şimdi uyu bakalım."

"Lütfen," dedi Teddy.

Kadın hücre kapısında durakladı ve dönüp ona baktı. "Sendin," dedi Teddy.

Kadın açıkça evet demese de gözleriyle onu onaylıyor ve öyle bir istekle gülümsüyordu ki Teddy onu saçlarından öpmek istedi.

"İyi geceler," dedi kadın.

Teddy nöbetçilerin kelepçeleri çıkardığını hiç hissetmemiş, gittiklerini de duymamıştı. öteki hücrelerdeki sesler kesildi, yüzüne en yakın yerdeki hava kehribar rengine döndü ve Teddy sanki ıslak bir bulutun tam ortasında sırtüstü uzanıyormuş, ayakları ve elleri de süngere dönüşmüş gibi hissetti.

Ve rüya gördü.

Rüyasında, Dolores'le birlikte göl kıyısında bit evde yaşıyorlardı. Çünkü kentten ayrılmak

zorunda kalmışlardı. Çünkü kent asık suratlı ve zorluuydu.

Çünkü Dolores, Buttonwood'daki dairelerini ateşe vermişti. Hayaletlerden kurtulmaya çalışıyordu.

Teddy aralarındaki aşkı; ateşe, yağmura ya da herhangi bir darbeye dayanıklı bir çelik gibi hayal etmişti.

Rüyasında Dolores'in deli olduğunu görüyordu.

Ve Teddy'nin sarhoş olduğu ama yine de kızına masal okumaya zaman yaratabildiği bir gece, Rachel ona "Babacığım," dedi.

"Ne oldu tatlım?"

"Annem bana bazen çok tuhaf bakıyor."

"Nasıl tuhaf?"

"Tuhaf işte."

"Seni güldürüyor mu?"

Küçük kız başını iki yana salladı.

"Güldürüyor mu?"

"Güldürmüyor," dedi Rachel.

"Pekala, o halde sana nasıl bakıyor?"

"Onu gerçekten çok üzümüşüm gibi."

Teddy, Rachel'ı yatağına yatırdı ve ona iyi geceler öpücüğü verdi, burnunu kızının boynuna değdirerek ona kimseyi üzmediğini söyledi. Üzmezdi, üzemezdi. Hiçbir zaman.

Teddy bir başka gece yatağına geldiğinde Dolores bileklerindeki yara izlerini ovuşturuyor ve yattığı yerden ona bakıyordu.

"Öteki yere gittiğin zaman bir parçan geri gelmiyor," dedi Dolores.

"Hangi öteki yer tatlım?" diye sordu Teddy saatini komodinin üzerine koyarken.

"Peki, o parçan da bunu mu yapıyor?" dedi Dolores. Dudağını ısırды, kendi yüzünü yumruklayacakmış gibi görünüyordu. "Bunu yapmamalısın," dedi Teddy'ye.

Dolores köşedeki kasabın casus olduğunu düşünüyordu. Satırından kan damlarken adamın kendisine gülümsediğinden bahsetmişti, onun Rusça bildiğinden emindi.

Bazen o satırı göğüslerinde hissettiğini söyledi.

"Burada yaşayabilirdik," demişti Küçük Teddy bir keresinde babasına. Fenway Parkta top oynayanları izliyorlardı.

"Biz zaten burada yaşıyoruz."

"Parkta yani."

"Yaşadığımız yerin nesi var?"

"Orada çok su var."

Teddy cep şişesinden bir yudum aldı. Oğlunu düşündü. Uzun boylu, güçlü bir çocuktü ama onun yaşındaki bir oğlan çocuğı için fazla sulu gözlü ve korkaktı. Çocuklar artık böyle yetişiyordu. Yükselen ekonomiye uygun olarak çok ayrıcalıklı ve çok hassaslardı. Teddy annesinin hala hayatta olmasını ve torunlarına sert, güçlü davranmaları gerektiğini öğretmesini isterdi. Dünya kimseyi umursamıyordu. Kimseye bir şey sunduğı yoktu. Sadece alıyordu.

Bu tür dersleri bir erkeğıe ancak başka bir erkek verebilirdi ama Teddy'nin annesi, çocuklarına sürekli bunları aşıl原因 bir kadındı.

Buna karşın Dolores çocuklarının kafasını hayallerle ve hikâyelerle dolduruyor, onları sinemaya, sirke ve karnavallara çok fazla götürüyordu.

"Demek orada çok fazla su var. Başka ne var?" diye sordu oğluna ve şişesindeki içkiden bir yudum daha aldı. "Başka bir şey yok."

"Sorun ne? Neyi doğru yapmıyorum? Sana neyi vermiyorum? Seni nasıl mutlu edebilirim?" diye soruyordu Dolores'e. Mutluyum, diyordu Dolores.

"Hayır, değilsin. Bana ne yapmam gerektiğini söyle ve ben de onu yapayım." Ben iyiyim.

"Öyle öfkелisin ki. Öfkeli olmadığın zamanlarda da aşırı derecede mutlusun, havalarda uçuyorsun." Bunun ne sakıncası var?

"Bu halin çocukları korkutuyor, beni de. Sen iyi değilsin." iyiyim.

"Her zaman kederlisin."

Hayır, diye itiraz edecekti Dolores. Asıl sen öylesin.

Teddy bu durumu rahibe anlatmış ve rahip bir ya da iki kez onları ziyaret etmişti. Daha sonra Teddy, Dolores'in kız kardeşleriyle de konuşmuş, hatta bir keresinde ablası Delilah bir haftalığına Virginia'dan kalkıp gelmişti. Bu bir süreliğine işe yaramış gibiydi.

Her ikisi de doktorların hiçbir önerisine yanaşmadı. Doktorlar deliler içindi. Dolores deli değildi ki. O sadece gergindi.

Gergin ve kederli.

Teddy rüyasında, Dolores'in onu bir gece uyandırıp silahını almasını söylediğini gördü. Kasap evimize girdi, aşağıda, mutfakta duruyor ve telefonda Rusça konuşuyor, diyordu.

O gece Cocoonut Grove'un önündeki kaldırımında, taksiden içeriye eğildiğinde, yüzü onun yüzünden birkaç santim uzaktayken...

Teddy ona bakmış ve şöyle düşünmüştü:

Seni tanıyorum. Bütün hayatım boyunca seni tanıyordum. Seni bekliyordum. Senin ortaya çıkmanı bekliyordum. Bunca yıldır bekliyordum.

Bu kadardı.

Teddy denize açılmadan önce Dolores'le yatma konusunda askerlerin hissettiği o çaresizliği hissetmemişti, çünkü savaştan döneceğini biliyordu. Geri dönecekti, çünkü Tanrılar ruh eşiyile tanışması için yıldızları boşuna hizaya sokmuş olamazdı. Bunca ayarlamadan sonra, ruh eşini ondan geri almazlardı.

Aracın içine doğru eğilmiş, bunu ona da söylemişti. "Merak etme," dedi. "Geri döneceğim."

"Geri dönmelisin, tamam mı?" demişti Dolores de parmağıyla Teddy'nin yüzüne dokunarak.

Rüyasında göl kıyısındaki eve geri döndüğünü gördü.

Bir süredir Oklahoma'daydı. Bir adamı Güney Boston kıyılarından, arada yaklaşık on durak yapıp Tulsa'ya kadar kovalayarak iki hafta geçirmiş, bir benzincinin Tuvaletinden çıkarken adamla burun buruna gelene kadar onu hep yarım adım geriden takip etmişti.

Sabah saat on birde yürüyerek evine döndü. Hafta arası bir gün olduğu için şanslıydı, oğlanlar okuldaydı. Teddy yorgunluktan ölüyor, başını yastığına koymak için sabırsızlanıyordu. Evine girip kendine bir duble viski doldururken Dolores'e seslendi.

"Yeteri kadar yoktu," dedi Dolores avludan içeri girerek. "Nedir o tatlım?" diye sordu Teddy elindeki kadehle Dolores'e dönüp. Dolores'in ıslak olduğunu fark etti. Duştan henüz çıkmış gibi sıırıslıklamdı ama çıplak değildi. Üzerinde solmuş çiçek desenli, eski ve koyu renk bir elbise vardı. Yalınayaktı. Saçlarından ve elbisesinden sular damlıyordu.

"Bebeğim," dedi Teddy, "neden sıırıslıklamsın?"

"Yeteri kadar yoktu," dedi Dolores ve tezgâhın üzerine bir şişe koydu. "Hala uyanığım."

Ve dışarıya çıktı.

Teddy onun taraçaya doğru yürüdüğünü gördü. Uzun, sarsak adımlarla yürüyor, ileri geri sallanıyordu, içkisini tezgâhın üzerine bırakıp şişeyi kaptı ve şişedekinin karısı hastaneye yattıktan sonra doktorun yazdığı laudanum olduğunu gördü. Teddy bir seyahate çıkmak zorunda kalırsa diye Dolores yokken ilacın gerekli ölçüğünü çay kaşığıyla porsiyonlara bölerek ecza dolabındaki küçük bir şişeye koymuştu. Sonra da bu büyük şişeyi almış ve kilere saklamıştı.

Bu şişede altı aylık doz vardı ve Dolores hepsini içmişti.

Teddy onun taraçanın merdivenlerini çıkarken tökezlediğini, dizleri üzerine düşüp yeniden ayağa kalktığını gördü.

Şişeyi bulmayı nasıl başarmıştı? Kilerin üzerindeki sıradan bir kilit değildi. Güçlü bir adam bile o kilidi kolay kolay açamazdı. Dolores kapı kilidini kırmış olamazdı ve tek anahtar da

Teddy'deydi.

Onun taraçanın ortasındaki salıncağa oturduğunu gördü ve şişeye baktı. Teddy gittiği gece şişenin tam burada durduğunu, ecza dolabındaki küçük şişeye çay kaşığıyla ilacı eklediğini, yukarı çıkararak çocuklara hoşçakal dediğini, telefon çaldığında aşağıya inip Merkez Ofis'ten gelen telefona cevap verdiğini, montunu ve çantasını kaptığını, kapıda Dolores'i öptükten sonra arabasına doğru yollandığını...

Ve büyük şişeyi mutfak tezgâhının üzerinde bıraktığını hatırladı.

Tel kapıdan çıkıp taraçaya doğru yürüdü ve basamakları çıktı. Karısı onun gelişini seyrediyor, sıırıslık ve uyuşuk bir halde salıncağı ileri geri iterken bir ayağı boşta sallanıyordu.

"Tatlım, bunun hepsini ne zaman içtin?" diye sordu ona.

"Bu sabah," diye cevap verdi Dolores. Teddy'ye dilini çıkarıp dalgın bir biçimde gülümsedi, sonra kafasını kaldırarak kubbe biçimindeki tavana baktı. "Yeterli değil ama. Uyuyamıyorum. Sadece uyumak istiyorum. Çok yorgunum."

Teddy, Dolores'in arkasındaki gölde yüzen kütükleri gördü, onların kütük olmadığını biliyordu ama tekrar başını çevirip karısına baktı.

"Neden yorgunsun?"

"Tüm bunlardan yorulduğum. Çok yorgunum. Sadece eve gitmek istiyorum," dedi Dolores omuz silkererek.

"Eve, eve," dedi tavanı işaret ederek.

Teddy yine kütüklere baktı, suda yavaşça dönüyorlardı. "Rachel nerede?"

"Okulda."

"Rachel okula gitmek için henüz çok küçük tatlım."

"Benim okuluma değil," dedi karısı ve sıırıttı.

Ve Teddy haykırdı. Öyle kuvvetle haykırdı ki Dolores salıncaktan düşünce Teddy onun üzerinden atlayıp parmaklıkların üstünden taraçanın arkasına zıpladı ve haykırarak koşmaya başladı. "Hayır!" diye haykırıyordu, "Tanrım!" diye haykırıyordu, "Lütfen," diye haykırıyordu, "Benim çocuklarım olmasın," diye haykırıyordu. "Ah, ah, ah!" diye haykırıyordu.

Göle atladı. Tökezledi ve suya daldı. Su onu tıpkı yağ gibi örtüyordu, ileriye doğru yüzdü ve gölün ortalarına vardı. Uç tane kütük. Çocukları.

Edward ve Daniel yüzüstü yatıyordu ama Rachel sıırıüstüydü, gözleri açıktı ve gökyüzüne bakıyordu. Gözbebeklerine annesinin perişanlığı işlemiş, bakışları bulutlara dalmıştı.

Teddy onları birer birer kıyıya taşıdı. Özenle. Onları sıırımsıkı ama nazikçe kavradı. Kemiklerini hissedebiliyordu. Yanaklarını okşadı. Omuzlarını, göğüs kafeslerini, bacaklarını ve ayaklarını okşadı. Defalarca öptü.

Dizleri üzerine çöktü. Göğsü yanıp midesi kazınana kadar kustu.

Geri geldi ve çocuklarının ellerini göğüsleri üzerinde kavuşturdu. Daniel ve Rachel'in bileklerindeki ip kesiklerini fark etti. İlk ölen Edward olmuştu. Diğer ikisi annelerinin kendileri için geri geleceğini bilerek beklemişti.

Teddy çocuklarını yanaklarından ve alınlarından öptü, sonra Rachel'in gözlerini kapattı.

Dolores onları suya taşırken kollarını tekmelemişler miydi? Çılgılık atmışlar mıydı? Yoksa usulca inleyerek ona teslim mi olmuşlardı?

Karısını, tanıştıkları gün giydiği menekşe rengi elbisesi içinde gördü. İlk karşılaştıkları anki bakışı gördü, âşık olduğu o bakışı. Dolores'in gözlerindeki o halin sadece elbiseden, şık bir kulüpte şık bir elbise giymenin yarattığı güvensizlikten kaynaklandığını düşünmüştü ama ondan değildi. Bu zar zor bastırılmış ve hep yerinde duran dehşetten kaynaklanıyordu. Dışarının; trenlerin, bombaların, takırdayan tramvayların, kaya delgilerinin, karanlık bulvarların, Rusların, denizaltıların ve öfkeli adamlarla dolu tavernaların, köpekbalıklarıyla dolu okyanusların, bir elinde kırmızı kitap, diğerinde tüfek taşıyan Asyalıların dehşetindendi.

Bunların hepsinden ve daha fazlasından korkuyordu. Ama onu en çok korkutan şey, kendi içindekiydi. Bütün hayatı boyunca beyninde yaşayan anormal akıl böceğiydi. Bu böcek, Dolores'le oynuyor, iletişim kuruyor ve bir kapris üzerine kabloları çekiyordu.

Teddy çocuklarını orada bırakıp uzun bir süre taraçanın zemininde oturdu ve Dolores'in sallanışını seyretti. Onu ne çok sevmişti. Onun aklını onarabilmek için kendi aklını feda edebilseydi eğer, hiç düşünmeden yapardı. Organlarını satması gerekse? Sorun değildi. O, Teddy'nin bunca zamandır tek aşkıydı. Teddy'nin savaşa ve bu kahrolası dünyaya katlanmasına sebep olan kişiydi. Teddy onu kendi yaşamından, kendi ruhundan daha çok seviyordu.

Ama onu ihmal etmişti. Çocuklarını ihmal etmişti. Birlikte kurdukları hayatı ihmal etmişti. Çünkü Dolores'i görmeyi, onu gerçekten görmeyi, deliliğinin onun suçu sayılamayacağını, kontrol edebileceği bir şey olmadığını, bunun ahlaki bir zayıflıkla ya da cesaret eksikliğiyle ilgili olmadığını görmeyi reddetmişti.

Teddy bunları görmeyi reddetmişti, çünkü Dolores onun gerçek aşkı ve diğer yarısıysa, o zaman Teddy kendi beyni, akli ve ahlaki zayıflığı hakkında ne söyleyecekti?

Böylece bunu Dolores'ten gizledi. Onu, biricik aşkını yalnız bıraktı. Aklının kendi kendini tüketmesine izin verdi.

Onun sallanışını seyrediyordu. Ah, Tanrım, onu ne kadar çok seviyordu.

Dolores'i seviyordu, oğullarından daha çok. Ve Teddy bundan utanıyordu.

Ama Rachel'dan da mı çok seviyordu? Onu Rachel kadar sevmiyor olabilirdi.

Annesinin Rachel'ı suya götürdüğünü gördü. Göle inerken kızının gözlerinin büyüdüğünü gördü.

Karısına baktı, hala kızını görüyordu ve Seni zalim, deli fahiş, diye geçirdi aklından.

Teddy taraçanın zemininde oturup ağladı. Uzunca bir süre boyunca. Ağladı. Balayında çiçek getirdiği Dolores'i verandada gördü. Omzunun üzerinden ona bakan, menekşe rengi elbisesi içinde ve Edward'a hamile olan Dolores'i... Teddy'yi öptükten sonra kendini geri çekerken yanağına düşen kirpiğini ve Teddy'nin elini çabukça öperken ona sarılışını. Kahkahasını, pazar sabahı gülümseyişini ve o kocaman gözleriyle Teddy'yi dikkatle izleyişini. Çok ürkek ve çok yalnız görünüşünü, bir yanının hep ama hep yapayalnız görünüşünü...

Teddy ayağa kalktı, dizleri titriyordu.

"Sen benim canım erkeğimsin," dedi Dolores yanına oturan kocasına.

"Hayır," dedi Teddy, "değilim."

"Öylesin." Teddy'nin elini tuttu. "Beni seviyorsun. Bunu biliyorum. Biliyorum mükemmel değilsin."

Anneleri bileklerini iple bağlarken -Daniel ve Rachel- ne düşünmüştü? Dolores'in gözlerinin içine bakıp ne düşünmüşlerdi? "Ah, Tanrım."

"Biliyorum. Ama sen benimsin. Ve mükemmel olmaya çalışıyorsun."

"Ah, bebeğim," dedi Teddy, "lütfen sus artık."

Ve Edward. Edward kaçıp giderdi. Dolores onu bütün gün kovalamak zorunda kalmış olmalıydı.

Dolores şimdi mutluydu. "Onları mutfağa götürelim," dedi.

"Ne?"

Teddy'nin üzerine tırmandı, bacaklarını açıp kucağına oturdu ve ıslak vücuduyla ona sarıldı.

"Hadi, masaya oturalım Andrew," dedi ve Teddy'nin gözkapaklarını öptü.

Onu kendine çekti, vücudunu kendininkine bastırdı ve omzunda ağladı.

"Onlar bizim yaşayan oyuncaklarımız olacak. Kurulayalım onları.

"Ne?" dedi Teddy. Sesi boğuk çıkıyordu. "Giysilerini değiştirelim," diye fısıldadı Dolores. Teddy onu bir tımarhane koğuşunda gözünün önüne getirmek istemiyordu.

"Bu gece bizim yatağımızda uyumalarına izin verelim."

"Lütfen konuşmayı kes."

"Sadece bir geceliğine."

"Lütfen."

"Ve yarın da onları pikniğe götürürüz."

"Eğer beni biraz olsun sevdiysen..." dedi Teddy. Kıyıda yatan çocuklarına baktı.

"Seni daima sevdim bebeğim."

"Eğer beni biraz olsun sevdiysen, lütfen konuşmayı kes," dedi Teddy.

Çocuklarının yanına gitmek, onları hayata döndürüp buradan götürmek ve Dolores'ten uzaklaştırmak istiyordu. Dolores elini Teddy'nin silahının üzerine koydu. Teddy, Dolores'in ellerini yakaladı.

"Senin sevgine ihtiyacım var," dedi Dolores. "Beni özgür bırakmana ihtiyacım var."

Teddy'nin silahına asıldı ama Teddy karısının elini silahtan uzaklaştırdı. Kadının gözlerine baktı. Gözleri can yakacak kadar parlaktı. Bunlar bir insanın gözleri olamazdı. Belki bir köpeğin ya da bir kurdun gözleriydi.

Teddy savaştan ve Dachau'da yaşadıklarından sonra, başka bir şansı kalmadıkça bir daha asla öldürmeyeceğine yemin etmişti. Karşısındaki adam ona silahını doğrultmadığı sürece. Sadece o zaman silahını kullanacaktı.

Bir ölümü daha kaldıramazdı. Kaldıramazdı.

Kadın bütün gücüyle Teddy'nin silahına asıldı; gözleri büyüyor, giderek daha da parlaklaşıyordu ve Teddy kadının elini silahından uzaklaştırdı.

Kıyıya baktı, çocukları yan yana uzanmıştı.

Silahını kılıfından çıkardı ve Dolores'e gösterdi.

Kadın dudağını ısırды, ağlıyor ve başını onaylarcasına sallıyordu. Kafasını kaldırıp taraçanın çatısına baktı.

"Onlar bizimleymiş gibi yapalım. Onları yıkayalım Andrew," dedi.

"Seni seviyorum Dolores," dedi Teddy ve silahı kadının karnına dayadı. Elleri ve dudakları titriyordu.

O zaman bile, silahı karısının vücuduna dayadığı halde, onu vuramayacağına emindi.

Kadın hala hayatta olduğuna şaşırılmış gibi başını öne eğdi. "Ben de seni seviyorum. Seni öyle çok seviyorum ki. Seni tıpkı..."

Ve Teddy tetiği çekti. Dolores'in gözlen büyüdü ve nefesi ağzından bir anda çıkıverdi. Elini karnındaki deliğin üzerine koyup Teddy'ye baktı, diğer eliyle Teddy'nin saçlarını sıkıca kavramıştı.

Dolores can verirken Teddy onu kendine doğru çekti ve onun yumuşak bedenine sarılıp zavallı aşkı için ağladı.

Karanlıkta oturdu, burnuna sigara dumanı geldi ama sigarayı göremiyordu. Sheehan bir fırt çekince sigarasının ucundaki ateş birden parladı.

Teddy yatağa oturmuş ağlıyordu. Gözyaşları içinde, kızının adını tekrarlıyordu:

"Rachel, Rachel, Rachel."

Rachel'ın bulutları seyreden gözlerini gördü, saçları yüzünün etrafında dalgalanıyordu.

Hıçkırıkları sona erip gözlerindeki yaşlar kurduğunda, Sheehan "Hangi Rachel?" diye sordu ona.

"Rachel Laeddis," dedi Teddy.

"Peki, sen kimsin?"

"Andrew," dedi. "Adım Andrew Laeddis."

Sheehan küçük lambayı yaktı ve parmaklığın diğer tarafında Cawley ile bir nöbetçi göründü. Nöbetçinin sırtı onlara dönüktü ama Cawley parmaklıklara tutunmuş, dikkatle içeriye bakıyordu.

"Neden buradasın?"

Teddy, Sheehan'ın verdiği mendili alıp yüzünü sildi. "Neden buradasın?" diye tekrarladı Cawley. "Çünkü karımı öldürdüm."

"Peki, neden yaptın bunu?"

"Çünkü çocuklarımızı öldürdü ve huzura ihtiyacı vardı."

"Sen bir Federal misin?"

"Hayır. Bir zamanlar öyleydim. Artık değilim."

"Ne zamandır buradasın?"

"3 Mayıs 1952'den beri."

"Rachel Laeddis kimdi?"

"Kızım. Dört yaşındaydı."

"Rachel Solando kim?"

"Öyle biri yok. Ben uydurdum."

"Neden?" diye sordu Cawley.

Teddy başını iki yana salladı.

"Neden?" diye tekrarladı Cawley.

"Bilmiyorum, bilmiyorum..."

"Evet, biliyorsun Andrew. Bana sebebini söyle."

"Yapamam."

"Yapabilirsin."

Teddy başını ellerinin arasına aldı ve oturduğu yerde sallanmaya başladı.

"Bana bunu söyletmeyin. Lütfen. Lütfen Doktor."

"Duymam gerekiyor Andrew," dedi Cawley parmaklıkları kavrayarak.

Teddy parmaklıkların arasından ona baktı, ona saldırıp burnunu ısırarak istiyordu.

"Çünkü," dedi ve durakladı. Yutkundu, yere tükürdü. "Çünkü karımın yavrularımı öldürmesine izin verdiğimi düşünmeye dayanamıyorum. Bütün işaretleri görmezden geldim. Yok saydım. Onları ben öldürdüm, çünkü karıma yardım etmedim."

"Ve?"

"Bu çok ağır bir şey. Bu acıyla yaşayamıyorum."

"Ama yaşamak zorundasın. Bunun farkındasın."

Teddy başıyla onayladı. Dizlerini göğsüne çekti.

Sheehan omzunun üzerinden Cawley'e baktı. Cawley parmaklıklardan içeriyi dikkatle izliyordu. Bir sigara yaktı. Gözlerini Teddy'den ayırmıyordu.

"Benim korkum şu, Andrew. Biz daha önce de bu noktaya geldik. Dokuz ay önce tümüyle aynı kopuşu yaşadın. Ve sonra gerilemeye başladın. Hızla."

"Üzgünüm."

"Bunu takdir ediyorum," dedi Cawley, "ama artık özüt kabul edemem. Gerçeği kabullendiğini bilmek zorundayım. Hiçbirimiz bir başka gerilemenin daha üstesinden gelemeyiz."

Teddy, Cawley'e, gözlerinin altında kocaman torbalar olan bu sıska adama baktı. Onu kurtarmak için gelen bu adama. Şimdiye kadar tek gerçek dostu sayılabilecek bu adama.

Karısının gözlerini gördü, oğullarının ıslak bileklerini hissetti ve yüzüne dökülen saçlarını parmaklarıyla geriye ittiği kızını gördü.

"Gerilemeyeceğim," dedi. "Adım Andrew Laeddis. Karımı, Dolores'i, 52 ilkbaharında öldürdüm..."

XXV

Teddy uyandıığında odaya güneş vuruyordu. Yatağında doğrulup oturdu ve parmaklıklara baktı ama parmaklıklar yoktu. Demir parmaklıksız bir pencereydi. Önce pencerenin normalden daha alçakta olduğunu düşündü, sonra Trey ve Bibby'yle paylaştığı odadaki ranzanın üst katında yattığını fark etti.

Oda boştu. Ranzadan aşağıya atladı, gardırobu açtı ve çamaşırhaneden yeni gelen giysilerini gördü, giyindi. Pencereye doğru yürüdü, ayakkabısını bağlamak için bir ayağını pencerenin pervazına dayayıp dışarıya, ana binaya baktı. Eşit sayıdaki hasta, hastabakıcı ve nöbetçileri gördü. Bazıları hastanenin önünde aylak aylak geziniyor, bazıları temizlik işlemine devam ediyor, bazılarıysa tesis boyunca dikili gül ağaçlarından artakalanlarla ilgileniyordu.

Diğer ayakkabısını bağlarken ellerini inceledi. Kaya gibi sağlamdılar. Bakışları tıpkı çocukluğundaki gibi keskindi. Zihnindeki bulanıklık da geçmişti.

Odadan çıktı ve merdivenlerden aşağı indi, koridorda Hemşire Marino'yla karşılaştı.

"Günaydın," dedi kadın gülümseyerek. "Güzel bir gün," diye karşılık verdi Teddy. "Harika. Fırtına resmen yazı temizledi."

Teddy tırabzana yaslanıp açık mavi göğe baktı. Hazirandan beri özlediği havanın taze esintisini duyabiliyordu.

"Günün tadını çıkar," dedi Hemşire Marino. Teddy onun yürüyüşünü seyrediyor, kalçalarının sallanışından zevk almasının belki de bir sağlık belirtisi olduğunu düşünüyordu.

Binanın içine doğru yürürken ileri geri top sektiren birkaç hastabakıcı gördü. "Günaydın," diye el salladılar, Teddy de el sallayarak onlara karşılık verdi. "Günaydın."

Rıhtıma yanaşan teknenin sirenini duydu. Müdür'le Cawley'in hastanenin önündeki çimlerin ortasında konuştuğunu gördü. Onlar da Teddy'yi başlarıyla selamladı.

Teddy köşedeki hastane merdivenlerine oturdu ve etrafa şöyle bir baktı, kendini uzun süredir iyi hissediyormuş gibiydi.

"Al sana."

Uzatılan paketten bir sigara alıp ağzına götürdü", ateşe doğru eğildi ve burnuna Zippo'nun kötü benzin kokusu geldi. "Bu sabah nasılsın?"

"İyi. Sen?" Dumanı ciğerlerine çekti. "Şikayetim yok."

Müdür'ün ve Cawley'in onu izlediğini fark etti. "Müdür'ün taşıdığı o kitabın ne olduğunu anladın mı?"

"Hayır. Ne olduğunu öğrenmeden mezara gidebiliriz."

"Bu büyük bir kayıp olur."

"Belki bu dünyada bilmemeye mahkum edildiğimiz birkaç şey vardır. O kitap da bunlardan biri olabilir."

"İlginç bir yaklaşım."

"Ben böyle düşünüyorum."

Sigaradan bir nefes daha çekti, tütünün ne kadar tatlı olduğunu fark etti. Daha zengin bir aroması vardı ve boğazında bir tat bırakıyordu.

"Peki, bir sonraki hamlemiz ne?" diye sordu Teddy. "Sen söyle patron."

Chuck'a gülümsedi. Sabah güneşinin altında oturmuş, birbirlerini yatıştırıyor ve hayatta her şey yolundaymış gibi davranıyorlardı.

"Bu kayalıktan kaçmak için bir yol bulmalıyız," dedi Teddy. "Kıçımızı kurtarmalıyız."

Chuck başıyla onayladı. "Bunu söyleyeceğini biliyordum."

"Bir önerin var mı?"

"Bana bir dakika ver," dedi Chuck.

Teddy başını salladı ve arkasındaki basamaklara yaslandı. Bir dakika boyunca bekledi. Hatta belki birkaç dakika boyunca. Chuck'ın aynı anda hem elini kaldırıp hem başını iki yana salladığını fark etti. Cawley de onu başıyla onaylayarak Müdür'e bir şeyler söyledi ve arkalarında onları takip eden dört hastabakıcıyla çimenlik boyunca Teddy'ye doğru yürüdüler. Hastabakıcılardan biri, beyaz bir kumaş yığını taşıyordu ve Teddy uzaktan, kumaşın üzerinde metal gibi parlayan bir şey gördüğünü sandı.

"Bilmiyorum Chuck," dedi. "Sence peşimizdeler mi?"

"Hayır," dedi Chuck başını geriye doğru eğip gözlerini kısarak Teddy'ye gülümsedi.

"Biz bunun için fazla zekiyiz."

"Evet," dedi Teddy. "Öyleyiz, değil mi?"